

В. ВИННИЧЕНКО

Т О М

Х.

ЧЕСНІСТЬ З СОБОЮ

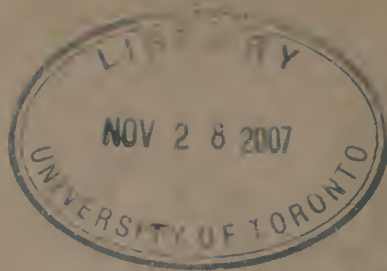
В. ВИННИЧЕНКО

ТВОРИ

ТОМ ДЕСЯТИЙ

Київ-Відень 1919,

Друковано 15.000 примірників.

Друкарня Вальдгайм-Еберле А. Т.

В. Винниченко

ЧЕСНІСТЬ З СОБОЮ

(Роман)

Віра сильно закусила верхню губу й відразу замовкла. З нахмуреними густими бровами, з якими зливалися чорні, злі чоловічки очей, вона, здавалось, щось переживала в собі.

Мирон курив, жмури́в від диму ліве око й обома руками підкручував вуса до очей. Але вуса зроблені неначе з кінського хвосту іржавого кольору, не піддавалися ніяким його зусиллям і уперто стирчали, як самі хотіли.

— Так ви, значить, хвалите? — раптом різко повернулася до його Віра. Мирон захопив декільки волосянок, підтягнув їх до очей, надув щокі й сказав:

— Хвалю—ю.

Він, як звичайно, протягав останні склади, неначе співав їх.

— Хвалите?! Все це і... навіть те, що він заразився? Так?

— Та—ак, навіть і це—е...

Віра не зводила з його очей.

— І коли хлопчик остаточно зробиться роспутником, вам буде дуже приємно? Так?

Мирон мигцем подивився на Віру.

По лиці їй вже бігла знайома нервова струйка, починаючи біля висків та збігаючись до уст. Віра кожен раз нетерпляче закусувала свої тонкі гарні губи, неначе хотіла стримати струйку, надокучливу, як муха.

— Чого ж ви мовчите? Так?

Мирон покинув крутити вуса, які зараз же розігнулися, як пружини, у всі боки, виїняв з роту цигарку й з цікавістю подивився на Віру. Віра напружено чекала.

— Ну, припу—у—стимо, та—к... хоч, властиво, мені не я—ясно, що вас журить. Ви маєте бра—а—тика. Братик пішов у публичний ді—ім. Але тому, що в публичних домах водяться хво—ороби, він заразився. Що вас саме журить: те, що існують доми, чи що там водяться хворо—би? Чи те, що бра—атик дістав одну з них?

В одчинену фіртку разом з вохким осіннім вітром безладно, хапливо встрибували хвилі міського гомону, неначе рятуючись від когось, хто люто гнався за ними там на дворі.

З виска у Віри відокремилася одно матово-чорне пасмо і безсило, мляво рвалося кудись у бік. Віра блідою, дуже тонкою, до жалю тонкою рукою недбало закладала його за вухо, але волосся вибивалося знову.

Мирон чекав.

Віра рвучко підвелася. Нервова струйка дуже помітно та швидко збігала по обличчю, ніби хтось під шкірою перешарпував униз ниточками.

— Я з вами не хочу більше балакати! Дійсно, з таким добродієм, як ви, треба инакше говорити. Тепер я це виразно бачу. І як що я колись думала про вас инакше, то... зараз так не думаю... І всі ваші ідеї, ця „проповідь“, не що инше, як свідомо брехня для виправдання своєї мерзотности та паскудства... так, паскудства!

Мирон глянув на годинника. Пів на п'яту.

— Я зараз іду, можете сховати свого годинника. Хочу тільки ось що вам ще сказати. Слухайте. Дайте Дарі спокій. Чуєте? Шукайте собі для свого гарема десь

инде. Вона вас не помічає. А коли й помічає ваші за-
махи, то тільки сміється з них!..

— Чогож ви хвилюю-ю-етесь? — засміявся Мирон.

— І не думаю хвилюватись! Сміх ваш не розумний.
Дара — жінка Сергія. Розумієте: жінка, а не... коханка.

— Зако-онна... — додав Мирон.

— Так, законна! Сергій брат мені, а для брата
я можу багато дечого зробити. Це його турбує і взагалі
примушує дещо припускати. А це образливо... навіть
сама лише думка образлива є для його й для Дари. Розу-
мієте? Коли ви не маєте ні чести, ні родини, то другі це
мають, і вони не дозволять кожному лізти... з брудними
лапами!.. До того... Прошу вас слухати уважно!

— Я слу-ухаю...

— Крім того, як що ви коли небудь осмілітесь мені
або комусь іншому говорити про наші відносини в Х,
коли я була настільки дурна, що вірила вам, коли ви
навіть посмієте про себе думати... Так, так! навіть ду-
мати. Не бійтеся, я завжди по обличчю вашому помічаю
що ви думаєте. Так, так! Отже кажу: коли ви посмієте
кому небудь говорити, або навіть думати, що між нами
є якісь відносини, що я без взаємности кохаю вас, — то я
при всіх загилю вам такого ляпаса, що вам зробиться
дійсно неприємно. Чуєте?

Вона блідла все більш та більш, Мирон же спинив
на ній свої зеленкуваті невеличкі очі й дивився з вели-
кою цікавістю. Один вус йому стирчав до гори, а другий
униз. Довго не голене сіро-смугляве обличчя виявляло
щось подібне до легкої насмішки або співчуття.

— Я вас тепер зрозуміла, остаточно, до кінця зро-
зуміла! Перше я не згожувалась, але зараз бачу, що ви
— тільки распустник, герой полу, перевернена людина.
Тому до вас так і тягне жінок. Думаєте, — їх приваблює

ваша вугласта фізіономія або котячі очі? Ха! Вам це неприємно? Так, ви — негарні, добродію! І фізично, і ще більш морально. І от це ваше моральне гидоцтво й приваблює до вас дуреп жінок. Дуреп, дурших, ідіток... Це завжди було та...

Почувся дзвінок. Мирон не хапаючись встав і простягнув:

— Наша ціка-ава розмова переривається. Як що хочете...

— Я нічого не хочу! Я тільки хочу сказати вам...

Знову подзвонили. Мирон швидко вийшов в передпокій.

Прийшла Дара з якимсь молодим чоловіком. Молодий чоловік був злегка сутуловатий, нижчий і не так міцно збудований, як Мирон. На йому були поганенькі штани, одягнені, очевидно, на чоботи, від чого ноги здавалися унизу товщими, ніж вгорі. Поверх чорної косоворотки піджачок. На голові кумедної форми кашкет. Без пальта.

— Ми, властиво, на хвилинку, — сказала Дара, входячи в кімнату. — А, і ти тут! — кинула Вірі. — От товариш хоче познайомитись з вами і дещо попрохати у вас. Познайомтесь... Товариш Тарас... Товариш Мирон...

Говорила суховато, не дивлячись на Мирона.

— А, так це ви Тарас? — з цікавістю подивився Мирон на молодого чоловіка й подав йому руку. Той пробурмотів щось і незграбно потиснув її.

Обличчя його не виявляло нічого особливого: жовтобліде, вкрите салом та чорними крапками вугрів на висках і навіть вухах. Очі каламутні, далеко заховані, неспокійні, неначе непевно почували себе в глибоких орбітах. Єдине, що було в йому цікавого, це уста та підборіддя. Уста сухі, без вигибів, неначе без усяких

мудрувань, але з певністю видовбані в обличчю, виявляли щось не зовсім звичайне. Це підтвержувало й підборіддя, круто зрізане, уперте, непорушне.

Коли Тарас скинув свого картатого кашкета з надзвичайно довгим лякованим дашком, лице йому зробилося неначе довшим та не таким похмурим.

Нічого не кажучи Миронові, він зараз же одвернувся, підійшов до стіни й почав роздивлятись розвішані етюди та малюнки, неначе лише для того й прийшов сюди. Біля ліжка стояв мольберт, запнутий простиралом. Мирон подивлявся на Тараса та на мольберт.

— Ви маляр? — не обертаючись, різко кинув Тарас, як людина, яка відчуває себе ніяково, лютиться на себе й не хоче показати цього.

— Ні, не ма—аляр—простяг Мирон.

Дара з Вірою про щось шопотілись.

Тарас круто одвернувся, підійшов до канапи, сів і не дивлячись ні на кого, заговорив:

— Я... це... Я до вас в одній справі... Себто і не справа, а просто... Ну, словом, я хочу прохати вас, щоб ви познайомили мене з анархистами... Дара Михайловна... товаришка Дара (він ніяково посміхнувся й зараз же похмурився) ... казала мені, що у вас мусять бути звязки... Так от, мені б хотілося... Як що можете...

Він нервово повів головою й непокійно, не дивлячись всеж — таки нікому в обличчя, подивився по кімнаті. Потім підняв руку і витер чоло. В кімнаті було досить свіжо.

Мирон все з тою ж, не то лінивою, не то насмішкуватою посмішкою дивився на його, підтягаючи одного вуса вгору. Але очі його, як і завжди, здавалось, схоплювали кожен рух, кожен звук навіть, вбірали їх в себе, тут же розрізали й роздивлялися. Жваві, тверді, ясні,

вони якось дивно гармонювали з лінивою, недбалою усмішкою та повільними рухами Мирона.

— З анархи - істами! — потяг він другого вуса до гори та скосив очі на його. — Можу. Вам яких: передільців, безначальців, комуни-и-стів, індивідуалістів?

Тарас спинив на його свій погляд і знову забігав очима.

— Бачите... — він напружено почав мняти в руках свого кашкета, очевидно почувавши все більшу ніяковість, — мені б хотілося з тими, які одкидають... духовне, себ-то... душу... Себ-то, розумієте, які матеріалісти...

Віра нахилилася до Дари й щось прошепотіла їй, посміхнувшись. Дара нічого не відповіла. Строго та уважно дивилась на Тараса своїми чистими темно-карими очима.

— Вони усі великі матеріалісти, — сказав Мирон. Тарас скинувся.

— Ну, ні!... О, ні! Я знаю. У нас у тюрмі були такі, що, власне одкидали все це таке... матеріальне... Цілком одкидали... Одна душа...

Він раптом злісно посміхнувся, насмішкувато та швидко глянувши у бік Віри.

Від Мирона не сховався цей погляд.

— До—обре... Можу. А вам це швидко треба?

— Так, я б хотів яко мога швидче. Я вже з першого дня, як з тюрми вийшов, шукаю. І цілий тиждень 'якось.

... Мені б хотілось розв'язати одне питання... Мені казали, що у вас різні знайомства...

— Та—ак, тро—о—хи е... Я сам в цьому місті місяців зо два, але... деякі зв'язки з анархістами знайдуться...

— Ще б пак! — раптом голосно сказала Віра. — Як вщоам, Тарасе, потрібні будуть зв'язки з злодіями, шу-

лерами, простітутками, то сміло звертайтеся... — І раптом, густо почервонівши, не скінчила і змовкла.

Дара різко повернулася до неї, але побачивши її замішання, встала, підійшла до вікна й затарабанила пальцями по шкді.

Навіть Тарас, який спочатку нічого не зрозумів, одразу якось зніяковів і теж для чогось устав.

Тільки Мирон лишився спокійним. І здавалось, що те, що привело в замішання всіх, було сказано не про його, а про когось другого, кого Мирон зовсім не знає. Але те, що сказано, зрозуміло йому.

— Пробачте! — зірвалася з місця Віра й підбігла до його, з благанням хапаючи за руку.

— Запевняю вас, зовсім не хотіла, я нічого не думала... я...

Мирон засміявся.

— Ну, о—от ще! Нічого ж поганого ви й не сказали... Цілком правильно: і злодії, й шулера... Дуже шаню—о—вні особи... А власна сестра — простіту—у—тка...

— Але ж ви не думаете, що я з наміром? Не думаете?

— Йй богу, не ду—умаю... Образить, звичайно, хотіли, але не так... І це не ва—ажно...

Як тільки Віра зірвалася з стільця, Дара швидко обернулася і, спершись своїм струнким великим тілом об стіл, допитливо почала дивитись в обличчя Миронові: гостро, строго.

— Але я від своїх слів не одмовляюсь! — сердито скинулася знову Віра. — І повторюю, що ви й серед злодіїв знайомих маєте. І навіть приятелів...

— Та—ак, навіть приятелів, — згодився Мирон і озирнувся до Тараса: — Як що треба, можу познайомити... А ви хіба з тюрми не могли узяти явок до анархи—истів?

— Ні, я з ними лаявся, вони б не дали, — похмуро буркнув Тарас, який спідлоба, недовірливо подивлявся на Мирона підчас балачки з Вірою.

— Я ж—не інтелігент, — пояснив він. — Між иншим, ви, здається, знаєте... Ви з моєю сестрою знайомі... З Олею, панчішницею...

— Зна—а—ю, вона мені багато про вас розповідала...

Тарас чудно скинув на його очима та знову втер лоба.

— Прощайте, я йду! — раптом шарпнулась до дверей Віра.

Мирон нічого не сказав, тільки подивився на неї.

— Почекай, разом підемо, — кинула їй услід Дара, але без особливої жвавости.

— Ні, я не можу... До побачення!

І нервово, поспішаючи, чіпляючись за власні ноги, вийшла з хати. Мирон ледве посміхаючись, провів очима її невеличку постать з довгою талією та важким чорним вузлом волосся на потилиці. Потім звернувся до Тараса.

— До—о—бре... Я це улашту—ую вам. Та сідайте, чого стоїте... Сідайте, товаришко Да—а—ро...

Дара одійшла трохи від столу.

— Ні, ми також зараз ідемо. Мені треба тільки декільки слів сказати вам.

— Я слу—у—хаю...

З під брудно-оливяної хмари, що важко насунулась над обрієм, раптом видерлось декільки соняшних промінів, вдарило з розгону в вікно й залило цілу стіну, каналу, Тараса й темно-золоте волосся Дари жовто-оранжевим світлом.

Дара швидко обернулась, прижмурила очі й ледве — ледве посміхнулась. І лице її з ніжною дитячою кругл-

стостю внизу одразу зробилося від посмішки чи світла іншим, — ясным, ніжним. Звичайно очі її з злегко-здивованим закрутом темних брів дивилися занадто розумно та уважно. Ніжність її звичайно ховалася лише в пустотливому заломі уст, почуттьових, свіжих та невинних, як у дітей. Але зараз разом з посмішкою ця ніжність розлилася по всьому обличчю, й воно все освітілося теплотою та ласкою.

— Я слухаю, Да—аро.

Вона повернулася до Мирона.

— Який промінь, — хитнула вона назад. І раптом похмурившись, сказала:

— Так я от що хочу сказати...

— Вибачте, будь ласка... — перервав її Тарас, встаючи та звертаючись до Мирона: — Ви нічого не матимете проти, коли я зачиню кватирку?... Гомін там, на вулиці... Мені важко, я не виношу, дуже вуха б'є, це дратує... Чи це вам потрібно для повітря?

— Ні, прошу...

— Сидіть, я зачиню, — сказала Дара і, перехилившись через стіл, захопила пальцем кватирку й зачинила.

— Спасибі... — винувато сказав Тарас і знову звернувся до Мирона: — Це смішно, правда? Панська хвороба... Але я не можу... Більш усього гомін... Це мене завжди дуже турбує...

— Нерви?

— Так, так! — з вдячною жвавостю підхопив Тарас. — Дуже це... нерви... Я от і ніяковію все так тому, що нерви... Ви, звичайно, помічаєте, що я дуже ніяковію і повожусь як дурень?

Мирон засміявся:

— Ви самі бачите, що як дурень, чи вам здається, що ми це думаємо?

Тарас не зміг одразу відповісти.

— Я?... звичайно, я б хотів, триматись не так, але... Я гадаю, що вам це здається дурним, а тому і я також...

— Ну, то це не важно. Сідайте й думайте, що нам це здається дуже розу—умним. Як самі думатимете, так і бу—уде... Я вас слу—ухаю, Даро.

Тарас деякий час так само ніяково посміхався, потім одразу, неначе проковтнувши посмішку, похмарнів і похнюпився.

Дара одвела від Тараса очі.

— Я хочу сказати... Вам нічого Віра не розповідала про Колю?

— Ні, розповідала.

— І те, що він хворий?

— І те—е...

— Значить, ви знаєте, що всі хочуть вимагати від вас пояснень?

Мирон мовчки, з веселим здивованням підняв брови. Жорстке, безладно сторчає волосся, здавалося, також здивувалось і безладність його чомусь зробилась ще більше помітною.

— Значить, не знаєте.

— Це ціка—аво! скрикнув Мирон.

— Але з приводу чого ж пояснення? Невже з приводу Ко—о—лі?

Дара строгим, слідкуючим поглядом дивилась на його.

— Взагалі, з приводу всього... всіх ваших ідей, пропаганди...

Тарас підняв голову й звернувся до Мирона:

— Так, це ви... вірно!... Це може бути... Це один з родів автосугестії... Хм!... Це ви почасти вірно...

І Мирон, і Дара подивилися на його з здивованням.

— Ви це про що? — спитав Мирон.

— Про те, що ви сказали... Але це не завжди удається... не завжди. О, коли б то можна було внушити собі все, що схочеш!...

Раптом, помітивши здивовані, пильні погляди їх, засоромився, винувато забурмотів щось і почав шукати кашкета, якого весь час сам люто мняв руками. Помітивши й це, підвівся й почав прощатись.

Тоді Дара спокійно, неначе мала на це право, взяла його за руку вище ліктя, посадила знову на канапу й сказала:

— Сідайте й сидіть. Вам погано сьогодні. Зараз разом підемо.

Він покірливо сів, втер чоло й з сумом згодився:

— Так, сьогодні погано... Хмари ці... Коли от так хмари, важкі, мені страшенно не добре... Важко, душно і от тут — показав він на нижню частину грудей—душить... Але це нічого... Ви балакайте, — вже проходить...

Дара ще трохи мовчки подивилася на його й повернулася до Мирона.

— Так... З приводу всього...

Одвернувся й Мирон, що пильно розглядав Тараса. Посміхнувся та обома руками підняв вуса до гори.

— Це ціка—а—во... Але чому ж тепер? Вони ж і раніше зна—ли ці іде—єї.

Він надув щоки й уважно скося зиркнув на Дару.

— Вони кажуть, що тепер це тому, що ваші ідеї... що ви починаєте розповсюджувати ваші ідеї серед робітників та молоді... І з'являються результати. От і з Кольою та... інші... Взагалі, хоча б вяснити це питання про організацію простітуток, вільне хождіння в публичні доми та інше... Коли б це торкалося самого вас тільки, тоді б їм не було ніякого діла, але ви агітуєте й серед робітників...

— Я це підтвержую! — голосно скрикнув Тарас.
Мирон подивився на його, нічого не сказав і звернувся до Дари.

— Це цікаво... А цей Ко—о—ля... Він як,— просто пішов в публичний дім, чи з пропагандою?

— Каже, що з пропагандою...

Мирон весело засміявся.

— Це до—обре... Я задово—с—лений.

— І тим, що він заразився, також задоволені?
— не підіймаючи голови, знову несподівано буркнув Тарас.

Мирон ще раз уважно подивився на його.

— Ну, це неприе—ємно... Але не так важно...
Таким чи—ином, бу—у—де суд... Я задово—олений. Це занятно.

Дара не зводила з його допитливих, суворих очей.

Мирон, здавалось, був щиро вдоволений. Посміхався всім обличчям, і в очах йому миготіло щось веселе, смішливе. І коли він так посміхався, лице ставало якимсь іншим, — м'яким, простим, притягуючим до себе з дивною силою.

І раптом він підняв вуса до гори й неначе проспівав:

— До—о—бре... Значить, ви прийшли попереди—и—ти мене?

Дара злегка почервоніла.

— Так, коли хочете... Мені здавалося, що не добре нападати на непідготовленого. Для самого себе не добре, неначе крадеш... А вони хочять зненацька... Тому, здається, і Віра не казала. Я з тим не згожувалась і заявила, що беру на себе передати вам запрошення, а разом з тим розповісти про цілі його... От і все... Зібрання завтра. У нас.

— Др—о—бре... А Ко—о—ля як себе почуває?
Я ж уже тижнів зо два як нікого з вас не бачив.

— Коля нічого... Задирокуватий і нічого не боїть-ся...

— Ви, здається, цього не похваля—аете?

Дара неначе не чула, — повернулася до Тараса й сказала:

— Ходім?

Мирон посміхнувся, а Тарас зашамотався, знайшов у себе в руках кашкета й підвівся.

Але вийти їм не вдалося.

Почувся грюкіт виходних дверей чийсь кроки в коридорчику, й двері до Мирона без стукоту розчинилися. На порозі з'явилася Маруся, сестра Миронова. Дара бачила її разів зо два здалека. Тарас же зовсім не бачив, але кожен зараз же, не знаючи навіть, що це сестра Миронова, вгадав би це по подібності їхніх обличь. Така сама вугластість, тільки змягчена у Марусі, тіж широкі тверді губи, та ж сама смуглявість та очі, — у Марусі гарніщі та одкритіщі.

Вона спинилася на порозі, озирнула усіх чудним, швидким поглядом, раптом безжурним рухом одкинула капелюха назад і ступила в кімнату. Одягнена вона була чепурно, навіть з смаком. Гарна, міцно збудована, злегка плескувата постать її похитувалась, очі занадто блестіли, під вилицями горів рум'янець.

Дара, що одійшла вже від столу, знову підійшла до його й сперлася, як раніше, неначе готувалася дивитись на щось.

Промінь на стіні давно погас, присмерки повзли з кутків.

Тарас також одійшов до канапи.

А! Мару—усе! — весело сказав Мирон. — А я чекаю на тебе ще з учорашнього ве—с—чора... А двері треба зачини—и—ти...

Маруся покiрно зачинила дверi й попрямувала до Дари. Спинившись недалеко вiд неї, вона посмiхнулася, хитнула на Мирона головою й заговорила :

— Чекає... І нiкаких сiбє. Драстуйте. А це ваш дружок? — показала вона на Тараса, хитнувши головою. — Ну, драстуйте й вам. Чого конфузитесь? Загуляла я, Ронька... І додому ночувать не прийшла...

— Ба—а—чу... — посмiхнувся Мирон.

І Дара, і Тарас з того моменту, як увiйшла Маруся уважно слiдкували за ним.

— Бачиш? А коли бачиш, радiй... Чогож гостi твої не сiдають? Пошли за полбутилкою та закусочки... Випьете? — звернулася вона до Дари.

— Нi, я не пью, — спокiйно посмiхнулася Дара.

— Правда, з благородних не пють, — зневажливо згодилась Маруся й умостилась на канaпi, витягнувши ноги в черевиках з лякованими носками.

— Зморилася я здорово... Та сiдайте, чого стоїте? — потягла вона за рукав Тараса й примусила його сiсти поруч з собою. Той з нiяковістю посмiхався.

— Знаєш, з ким гуляла? — недбало раптом звернулася до Мирона.

— Нi, не зна—а—ю... .

Маруся на мент спинила на йому очi, чудно посмiхнулася і казала далi:

— З твоїм приятелем... Ермолкиним. На двадцять два карбованця нагуляла у Петрушенка. Та каталися ще... А потiм спати до його. Десять карбованчикiв вiд його всеж-таки заробила... .

Мирон швидко пробiг очима по Дарi та Тарасовi Тарас зниковiв, а Дара дивилася просто на Мирона.

— Не вiриш, може? Хочеш, покажу?

— Нi, вi—i—рю... .

— Віриш? Хм! . . . Ну, добре . . . Ермолкина знаєте? — раптом повернулася до Дари.

Та подивилась на неї й тихо сказала:

— Ні, не знаю.

— Як? Ермолкина не знаєте?! Та з ваших же! Сіціліст!

Мирон з усміхом дивився на сестру. Вона вміла правильно вимовляти це слово, і взагалі чисто балакала й по українськи, і по-руськи, колиж вживала жаргон, то тільки жартом. Але тепер вона не посміхалась і, очевидно, хотіла, щоб слова її було прийнято яко мога серйозніше.

— Не чула . . . — потупилася Дара.

Маруся навіть образилась.

— Ну, от, не чули! Він же, кажуть, з головних у вас. Муженька вашого знає. Сміявся з його страх . . . Називав його якомсь так . . . Не згадаю. Елейний, чи що . . . Чому він його так називав? Га, Мироне?

— Не зна—а—ю . . .

— Не знаєш? Хм! Ти не знаєш . . . Він у мене все знає, — раптом обернулася вона до Дари; та підняла голову й дивилась на неї. — Все як є! Навіть те, чого нема. І мене хоче навчить, щоб і я знала. Еографію вчимо. Як же. В фершалки мене готує. Он і книжки усі . . .

Хитнула головою на етажерку й подивилась на Мирона.

— Може, неправду кажу? Чого смієшся?

В голосі її почулось глухе роздратовання.

— Пра—а—вду, правду . . . Тільки роздягтись би треба.

— Без тебе роздягнемось! А може й не роздягнемось, а підемо знову. Що ти мені зробиш?

— Нічого-о . . .

— Дозволяєш?

Мирон посміхнувся.

— Дозволя—я—ю . . .

Маруся спинила на його злий погляд, потім різко повернулася до Дари.

— Чули? Все дозволяє . . . Любезний . . . І ви гадаєте, це правда?! Гадаєте, що сміється це він од серця? Бреше, все бреше, з початку до кінця! Я ж його знаю.. Та чого дивишся на мене! Вперше такою бачиш? Не вперше, не удавай, брат, не обдуриш. Знаємо вас. І завтра, і післязавтра піду, і продаватиму себе. А ти он там сиди та рисуй. Ночі сидить, як проклятий, рисує чертежі якісь, ледве по копійці за лист получає, а туди ж форс показати хоче. Брешеш, не піддуриш, бачили! „Ти, каже, для мене і тепер така сама сестра, як і раніше була, і все одно, що всяка инша професія: чи доктор, чи столяр, чи носильщик. Служиш, мовляв, також людям; тільки дурні, мовляв, не розуміють нічого цього.“ А він, мовляв, розумніщий за всіх і зрозумів. Але в модіски мене все ж умістив. Ні, жартуєш: все одно що шлюха, що модіска? Ну, дак не желаю модіскою бути, желаю шлюхою. Взяла тай пішла знову у дім. На, получай, Наташа, своє щастя, як так. Не сподобалось: знову взяв, в другий город перевіз. Кватиру з двох кімнат от наняв, небель купив. Будемо жити, мовляв, удвох.

— Годі, Марусе . . . — не усміхаючися на цей раз зтомлено сказав Мирон. — Нам побалакати треба.

Маруся з жвавою обернулася до його. Його тон неначе підбавьорив її.

— Годі? А чому? Я також побалакати желаю. Ти встигнеш ще, ти у мене балакун добрий, набалакаєшся. Куди поспішать? Гості подождуть, я їм ще де-що скажу . . . Вас я вже давненько збираюся зустріти, — звернулася

вона знову до Дари. — Чогось то він занадто часто питає, чи не заходили ви . . . І справи неначе ніякої.

Мирон мигцем глянув на сестру й раптом жорстко, різко, неначе одриваючи слова, промовив:

— Годі, Марусе. Вигадувать починаєш. Виспатись треба. Зайве все це. Годі.

— А—а! — злорадо скрикнула Маруся, неначе тільки й ждала цього . . . — „Годі!“ Зачепило таки? Шлюсі, мовляв, не можна торкаться таких предметів! . .

— Дурниці говориш. Нудно. Ішла б спати краще.

— Ні, не крути! Спати я не піду, чуєш? Не піду я спати! Гулять піду, до Ермолкина, Іванченка . . . Вони кращі за тебе . . . Так, кращі, щоб ти знав! Вони мене хоч і шлюхою звать так, просто, у вічі, гроші платять, а ти . . . там у себе в душі . . . а тут усмішечки строїш, з доктором рівняєш, наукам вчиш. Гордость свою замазуєш. Що? От в душі соромишся зараз перед цими (вона тикнула пальцем у бік Дари) за разговор мій і за всю мене, а дурня строїш. Думаєш, коли смієшся, то й добре? Слабо твоє діло, все бачу! Думаєш, не бачу? Думаєш, не знаю, як корчить тебе там у середині? Знаю, хоч ти й скритний. Та не дивися ти на мене таким сиротою казанською! Соромно? Так жени мене, бий, шпурляй мене ногою, чого стоїш?

— Годі, Марусе, не треба. Зайве все це, — тихо й серйозно сказав Мирон.

— Що зайве? — грубо крикнула вона.

— Все це, і слова твої і . . . твоє страждання. Навіщо? Не треба. Та ще при сторонніх.

— А—а! — уціпливо посміхнулася вона. — От так би давно казав! От це діло . . . От це . . .

— Ходімте, Тарасе — раптом рушила до дверей Дара. — А ви, Мироне, вибачте.

Тарас помалу підвівся, потер рукою чоло й одяг кашкета.

Підвелася й Маруся.

— Ні, стійте! Подождіть. Він сказав таки своє слово! Я тільки цього й ждала. Я давно цього хотіла. Цього гніву, в гніві комедії ламати не так-то . . . Стій, тепер кажи, нащо брав мене звідти? З дому? Нащо? Я прохала тебе? Прохала, кажи? Ні, кажи, я прохала тебе?!

Вона все більш та більш хвилювалась; щоби вже гарячково горіли, очи страшенно, неприродно блестили.

Мирон чудним, глибоким поглядом дивився на неї. І були в цьому погляді і сум, і біль, і туга.

— Оповідай же, нащо?

— Хіба тобі добре було там? — зтиха спитав він.

— А тут, ти гадаєш, мені добре?

— Невже гірше?

Маруся чомусь ще більше розсердилась.

— Та ти не крути! Я тебе не питаю, де мені краще чи де гірше. Я тебе питаю, нащо ти мене брав звідти?

— Щоб тобі краще було.

— А тобі все одно, чи шлюха твоя сестра чи доктор?

— Все одно.

— І ти перед ким вгодно, у всякому місці назвеш мене сестрою, таку, яка я є?

— Назву.

Маруся непорушно дивилася в його тихе лице. Відхитнулася, швидко обернулася до Дари й шопотом кинула:

— Чули?

І зараз же знову повернулася вся до Мирона, стиснула кулаки й з ненавистю засиччала:

— Ну? І ти не падлюка після цього? Ні? Ти не гірше всякого Ермолкина? Не вартий ти, щоб плюнути

от тут в пику тобі за брехню твою підлу, безмежну!?

„Все одно що доктор . . .“ Та де ж це таке чувано? Кому говориш ти це? Кого обдурити хочеш?! Жалій мене, жалій, коли ти брат мені, але не так же подло. Скажи хоч раз в лице мені, що думаєш . . . кажи ж! Не муч, кажи, а то я тобі не знаю, що зроблю!

Мирон знову чудно й мовчки глянув на сестру, потім помалу взяв стільця й сів на його, дивлячись у вікно з легенькою посмішкою в задумливому погляді.

— Так ти не хочеш і відповідать?! Не хочеш? Так? Ну, так на ж тобі! Тепер відповіси!

І швидко ступивши до його, низько нахилилась і плюнула просто в лице мокрим густим плювком.

Дара здригнулась, спалахнула, рушила до їх і спинилась. Тарас зблід увесь, почав часто дихати й скинув для чолось кашкета.

Маруся ж подалася назад і з жахом дивилась в обличчя Миронові широкими напруженими очима.

Мирон в перший момент одсахнувся назад, потім швидко підніс руку до щоки, по якій в білих бульбушках зтікала слина, помалу засунув руку в кишеню, витяг хустку і втер лице. Дивився в землю й важко дихав. Втерши, поклав хустку в кишеню, глянув на застиглу в чеканню Марусю й тихо сказав:

— Без потреби ти це . . . Але нічого. Все це зрозуміло . . . Лягти тобі треба . . .

— Ро—о—ню! — раптом кинулася до його Маруся. — Ронічку! — і, впавши навколюшки перед ним, обхопила ноги його й конвульсійно цілувала та билась обличчям об їх. Капелюх заважав, чіплявся за руки його й так само конвульсійно дріжав чорним пишним пером.

— Ну, Марусе, годі . . . Дурниця, чого там . . . залиш . . . Не треба . . .

— Рощо! Рідненький! Вбий мене погану, розтончи! За що я тебе? За що тебе, бідного? Щастя ти ж мое єдине, братяку мій! Не треба прощати мені, вижени мене, негідну! Рощо мій, Рощо! . . .

Дара озирнулася по кімнаті, знайшла очима на столу біля мольберту карафку з водою та шклянку, налила й піднесла Миронові. Очі їй дивилися строго, губи зблідли від хвилювання, рука з шклянкою тримтіла.

— Дайте їй.

Мирон узяв шклянку, але зараз же віддав назад і нахилившись до ридаючої Марусі, піжно, як до ображеної дитини, забалакав:

— Годі, Марусінько, годі. Ну, чого там . . . Ходім до тебе. Га? Ну, ходім, хороша, ходім, годі. Треба заспокоїться, заснути, все це дрібниці й не важно . . . Ходім, любя, ходім . . .

Маруся затихла й почала важко підводитись.

Він поміг їй і, як хвору, притискуючи до себе, помалу повів із хати. На порозі обернувся до Дари.

— Подождіть хвилинку, я зараз.

Дара хитнула головою й одішла до вікна.

Унизу рождалися вогники міста; вгорі, як п'яні, важко ворушились хмари. Дім був п'ятиповерховий, стояв на горі, і видко було з вікна далеку смугу залізниці, вже вкриту різнобарвними сигнальовими вогниками.

Тарас ходив по хаті, потираючи лоба, спинявся біля малюнків і зараз же одривався від них, неначе при першому погляді переконувався, що це не те. Закаблуки його чобіт тупотіли якось недоладно та самотно в насталій тиші. Потупотять, потупотять і затихнуть, потім знову раз—два й затихнуть.

З сусідньої кімнати ледве доходив м'який барітон Мирона. Уявлялося його чудне затихше обличчя з жорст-

кими роскудовченими вусами, що схилилось над таким самим смуглявим обличчям, темним від підняття та сліз.

Дара глибоко зітхнула. Присмерки повзли сміливіще з кутків.

Скоро голоси зовсім затихли, і в кімнату ввійшов Мирон. Підійшов зараз же до Тараса і звичайним своїм протяжним, ліниво-недбалим голосом сказав:

— Так ми це зро-обимо . . . Зайдіть цими днями. Це мо-о-жна бу-у-де.

Дара швидко зирнула на згук його голоса, а Тарас хапливо, винувато забурмотів:

— Еге, еге. Спасибі . . . Я зайду.

— Що ж до су-у-ду, — звернувся Мирон до Дари — то я з охо-о-тою. Більш за всіх, звичайно, хвилюється Іона? Достойний поваги молодий чолов-і-к. Він трохи невлучно відповідає. Але це . . . не важно. І Кисельські за Ко-о-лю, звичайно?

Дара мовчки, пильно дивилась на його.

— До-обре . . . Ціка-зво . . . Завтра? Ціж самі збори й про стра-айк? При-й-ду . . . Трохи, може, спізнюся, але це не ва-ажно . . .

Дара не зводила з його очей.

— Ви занадто часто вживаєте „це не важно“ — не-слодізано зауважила вона, не перестаючи слідкувати за ним.

— Так? Не помі-ітив. Можливо.

Дара раптом стрепенулася, чудно усміхнулася і голосно сказала:

— А знаєте, шарлатанськи ви добрий актьор, Мироне

Мирон круто повернувся усім тілом до неї й мовчки подивився їй в обличчя, — мовчки, глибоко й тихо, як дивився на Марусю. І так само ледве посміхнулися очі його не то від суму, не то від болю. І одійшов до вікна. Подивився в його й голосно зауважив:

— А хма—а—рки збіраються. Буде дощик. Я люблю—ю осінній до—о—щик.

— До побачення! — різко сказала Дара. — Ходіте, Тарасе.

Тарас помалу одяг кашкета, ще раз з під лоба подивився на Мирона і, буркнувши „до побачення“, пішов за нею. Мирон ввічливо провів їх і зачинив за ними двері.

II

На вулиці їх зараз же зустрів вітер, котрий неначе давно вже піджидав біля під'їзду, скучив і, як вірний пес, в буйному захваті кинувся на їх.

По брудно-сірому небі над містом повзли незграбні хмари, неначе велетенські кішки й зловістно терлися грудьми об дахи будинків та вершки тополів.

Засвічувались ліхтарі.

Був той час, коли всі поспішають додому, до лямп, а на вулицях незримим легким павутинням плине смуток і, прилипаючи до серця, викликає в його щось забуте, жаль за далеким.

Візники сиділи згорбившись, неначе в скорботній задумі; конячки їхні дивилися в землю непорушно, безнадійно.

Тільки вітер чомусь скаженно радів та зачіпав усіх.

Довго йшли мовчки. Дара притримувала капелюха й задумливо дивилася просто поперед себе. Тарас хмурився, неуважно шулився від вітру та закладав руки в рукави.

— Так! Актьор... — раптом рішуче сказав він.

Дара повернула до його своє обличчя, на якому ще лишалася задума, і вслухалася в слова його.

— Безумовний актьор! — з сердитою глибокою переконанністю повторив Тарас. — Безумовний.

— А що, як ні? — раптом спитала Дара, чудно по-сміхнуввшись.

— Себ то як?

— Ну, от так, а що як він не актьор і все це щиро? Га? А ми ж так його образили і я, і сестра, і Віра, і ви навіть? Га? Бідненький, справді?

Тарас зрозумів жарт і сказав:

— Так, шкода, звичайно, безневинно страждає... Але я б його, власно, не так... Фу, як ці хмари душать мене!.. Ну, наплювать... Нічого... І головне, якесь наївне нахабство: всякому ж видно, ну, простітутка твоя сестра, нещасте, ну чого вже тут? Ні: мені це, мовляв, нічого... Кажуть, він і ходить з нею скрізь, а коли питають, чим займається сестра, відповідає: „зараз нічим, а займалася простітуцією“. І нахабно сміється. Знаєте, тут дійсно можна в пику плюнути. Якесь вже занадто ціннічна гордість. Я цього не розумію! Ну, що ти цим хочеш показати? Ну, що? „Моя сестра — простітутка“. Ну, для чого ця хвальба?

Дара засміялася.

— А коли се не хвальба й не гордість? Що тоді?

Тарас подивився на неї: чи серйозно вона питає, чи жартує.

— Як не хвальба? А що ж тоді?

— А коли він і справді так думає, що простітуція така ж професія, як і інші? Ну, от уявіть, що він дійсно так думає. Ми ж тоді з вами — смішні та дурненькі? Га? Уявіть, що людина настільки переродилася, що для неї наші поняття про ганебне цілком чужі! Людина з цілком іншої планети? Га?

Тарас все ж таки не міг розібрати, чи жартує вона, чи говорить серйозно. А Дара, притримуючи рукою ка-

пелюха та дивлячись з під руки на Тараса, як дивляться на сонце, так само посміхалась і казала далі:

— Ви ж знаєте його „чесність з собою“? Ні? Фе, який же ви! Виходить, ви, дійсно, нічого не розумієте? Чесність з собою, це — нова мораль. Розумієте? Все старе треба відкинути. От тобі життя, дивись, живи і роби свої власні висновки. Розумієте? власні. Ці висновки, думки доведи до почуття. Коли доведеш, тоді мусить з'явитись вогонь...

Вітер, неначе розсердився за все більш насмішкуватий тон Дари, гнівно налетів на неї й сильно штовхнув своїми м'якими грудьми. Тарас скорцюбився.

— Ух, вітер який! Розумієте: вогонь. А вогонь цей є воля, котра й дає акцію. Чим повніше ви доведете вашу думку до почуття, тим палк буде вогонь. Вогонь цей спалить усі перепони, усі дрібні старі думки, почуття. От як два роди електрики; самі по собі вони ніщо, а з'єднавши маєте силу. От як! Зрозуміли?

— Хм! Щось не дуже, — усміхнувся Тарас.

Дара засміялась.

— Ах, ви чудний! Це ж так просто. Ну, от візьмемо його. Дивіться: пішла сестра в простітутки. Добре. Тут він починає думати: що таке простітуція. Зауважте: відкидає все, що каже мораль. Робить свій висновок: простітуція — звичайна професія. Ви слухаєте?

— Так, так! — швидко відповів Тарас.

— Ну, добре. Звичайна професія. Це тільки думка. Щоб бути чесним з собою, треба довести до почуття. Доводить. З'являється вогонь. Він спалює всі забобони і людина вже цілком інакше дивиться й робить. Розумієте? І, звичайно, він уже не розуміє, чому соромно назвати свою сестру простітуткою. А ми — смішні та дурненькі

люди — не розуміємо його й глузуємо з його! От ба-
чите, з якою людиною ви познайомились.

— Хм! — пробурмотів Тарас, — таким чином і
кожного шпиґа оправдати можна.

— Звичайно! — підхопила Дара. — От прийдіть
ви, наприклад, до висновку, що шпиґом бути не ганебно,
не неморально, доведіть до почуття висновок, ідіть у
шпиґи — і він вас навіть похвалить. Хоч, може, на тем-
ній вулиці й уколошкає.

— Кажуть, він матір свою отруїв. Також, мабуть,
з чесности з собою? — похмуро, злісно кинув Тарас.

— Напевно! От і з матіррю. Вона була цілком не-
доумна. Розумієте, стара, недоумна, хвора... Ні до чо-
го не здатна, словом. Нікого вже не впізнавала й лише
мучилася. Він узяв та й отруїв. Розумієте: довів думку
до почуття й отруїв. А от ні ви, ні я цього б не зробили!
Зробили б ви це, чи ні? Га?

Тарас злісно посміхнувся.

— Такого суб'єкта, як він, я б, дійсно, отруїв.

— За що ж? — засміялась Дара. Сміх її був якийсь
чудний, глибокий, з самого дна грудей, здригуючий. —
Ви ж тільки подумайте: Мати лише мучиться, та других
мучить. Вона не живе, а страждає. Не видужає.
Стара.

— А хто йому сказав, що не видужає?

— Він сам прийшов до цього висновку.

— „Він сам“!

— На підставі слів лікарів...

— Лікарів! Знаємо ми цих лікарів. А лікарі
— боги? Сьогодні так думають, а завтра винайшли щось
нове, і всі їхні рішення к чорту.

— Тоді Мирон і не вбивав би...

— Як?

— Ах, чудачина! Він же каже, що висновки треба робити з того, що є. А чекати, поки будуть інші висновки, він не може. Висновок такий, що мати не видужає, по-малу гине, мучить себе та інших. Щоб не було, як він каже, зайвих мук, він убиває матір. Розумієте: з з великої любови вбиває. З чесноти з собою. А ми, може, теоретично згодимось з цим, а зробити не зробимо. От ми й не чесні з собою, недужі, нецільні. Зрозуміли? А він новий, цільний. Інший! Зрозуміли? От за це його жінки так і люблять. І не дивно. Ми такий народ, що відразу вміємо оцінити...

Тарас з похмурою уважністю подивлявся на Дару.

— Ви це серйозно? — нарешті запитав він.

Дара знову засміялася.

— Звичайно, серйозно! Хиба ж ви самі не бачите? Ну, скажіть, коли б ваша сестра пішла в публічний дім... От уявіть собі це. Як би ви реагували? Га?

Тарас мовчки допитливо бігав по ній очима.

— Ну, дурниці! — раптом обірвала вона сама себе. — Звичайно, жартую все. Годі... Ви краще от що скажіть мені: ваша сестра, Оля, це така худенька дівчина з сірими, великими очима? Вся така ясна, так? Білява, на біржі буває... Розвинена така...

Тарас слухав не уважно.

— Так, сірі... — задумливо вимовив. — Буває... Чи то пак... Еге, сірі... А що?

Нічого. Вона, значить, близько знайома з Мироном?

Тарас похмуро подивився на Дару.

— Так, вони знайомі.

— Вам це не подобається?

Він одповів не зразу.

— Так, не подобається.

— Чому?

Тарас зщулився й глибше засунув руки в рукава.

— Так.

Замовкли. Вітер лютився, що на його не звертали уваги. Забігав то з одного боку, то з другого, розганявся ззаду й сильно штовхав у спину. Потім затихав, неначе слідкував, що тепер буде. І знову починав лютитись.

Тарас раптом визволив руки, поліз у кишеню й витяг записну книжку.

— Як він каже, я забув... — ніяково посміхаючись спитав, не дивлячись на Дару.

Вона з здивованням повернула до його обличчя.

— Хто говорить?

— Та Мирон. Чуття до думки?... Чи як?

— А—а! Думку до чуття або навпаки, — це все одно... Аби цільність. Ви що, записати хочете?

— Так, я це... У мене, бачите, буває такий стан, що я все забуваю... Ну, і записую...

Він знову ніяково, винувато усміхнувся і, спинившись під ліхтарем, записав: „Потім обдумать. Мирон: думку до чуття, або навпаки“.

Дара мовчки розглядала його своїми великими строгими очима. А дитячі, безневинні губи ледве розкриті були цікавістю.

Пішли. Вітер, також неначе підглядавши, радісно закрутився круг їх.

Тарас хмарнів все більше та більш.

— Дарье Михайловно! — раптом брутально сказав. — Скажіть по правді: ви дуже зневажаєте мене за те, що я живу у Кисельських.

Дара навіть зупинилась.

— Що це вам бог дав?! Звідки ви взяли?

— Ні, ви повинні зневажати мене. Я це розумію й навіть згожуюсь... Мене Аніся иноді навіть впускати

не хоче, навіть лютує, що зо мною, як з рівним, а не як з дармоїдом... Проте, дармоїдом напевно, всі вважають, тільки...

— Чекайте! — з легкою усмішкою перебила Дара.
— Одже, ви гадаєте, що я так само як і Аніся дивлюся на людей?

— Ах, ні! Що ви! Ні, я зовсім не до того. Я тільки те, що це зрозуміло, коли ви мене зневажаєте. Але даю вам слово... Ні, ви почекайте, даю, вам слово, Дарьє Михайловно, і тільки вам та самому собі, більше нікому, даю вам слово, що це недовго. Мені треба тільки дещо вирішити, в'яснити, і кінець. Одну ідею. Тоді інакше... Між иншим, ви не звертайте уваги, що я так швидко та гарячково балакаю. Мені зараз дуже погано. Через пів години буду весь як вата... А зараз... Чи мені так здається, що я швидко?... У мене це буває... Чи від того, що — з вами. Ви — страшенно хороша, „Дара“... „Дара“ дуже гарне ім'я, мені завжди так хочеться називати вас, але я не смію. У вас коси, як вінки з темно-золотої пшениці, які, знаєте, плетуть селяне? Особливо коли ви їх над чолом укладаєте. Як корона... Ви не ображаєтесь? Ні?

— Любий, чого ж мені ображатись?

— Ні, інші може б і образились. Негречно, може? Проте, я не знаю. Прості дівчата не образилися-б, а... „з благородних“, як сказала ця... Маруся, не знаю...

— Та звідки ж ви знаєте, що я „з благородних“? — засміялась Дара.

— А як же?

— Я з таких же простих, як ви, та Маруся. Мій батько був шевцем, дрібним навіть. А що я в пани затесалась, так це випадок. Вчителька одна мене полюбила вгimназію віддала. Ну, й зробилася „благородною“.

— Та що ви?! — з надзвичайним здивованням спинився Тарас.

Дара також здивувалась.

— Та чого ви так? Найзвичайнісенька селянка, навіть не міщанка... „З'благородних“. Ого! — посміхнулась вона. — Послухали б ви, як в гімназії мене атестували: „вулишниця“ та „Розбійник Орша“, інакше й не звали. „Розбійником Оршею“ один кривий столяр мене назвав. Я була, дійсно, розбійник. Завжди з бандою хлопчаків. Неодмінно на чолі. Дівчаток не любила. Всі городи обкрадала. Добра мені „благородна“!

Дара весело засміялась.

— Біла була вся, кучерява, як баран, шалена. Вчителька моя завжди з жахом на мене дивилася. Але любила. Хороша була.

Тарас слухав в якомусь нетерплячому захопленню. Витягав руки з рукавів, знову засовував, хвилювався. Нарешті, не витримав:

— Але дозвольте ж, дозвольте! Господи! А я вас увесь час вважав панію... Ви з таким смаком одягаєтесь, така... Ах ти ж Боже мій! От тож—то бачу, що ви така страшенно проста, весела... І потім, знаєте, у вас в один рух, знаєте, такий якийсь загонистий, широкий... і слова, прості цілком. Але це, може, і нічого не означати, себ—то рухи та слова... Але мене тягло, страшенно тягло до вас... Я, як тільки побачив вас, так одразу й полюбив. Не тому, що ви дуже гарні, хоч може, і це в, але тому, що... Ви смієтесь? Ах, ха—ха—ха, так, так!.. Але ви розумієте, що я сказав „полюбив“ не в тому значінню, а душевно. Ет, дурне слово! Не люблю цього слова! Просто, як людину... Ну, та ви ж розумієте? Так? Розумієте?

— Та розумію, розумію, комік ви. Тільки не хвилюйтесь так. Щож тут такого надзвичайного? подумаєш!

— Ні, ні! Це дуже важно, дуже важно! Себ-то для мене, для мене важно... Але як же це я раніше не спитав! Мені навіть і на думку ні разу не прийшло. І дивіться, от я вже зовсім інакше почуваю себе з вами, інакше... Себ-то не зо всіх поглядів, але в тім, що я вже з вами не соромлюся... В хорошому значінню, в хорошому не соромлюся... Ух, як у мене голова горить. Це хмари... Але нічого... Я радий, страшенно радий! Ви знаєте, я до муки соромлюся з інтелігентами. І я зовсім не такий, яким здаюся. Їй-богу! Я наприклад, на самоті з собою, я знаю, що значніший багатьох з них, розумніший навіть (я не для похвальби кажу це, їй-богу, а вірно це), а при них роблюся боязким і так по дурному тримаюся, що можна захворіти від сорому. Але, головне, Даро, головне в тому..., що я все-таки в глибині душі роблюся боязким перед ними, як раб, як нища істота. От в чому подлість! Розумієте: я от розумом розумію, що вони не краці за мене, що живуть вони, як і всі, а все ж таки десь там я завжди страшенно упадаю перед ними, вважаю їх вищими і надзвичайно цікавлюся, а як вони у себе там ці... благодні, студенти... Розумієте? Спадщина віків, мужик ще в мені! А я ж...

— От бачите, — раптом перебила Дара, — коли б же ви були чесним з собою, себ-то думку про те, що нічим ви не є нижчий за них, довели до почуття, з'явився б вогонь і тоді не стало б спадщини віків... А то думка недокінчена.

І вона з сумною усмішкою подивилася на його з під руки, що притримувала капелюха.

Тарас недовірливо глянув на неї.

— Але ви маєте рацію... — раптом додала вона тихо. — Це є... Себ-то не як на вищих, а, дійсно, як на чужих. Це ви вірно...

Вона говорила, якось відразу замислившись. Тарас схвильовано стрепенувся.

— Адже справді? Правда? І ви це помітили? Ну, а ви ж скільки з ними... І в подруж'ю цілий рік. А і то... Ні, це...

— Тай зрозуміло... Інше життя з дитинства... А це на все життя... Завжди відчуваєш щось нерідне... Ну, а що до дармоїдства, то я в кожному разі не можу судити! — раптом різко й несподівано вихопилось у Дари.

— О, ні, ні! — Навіть з переляком скрикнув Тарас. — З якої речі? Я — це одне, а ви — жінка, товариш, законна...

— Ну, це питання складне. Дармоїд є — кожен, хто на себе не заробляє! Ви зараз... додому, себ-то, до нас чи... куди?

— Ні я... до своїх... Але я вас проведу... Треба піти... Чекають..

Замовкли.

— Вони мене зневажають. Мої... За те, що не живу з ними... І це зрозуміло. Але не можу я... Коли хоч найменший шелест, не можу спати. Весь здригаюсь, внутренно так, знаєте... і після того серце щемить — щемить... Я певно збожеволію...

— Ну, дурниці! Лікуватись вам треба серйозно.

— Е, лікуватись! Тут он у моїх ціла історія... Ех! Я вам колись, може, розкажу все... І цей Мирон ще... Ух, гидота яка! Ну, хай тільки це трапиться, я з ним побалакаю, я йому покажу різні теорії... Я не вимагатиму суду над ним, не по-інтелігенськи, я по-своєму розправляюся з ним, брата покличу. Брат у мене людина

брутальна, зла, себ-то, швидче розлючена, чорносо-тенець, я з ним в натягнутих відносинах, але проти тако-го суб'єкта я з чортом увійду в спілку!

— Щож він зробив? Мирон себ-то?

— Ех! Не можу я вам казати... Себ-то, можу, але не хочеться зараз... Може все це так перейде... У мене тут ціла низька ріжних... А скажіть, Вірі дуже подобається Мирон? — раптом випалив Тарас.

Дара здивовано обернулася до його і зараз же лукаво усміхнулася.

— Не знаю... А ви що, ревнуєте дуже?

Тарас в замішанню забув своє питання, але, за-давши його, вкінці змішався.

— Ну, що ви... Я тільки так... Мені казали...

Дара засміялась.

— Ну, нічого, нічого. Я нікому не скажу. Тільки самі не показуйте. Недобре, коли інші бачать твоє ін-тимне...

Тарас не знав, куди подітись, щось комічно бур-мотів, з здивованням потискував плечима і, нарешті, попрощавшись, швидко повернув назад.

Дара сміялася.

— Слухайте, але ви ж не образились? — крикнула вона йому вслід.

— Ні, ні! — крикнув і він їй нашвидку обер-нувшись.

Дара усміхнулася, нахилила проти вітру голову і, притримуючи капелюха, пішла далі.

III.

У своїх Тарас лишався не довго. Трапилася одна з тих звичайних сцен, які доводили його до такого під-няття, що він ледве не губив притомности. Після сцени

наступила „вата“ — стан повної безсилости та млявої гупости. Здавалось, під череп та в груди хтось напхав вати, і ні одна думка, ні одне почуття не могли поворохнутись. Це був знайомий стан, після якого мусіло знову прийти підняття.

Ледве доплентався Тарас до Кисельських. Анися бурчала, впускаючи його, — він не чув.

В помешканню було тихо та темно. У вітальні на стелі та стінах лежали білі смуги від ліхтарів з вулиці. За вітальнею була „репетиторська“, яку займав тепер Тарас. Тут також бліда смуга лежала на стелі та стіні. Тарас любив її. Йому ставало чомусь солодко та тужно, коли він дивився на неї.

Не запалюючи ляmpi, він ліг на ліжко й безсило звів руку. Тихо — тихо. Навіть нагорі не чуно тупотіння ніг, яке завжди так дратувало його. Така тиша бувала иноді в тюрмі.

Раптом далеко десь почувлися голоси. Ближче голос Дари. Ще чийсь, чоловічий.

У вітальню з свічкою в руці ввійшла Дара. За нею Сергій. Коси золотою короною лежали над чолом, — високе, опукле, воно було нахмурене; на ніжних дитячих губах не було звичайної пустотливої іронії, — вони були щільно стиснуті, неначе рішилися не випускати з уст того, що ховалося в грудях.

Дара вставила свічку в свічник піаніна, відчинила кришку й почала перегортати ноти.

Сергій став за її стільцем. Блакитні, неначе спухлі очі його в пенсне дивилися сумно та боязко. Дуже широке, розумне чоло вкрилося сіткою зморшок. Це завжди бувало у його, коли він переживав щось неприємне. Звичайно Дара тоді одною рукою брала його за голову, а другою терла зморшки доти, поки тонкі, загострені,

сухі губи його не змягчалися усмішкою. Тоді й зморшки розходились.

Стоячи за її спиною, він одною рукою поглажував жовту, подібну до звислої з возу соломи, борідку, а другою все шукав місця на спинці стільця Дари, щоб спертися. Але рука зсковзувала і нарешті зачепила Дару. Дара озирнулась, запитуєче подивилась на Сергія, потім на його руку та знову повернулася до нот.

Сергій зняковів, заклав руки за спину й заходив по кімнаті. На ногах були широкі штани; груди вузькі, плескуваті, голова велика. Від цього груди та плечі здавалися найтоншою частиною тіла. Іноді він кахикав, як хворі на груди.

Раптом знову спинився за спиною Дари й тихо, нерішуче сказав:

— Даро... Неможна-ж так...

Дара нетерпляче мовчки перегортала ноти.

— Чого ти шукаєш? Може, я знаю... Даро!

— Ні, ти, не знаєш.

— Даро!

Дара з досадою озирнулась.

— Ну, чого тобі? „Даро, Даро“... Ну, що таке?

— Що з тобою?

— Га?

Знову одвернулась і почала шукати.

— Ага! Е... Що зо мною? — раптом чудно подивилась вона на його. — Слухай, я скажу.

І, посміхнувшись, Дара, схилила злегка голову до нот і сильно вдарила по клявишах. Зпід них вихопилися звуки, сміливі, сильні. Вони, як коні; гриви бувають, голови підняті, дзвінко та міцно б'ють копита. Дикі коні, вуха притиснули, шарпнулися, витяглися скажено несуться, летять; грудки землі летять зпід копит.

— Даро!

Згуки, — як вітер; зтомлено дихає, сил більш немає... Блідими устами ніжно цілує сиві колоски, вони томно схиляють голівки й тихо шопочуть про щось темно блакитним василькам.

Вмить вітер шарпнувся. Ні, то не вітер, блідий хтось і лютий. Хапає кривими руками крики з дна серця, шпурляє їх в небо, у землю, у Бога. Тісно йому, душно йому! Більше мук, більше!

— Даронько!

Несеться потік. Піна, як клоччя, на берег летить. К чорту перепони! Раз, раз! Несеться потік. Дитину схопив, — з берега, — закрутив, змахнув і об скелю, раз! — і нема. Котиться каміння з жахом, велике, безсиле каміння. Грохит, рев, свист, сиві смуги небо розсікли, небо кров'ю налялось?..

— Даро!!

Земля здригнулась і тріснула. Кінець. Годі, нічого нема...

Сергій стояв блідий з скривленими мукою губами. Дара різко підвелася, обернулась до його й посміхнулась.

— Гарна річ... Правда?

Ніздрі їй підіймались і опадали. Вона трохи зблідла. Сергій мовчки одійшов і сів у фотель, схиливши голову на руку.

Дара підійшла до його, тихо погладила по голові й сказала:

— Ну, годі... Важко мені трохи, але це пройде. Не треба так близько до серця приймати все це...

— Але чому важко? — з мукою підняв голову.

— Не знаю... Так... Багато. Дурниці.

Він знову схилився й задумливо, ледве чутно вимовив:

— Змінилася ти останніми часами. Задумуєшся, нервуєшся. Така моя бадьора, ясна... і щось... Не знаю я...

Він замовк. Мовчала й вона, дивлячись у вікно похмурими, суворими очима.

— Даро! — раптом тихо сказав Сергій, не підводячи голови.

Вона мовчки подивилась на його.

— Я цю ніч... спатиму у тебе...

Дара вся стрепенулася.

— Ні! — одрізала різко та злісно.

— Але чому ж?

— Сам знавш. Покинь.

— Але Даро... Не можна ж так... Ти ж...

— Ні, кажу! Знову будеш хворіти цілий тиждень.

Ти й без того тепер кашлявш багато. Це шкодить тобі... А коли це для мене, то... Ну, словом, цього не буде, — от і все. Годі. І крім того, от що. Ти повинен бути тепер якомога здоровшим, власно тепер. Чуєш? Ти мушиш, нарешті, покінчити з Мироном! Остаточо розбити, знищить, просто стерти, не лишити каменя на камені від його теорій. Розумієш? Неодмінно!

— Господи! Та його нищити нема чого, це ж так ясно... „Професійні спілки простітуток!“ Хм!... Це ж тільки смішно.

— Ну, не для всіх. Для тебе ясно, для других ні. Треба, щоб для всіх було ясно. Завтра ти повинен все для цього зробити. Чуєш, Сергію, я багато сподіваюся від тебе завтра. Чуєш?

Вона навіть почервоніла. Тонкі ніздрі підіймалися і опадали; і коли підіймалися, кінчики їм робилися білішими.

— Ти дуже хвилюєшся...

— Так, хвилююсь. Хіба-ж... Ну, звичайно, хвилююсь, що ж тут дивного, я не розумію.

— Хіба-ж я кажу, що це дивно? Цілком зрозуміло.

— Що зрозуміло?

Сергій зовсім був здивований.

— Слухай, Даро, я не розумію тебе. Зрозуміло те, що... є причина для твого хвилювання. Цей... чоловік досить надокучив усім та... Крім того, він є просто шкідливий. Нічого нема дивного, що тебе це хвилює...

— До чого ж ці уваги?

— А, Дарусю, ну я сказав так собі. Може на ніздрі твої подивився...

— Ніздрі мої тут ні при чому!

Сергій замовк і сумно дивився собі під ноги.

— Змінилася ти, змінилась...

Він знову помовчав.

— Даро!... Я прийду до тебе...

Дара спалахнула.

— Сергію! коли ти ще... Я тобі сказала: ні. Цього більше у нас не буде, чувш? Я жертувати твоїм здоров'ям не хочу! Не можу, не маю права, соромно, і гидко. І до того... Ну годі. Більш не треба про це балакати. Годі!

В Тарасовій кімнаті щось впало. Обое повернули туди голови й почали слухати.

— Фе, як це неприємно! — встав Сергій — Він все чув, міг би попередити. Ходім.

І швидко пішов із вітальні.

Дара нахмурилась і помалу рушила до Тарасової кімнати.

Тарас стояв і, очевидячки, чекав на неї. Як тільки вона з'явилася на порозі, він зараз же голосно, чітко й злісно забалакав:

— Так, я все чув! І я — падлюка, я сам знаю. Тим більший падлюка, що ще спочатку хотів встать та зачинити двері... Але не встав і не зачинив. І все, про що ви балакали, чув. Все. І як ви грали і... все. От.

Він страшенно хвилювався.

Дара спочатку спинилась, потім підійшла до його, ласкаво узяла за руку й підвела до ліжка.

— Сядьте й заспокойтеся, Тарасе. Чого вже там, — чули, так чули.

— Але я ж міг би не чути! Я міг двері зачинити...

Він неначе ковтнув щось.

— А ви не зачинили. От і все. В кожному разі хвилюватись так нема чого. Чому лампи не запалюєте? Все думаєте? Та заспокойтеся, любий, не треба... Трапляється... Тай не знали ви, про що ми будемо балакати.

— Так, я тому спочатку й не зачинив... Я так стомився... Потім хотів, коли... І не зачинив. Гадав, що вам неприємно буде, що я чув. Думав, підете й не знатимете зовсім... І впав кашкет, на підлогу... І грюкіт. Але я — падлюка.

Дара засміялась.

— Ну, ви, звичайно, зараз же мусите розіпнути себе. Ви таки — фанатик. Я вам казала, що у вас уста фанатика. Ну, годі. Сідайте, заспокойтеся, засвітить лампу, читайте що небудь і не думайте про це. „Це не важно,“ як каже... наш знайомий. Чому ви так швидко прийшли від ваших? Та сідайте ж...

— Ні, Даро Михайловно, я не сяду. Я не можу... Дозвольте мені... Проте, коли ви хочете, я сяду. Я можу... Ну, от.

— Чудний ви. Та не сідайте, коли не охота. Я тільки так. Чому так швидко від своїх пішли?

Тарас раптом зірвався з місця, забігав по хаті й потім одразу спинився перед Дарою.

— Даро! У мене є велике прохання до вас. — Голос йому був хрипкий, піднятий.

— А, знову горить! — злістно схопив він себе за голову.

— Що горить?

— Мозок. Мозок проклятий. Але плював я. Це все одно. Я хочу вас прохати. Я тільки що був у своїх. Це страх один. Я більше не можу! Я більше не можу!.. Добре, я вам розкажу.

— Тільки не хвилюйтеся так... Сідайте, спокійно розкажіть все, як слід.

Дара сама сіла на ліжко й повела рукою поруч себе. Але Тарас не звернув уваги.

— Спокійно!... Ха! Ні, я спокійно не можу... Ех, коли б ви знали. Але, справді, залишимо цей тон. Це все того, що мій мозок... Я буду спокійніше. Так, треба спокійно. От в чому річ. Мені треба грошей, багато грошей. Коли я не дістану грошей, Оля піде в содержанки або простітутки. Так, так! Її вигнав хазяїн з майстерні за те, що вона не хоче йти до його в полюбовниці. Брат лютує. Мати переслідує її за атеїзм. Тільки що була сцена. Я ледве ножем не вдарив брата. Він хотів, щоб вона після вечері перехрестилась. Вона не хотіла. Батька вони їдять за те, що він паралізований і не заробляє. Їдять картоплю, сплять в одній кімнаті, всі п'ятеро... І ви уявіть собі: такий жах, бруд, сморід, тіснота, а останні копійки ідуть на лямпадки, свічки... Боже мій, я не розумію... І разом з тим, разом з тим, слухайте, мати веде переговори з цим Салдіввим, хазяїном майстерні, торгується за Олю, хоче сто, він не згожується. Якийсь кошмар... Оля б'ється, як в чаду. Мене прохає. Але

що я, гидкий, гнилий, що можу я для неї, бідної моєї, зробити, що?... І знову ж: батька необхідно лічити, і він зможе робить. Мати з піною на устах ні на які лікування не згожується: не можна, мовляв, ламати волю божу: він покарав батька за безбожність, — і треба терпіти. Себ-то, кажу я вам, якийсь страшний чад, хаос, подуріли всі від голоду, одчаю, злости. Господи, коли б я міг видерти серце своє та нагодувати їх, я б... А, та що там казати! А я гнилий, я не можу на ногах триматись іноді... Не можна лікуватись! Ну? Ви бачили таке божевілля? Це — божевілля, сказ. Ні, я не можу більше. Мені все одно, я мушу знайти вихід. Скажіть, Дара, Семен Васильович може позичити мені карбованців з триста?

Дара сиділа, нахиливши голову. Тарас часто дихав, але дивився на неї рішучо, з чеканням.

— Вам неодмінно триста? — тихо спитала вона.

— Так! Себ-то, скільки дасть, все одно, я випрохуватиму по копійці. Я не міг, не хотів прохати, але тепер... Я не можу Олю так... А тут ще з нею ця сволота, цей Мирон. Він її, здається, умовляє іти в простітутки... О, хай тільки!...

— Та що ви?! — швидко підняла голову Дара.

— Здається. Вона не каже, але видно, що не без його впливу.

— Ні, цього не може бути! — рішучо сказала Дара. — Не може! Ні, ні!... Це ви... Але це потім... Зараз... Ви знаєте що: подождіть тут, я піду... Але, ні. Ідіть спочатку до Семена Васильовича. Коли невдасться, тоді треба буде інакше...

— Значить ви маєте сумнів? — тихо спитав Тарас.

Дара трохи завагалась. Потім подивилася просто в лице йому й твердо, жорстко сказала:

— От що я вам скажу, Тарасе: я не певна. Себ-то, я не знаю. Можливо, що й дасть. Але от що зауважте: як тільки почне балакати, слідкуйте: коли з першого ж натяку згодиться й дуже охоче, і братиме за талію, і дуже ввічливим буде, тоді, зачить, не дасть. Це вже відомо. А коли почне хмуритись та розпитувати, — дасть. Але останнє дуже рідко буває з ним.

— Значить, я йому повинен все розказати? — глухо запитав Тарас.

— Так... Але не все... Про сестру не треба. Ну, ідіть. А я піду до Віри та Сергія. Вірі сказати можна?

— Можна, — тихо, ледве чутно відповів він.

— Ну, так ідіть. Швидче. Та не треба так хвилюватись і впадати в одчай. Все обійдеться. Ідіть, хороший, та бажаю вам успіху.

Тарас помалу пішов з кімнати, нахиливши голову та тручи правого виска. В лівій руці був кашкет. Дара помітила його, обережно взяла з рук та кинула на ліжко. Тарас розгублено, не розуміючи, подивився на Дару, але вона зараз же легенько штовхнула його й сказала:

— Нічого, це я кашкета. Ідіть.

— А, так, кашкета. А ви до Віри?

— Так...

Тарас пішов далі. В передпокою спинився. Праворуч були двері в кімнату Сергія, ліворуч — до кабінету Семена Васильовича. Тарас зробив декільки кроків, знову спинився й довго стояв непорушно, нахиливши голову, неначе щось обмірковуючи. В кімнаті у Сергія рипнув стілець. Тарас злякано зкинувся, швидко підійшов до дверей кабінету та з одчаєм постукав.

— Ввійдіть! — ледве чутно сказав голос з середини.

Тарас увійшов. І зараз же в вічі йому кину ося жовте, напів освітлене з-під зеленого абажура лице з вичи-куюче упертими в його очима. Великий різний стіл до писання був освітлений, але горішня частина кабінету дрімала в півтьмі.

Семен Васильович впізнав Тараса, швиденько під-вівся й зашамотався. Він мав таку саму борідку, як і Сергій, але вона подібна була до сіна, що пбжовкло від непогоди. Він був лисий і лисину марно приховував сивим рідким та довгим волоссям з висків. Сам низенький та прудкий. Погляд ласкавий, розумний.

— Маю до вас справу, Семене Васильовичу, — зараз же хрипко й одривчасто почав Тарас.

— Прошу, прошу! . . з охотою . . .

„Згожуйтеся“, тоскно подумав Тарас.

— Велика справа? Чого ви такий блідий? Га? Лікуєте нерви? Треба лікувати, треба лікувати . . .

— Я хотів прохати вас . . . Чи не могли б ви дати мені в позичку . . . триста карбованців . . . У мене . . .

— Триста карбованців? Чому ж! . . . Можна, можна . . . з охотою. Дуже охоче. Сума трохи того . . . , але можна буде. Вам конче треба?

„Не дасть“, вже цілком упав духом Тарас, але все-таки слідкував, чи не полізе в кишенню за портфелем, або чи не виявить якомсь инакше своєї згоди. Але той стояв, заклавши руки в кишені, й дуже серйозно, ласкаво, охоче говорив:

— Можна, можна. З великою охотою . . .

— Я вам поверну яко мога швидче, — бігаючи очима повз Семена Васильовича, понуро почав знов Тарас. — У мене дуже погані об . . .

— А, голубе, не треба. Звичайно, повернете. Вам зараз?

— Так, я дуже . . .

— Хм! Що ж ми зробимо? Бачите, голубе, у мене зараз як раз . . . Так неприємно склалося . . . Хм! Зараз у мене, вийшли великі видатки . . . А дядюшки все не везуть аренди. Біда з ними! Все надіються на „урівнітельне землепольовання“ або навіть на соціалізацію . . . Уявіть собі, до сього часу! . . . Але, нічого, — він привітно взяв Тараса вище ліктя, — ми це улаштуємо. Ви трохи подождіть, а я пошукаю, і ми це улаштуємо. Та чого ви такий блідий? — і Семен Васильович навіть злегка обняв Тараса, з співчуттям заглянувши йому в вічі.

— Треба лікуватись, голубчику, лікуватись. Неврастенія — це погана річ. Так ви навідайтеся, ми це улаштуємо. Добре?

— Добре . . . Я це . . . До побачення!

Тарас вахлайкувато уклонився й пішов з кабінету. Семен Васильович гречно провів його аж до самих дверей.

В Тарасовій кімнаті сиділи Віра та Дара. На столі горіла вже лямпка.

Віра була дуже схвильована й гарячково казала щось Дарі. Дара слухала уважно, суворо похмуривши брови.

Коли увійшов Тарас, обидві з чеканням подивились на його.

— Ну? — нетерпляче спитала Віра.

— Нема. Обіцяв цими днями . . . Господи! — раптом схопився він за голову. — Який же я ідіот, йолоп! Який йолоп! „Триста карбованців.“ Неначе три копійки. Як він повинен глузувати з мене, як він повинен глузувати! Ох, як мені соромно!

Віра почервоніла.

— Ну, чого ж соромно? Чого соромно? — якось винувато заспішила вона. — Ніякого сорому нема. І глузувати він не буде. Це він так . . . Він дасть. Ми з Сергієм ще побалакаємо з ним. Недобре, що ви пішли, треба було не так. Але це нічого . . . Ми це . . .

Дара раптово підвелась і, звернувшись до Тараса, суворо сказала:

— Я особисто, Тарасе, нічим вам допомогти не можу. Чуєте? У мене нема ні копійки. Робіть як знаєте.

І, повернувшись, швидко пішла з хати. Тарас неуважно подивився їй у слід.

— Вона посварилася з Сергієм, — знову заспішила Віра. — Не звертайте уваги, вона чудачка. у їх це завжди з грошима. Заспокойтеся, Тарасе, любий, хороший, заспокойтеся, ми все зробимо . . . Сідайте . . . Сюди . . .

Тарас машинально сів. Віра умостила поруч з ним і, взявши його руку, почала з винуватим та пекучим жалем гладити її. Тарас одняв руку. Віра, заглядаючи йому в вічі, знову взяла її.

— Не треба! — з мукою кинув він.

— Ні, треба. Я так хочу . . . Бач, який неслухняний зробився. Сидіть тихо!

А сама в той же час непокійно, винувато заглядала йому в очі.

Тарас скоса подивився на неї й криво посміхнувся.

— Чого смієтесь?

— Так . . .

— Ну, чого?

— Не скажу. А проте . . . Я сміюся того, що вам треба, щоб я . . . Щоб бачити мене нещасеньким. Тоді ви . . . хороша зо мною. Вам би треба знайти собі якусь паршивеньку собачку. Чим поганіше та нещасніще, тим

більше любити та жаліти будете. Головне — жаліти. Але я вам заявляю . . .

— Це — неправда, — тихо та ніяково сказала Віра, випускаючи його руку.

— Ні, це — правда! — різко, навіть злітно спалахнув Тарас. — Правда! І ви самі знаєте, що це правда. Так, так! Коли я був у тюрмі, нещасенький, ви . . . Е, чого там! ви майже кохали мене. А вийшов і . . . Та стійте! Я знаю, знаю, що ні про яке кохання й мови не може бути, куди там! Хіба я сам не розумію? Якийсь нещасний друкарський складач і дочка поміщика, інтелігентка.

— Тарасе! — схопилася Віра, блиснувши очима. — Коли ви ще раз мені скажете про це, про робітників та інтелігентів, я з вами . . . я з вами балакати більше не буду! Не в тому річ, як що хочете знати! Зовсім не в тому!

— А в чому? — з злостью подивився на неї з низу в гору Тарас. — Що „коліна, як у коника“ .?

— Які коліна?

— Які? ви забули? Хм! А пам'ятаєте, в той день, як я вийшов з тюрми, я сидів у вас у кімнаті, ви подивилися на мої коліна й сказали: „які у вас худі коліна, як у коника!“ Пам'ятаєте? Ну, я в усякому разі, дуже добре пам'ятаю.

Віра почервоніла.

— Що ж з того? — здивовано вимовила вона.

— Нічого! Тільки те, що все діло в моїх худих колінах та . . . Ну, словом, тілом я не вдався. От і все. А душа . . . Це . . .

— Тарасе! — з гнівом, швидко перервала його Віра. — Не смійте говорити далі! В противному разі . . . І запам'ятайте раз на завжди: мені гидкі, чуєте, гидкі до жаху ці ваші так звані реальні відносини, це тіло

аше. Я вважаю це пониженням людини. Пониженням! Чуєте? Коли ж я сказала про коліна, то просто так, а не тому, що до вас не почуваю такого кохання. Ні до кого у мене нема та й не буде його! От в чому діло коли хочете знати. Ваші ж . . . ваше ж бажання пояснити все тілесними причинами мені страшенно не подобається. От чому я вам казала про несхожість наших душ.

— Несхожість душ? — глухо перепитав Тарас.

— Так. Але . . . мене до вас тягне щось . . . Я не знаю, що. У вас є щось хороше . . .

— Е! — підвівся Тарас — Покиньмо ці милостиньки з жалю . . . Все одно . . .

Він шукав щось очима. Побачивши, що кашкет на ліжку, він узяв його, одягнув і пішов до дверей.

— Куди ж ви? — здивувалась Віра. — Тарасе!

— А вам чого? — брутально кинув Тарас, напів озирнувшись. — Піду куди схочу.

— Але зараз прийде Сергій. Ми мусимо побалакати, Тарасе!

— Не треба. Нічого мені не треба! Прощайте.

Але Віра підбігла схопила його за рукав.

— Почекайте. Не ходіть. Я вас прошу . . . Дуже прошу, лишіться. Нікуди не треба йти. Мені дуже боляче. Ви не вірите? Недобре ви посміхаєтесь, але все одно. Мені страшенно боляче, я готова зараз впасти перед вами навколюшки й цілувати ці самі ваші коліна. Хочете?

Вона була дуже бліда. Тіни під вилицями зробилися глибшими й по їх бігли у низ струйки, від чого лице здавалось, миготіло; дихала часто та важко.

Тарас з здивованням подивився на неї своїм похмурим, здригуючим поглядом і нерішуче спинився.

— Не ходіть. Ідіть сюди . . . Сідайте. Ну, я вас прошу, сідайте. Скиньте капелюха. Дайте його сюди . . .

— Не дам.

— Дайте, я вам кажу! Дайте кашкета. Боже, що ви зо мною робите! Та не посміхайтесь так боляче. Покиньте . . . Ви — змучений. У вас срашний вигляд. Я вас прошу, дайте ж мені кашкета.

І несподівано схопивши його за руку, притиснула до уст своїх і заридала, цілуючи та стискаючи її.

— Віро! . . . Віро! — злякано забормотів Тарас, сам ледве не плачучи та видаючи руку.

— Ні, ні. Сидіть, сидіть . . .

Тарас раптом з силою видер руку й трусячись весь, устав.

— Не треба! Чуєте! Не треба мені! Я вас не розумію . . . І . . . Е, к чорту все та й край!

І, кинувшись з хати, вибіг у вітальню. Назустріч йому швидко йшов Сергій.

— Ви куди? Тарасе! В чому діло? Ходім, я хочу з вами . . .

Тарас напів обернувся.

— Нічого мені не треба! Нічого! Чуєте? Нічого від вас не хочу! . . . Я сам . . . Обійдуся . . . Годі. Старцям . . . Не треба!

І знов кинувся вперед, зачепився в дверях у їдальню, чимсь грюкнув, з грюкотом вилетів у коридорчик і зник по чорному ходові.

Сергій ошелешено, мовчки дивився йому вслід. В руці він тримав декілька кредиток.

У кімнаті в Тараса було тихо.

IV.

Мирон обережно, силкуючись не гомоніти, натяг на себе пальто й хотів вийти, але в цей час з Марусиної кімнати почулося:

— Ти вже йдеш, Мироне?

Мирон зупинився.

— Ні—і, я зараз прийду—у. Ти можеш ще спа—
а—ти!

— Я давно вже встала. Яка година?

— Дев'ять.

Мирон очікуюче подивився на двері, послухав.
Потім одяч капелюха й вийшов.

Хвилини за п'ятнадцять він повернувся й постукав
до Марусі.

— Та входи, чого там! — мляво обізвалась вона.

Мирон, не роздягаючись, увійшов.

Маруся сиділа на ліжку, спершися ліктем об стіл
та поклавши голову на руку. Обличчя було стомлене,
сіре; під очима жовто-сині круги. Губи, видко, що
хвилини сохли, бо вона часто облизувала їх. Дивилася
вона у вікно кудись у далечинь, повз море дахів та ди-
марів. Небо все так само було вкрите хмарами, то тем-
ними, то сірими. Вони, також неначе на похмілля,
стомлено, неохоче, ледве посуваючись, налізали одна на
одну.

— Я, Марусю, зараз піду—у, — почав Мирон, — і до
вечера, мабуть, не прийдуу... Так от я тобі на сні-
данок купи—ив оселедчи—ика та о—от...

Він витяг з кишені невеличку пляшку „монопольки“.

— Освіжи—и—тись... А обі—ід ти сама собі улаш-
туеш. І не тре—е—ба соромитись. Гроші є у тебе на
обід?

— Є, — хмуро кинула Маруся. — Учорашні...
Десять карбованців...

— Ну, це ж не твої гроші.

Маруся здивовано повернула до його голову.

— Не мої? А чиї ж?

— Єрмо—олкина. Ти ж помилко—ово взяла їх?

— Як помилково?

— Ти ж не за для грошей гуля—я—ла? А для того, щоб розва—житись... Тре—е—ба віддати...

Маруся довго та пильно дивилась на його. Мирон з посмішкою чекав. Зеленкуваті з жовтими іскорками очі його сліdkували за Марусею.

— А як за для грошей? Звідки знаєш?

— Ну, тоді, звичайно, твої—ї... Тільки... ми ще не потребу—у—ємо поки що.

— А коли б потребували, тоді, може, сам послав би?

Мирон добродушно засміявся.

— Ач, хи—и—тра яка—а!... Ти ж знаєш, що не посла—ав би...

— Чому?

Обличчя Марусине було все так само похмурим, сірим та стомленим. І питала вона якось рівно, неначе для процесу розмови. Скоса поглядала на „монопольку“.

— Ну, що ж, Мару—у—сю, відд—ати Єрмо—о—лкину?

Вона раптом глибоко зітхнула.

— Як знаєш... Тільки от що... — її неначе щось шарпнуло. — Оддаси чи не оддаси, це тепер мені бай—дуже. Я сьогодні іду знову у... дім. Ще позавчора зустрілася з одною старою приятелькою... Вона тут зараз. Кличе. Піду...

Мирон зробився серйозним. Пильно дивився на сестру.

— Для чого ж ти пійдеш? — тихо спитав.

— Так... Хочу... Для того й піду.

— Нудно зо мною?

— Та тобі чого? — злісно глянула вона на брата.
— Чи не все одно?

Мирон, мовчки, серйозно все дивився на неї. Знову в очах йому з'явилось щось тоскне. Він озирнувся навкруги, помалу взяв стільця й сів.

Маруся гидливо скривилася.

— Е, розговор буде... Надокучило...

— Ні, розговору не буде... — тихо сказав Мирон, задумливо дивлячись у вікно. — Розгово—о—ру не буде.

Він помовчав. Потім повернувся до неї обличчям і чи то з цікавістю, чи то з сумом спитав:

— Скажи мені ясно: чому ти хочеш пійти туди?

Маруся злісно зірвала з столу руку й спитала в свою чергу:

— А ти мені також скажи ясно: чого ти хочеш, щоб я не йшла туди? Ну?

— Погано тобі там.

Маруся спалахнула.

— Знову?! Але ж ти брешеш! Бо соромно тобі. Бо це ж сором та ганьба! А ти хоч і тягнеш мене, але від гордості кричиш, що ніякого сорому нема, а, мовляв, погано мені там. Та чим мені погано, я тебе питаю? Голодно, холодно мені там? Нудно? Гидко, мерзенно, от що там погано! Зрозумів? Неначе болото ковтаєш день і ніч.

— Так хочеш ще ковтати?

— Еге, хочу. Подобається... Хе!

Мирон мовчки дивився на неї: Маруся дивилась у вікно.

— На що ж робити те, що сама вважаєш поганим? — знову стиха почав він. — От це ж власне й погано. Колиб ти не вважала це ганебним, хиба б я

став тебе вдержувати? Іди та роби, що хочеш, аби ти сама вірила, що добре робиш.

Він замовк і поглядав на неї, неначе ждав чогось. Маруся мовчала.

— А коли з тобою ще гидче, ніж там? — раптом кинула, не повертаючись.

Мирон нахилив голову, змів крихти з столу й помалу підвівся.

— Ну, роби, як вважаєш краще. Коли гірше зі мною, іди туди, де краще...

Маруся позирнула до Мирона. Очі їй уважно та винувато спинилися на йому.

— Тоді... прощай! Коли йдеш?

Маруся простягла по столі руку, ніби хотіла спинити його.

— Не сердься, Роню... Не хочу тебе образити... Бачу, що жалієш та любиш мене, але не можу я... Важко мені тут... Кожен дивиться на тебе, як на... пропащу, гидку... Сам же кажеш, що всі нанастак дивляться: або з жалем, або з огидою. Так чого ж більше? А мені з людьми жити...

— Та тобі що, як дивляться інші?! — раптом почервонів увесь Мирон. — Ти як дивишся? Ганебно там, — не роби. Перед собою чиста будь. Вони ж ці люди, не так жили, як ти, значить инакше й думати повинні. Ти ж мучишся більше від того, що сама вважаєш гидким те, що робиш. Не роби. Коли гидко, то хоч умри, але не роби! Або, коли робиш, то роби так, щоб і розум твій оправдав те, що робиш. А на других плюнь, забудь про те, що вони думають. І на мене плюнь: я думаю, що не ганебно, але тяжко. А ти думаєш, що не тяжко, але ганебно. Нащо ж ти хочеш, щоб я думав так, як ти? Роби по своєму!

І знову в очах його за гнівом промайнула цікавість. Маруся зітхнула.

— Та тому, що не з душі ти всі свої думки говориш, тому й роблю. Ну, годі, Роню, ні до чого ми з тобою не добалакаємось... Не вдержуй мене, не умовляй, пійду я. І тебе стіснити не хочу й сама... Все одно... Хто раз попав туди, — каюк уже йому. І не пробуй... Не сердься, Роню,... Ну, а тепер я випью, все одно вже тепер...

Вона криво посміхнулась, стукнула денцем об долоню й просто з горла почала жадно пити. Очі напів заплющились, широкі губи кругло зморщились, по горлі з булькотінням прокочувалася кулька.

Мирон уважно зтиха дивився на неї.

Маруся одняла пляшку від уст, втерлась рукавом і, посміхнувшись до Мирона, сказала:

— Так... От і за це там не осудять. Всі такі. Ні жалю, ні сорому, — свої.

Подивилась на світло скрізь пляшку, з посмішкою хитнула головою, знову заплющила очі й почала пити. Здавалося, вона хотіла яко мога швидче випити всю пляшку.

Мирон все так само дивився й мовчав.

— От так... — сказала вона. — Так краще, а за горілочку спасибі...

Очі їй зробилися живіщими, обличчя почервоніло та посвіжіщало.

— Знаєш, Марусю підожди ще трохи, — раптом зтиха вимовив Мирон.

— Для чого? — насторожилася вона, оглянувши його.

— Так... Поживи, подивись... Завжди встигнеш. Підожди... А коли в чому потреба буде, роби все, що

хочеш. Випити хочеться, випий, я ж зрозумію... Мужчини забажаеш, іди, любого вибійрай, веди сюди, роби, що хочеш...

Маруся почервоніла, але пильно подивилася на його. У Мирона неначе усмішка пробігла по лиці. Але він казав далі все так само зтиха, серйозно, трохи сумно:

— Справді, Марусю... Чого перед собою брехати? У тебе вже привичка склалась. З цим нічого не поробиш. Це соромляться признати, але часто ті, яких „рятують“ з домів, через це й ідуть назад... Не треба. Нічого злого в цьому нема. Нікому ж лиха від того не буде, що ти приведеш мужчину, сама себе заспокоїш та й йому злого не зробиш...

Маруся не зводила з його очей.

— І це ти від душі говориш? — з захованим обуренням зтиха спитала.

Ще раз легка посмішка пробігла, як миша, по Миринових губах.

— А чого б я брехав?

— І це також добре? Не соромно?

— Та що ж тут соромного?

Маруся злісно посміхнулась.

— Так, звичайно... Для мене що ж тут соромного... Діло звичне... Хм!... Пішла, узяла, привела...

Мирон нахмурився.

— Ні для кого не соромно. Кожна, коли потреба є, хай пійде, візьме та приведе. Чи чоловік, чи жінка, — все одно...

Маруся також гнівно нахмурилася.

— Знаєш, Мироне, не бреши краще! Видко, викрутитись хочеш. Покинь. Сказав, не подумавши, а воно найвірніше й є. Тільки не хочу я ні до кого ходити, ні водити до себе нікого... Самі прийдуть... чи буде по-

треба, чи ні... А ще кажеш, що не брешеш мені! Та ти ж сам оп як дивишся на мене: підеш, приведеш. Небійсь, тій, яку покохав би, не сказав „підеш, приведеш.“ Своїми руками б задушив від ревності та сорому. А я що ж, — „звична“!...

— Ні, і тій би сказав, — помалу вимовив Мирон, дивлячись просто на Марусю. — І сорому в цьому нема, і ревнувати нема чого. Виходить, не зміг я їй дати задоволення, потрібність є. Без потреби не підеш шукати в іншому місці.

— А, покинь! — роздратовано одвернулася Маруся. — Годі. Не зрозуміти нам одне одного. Дурна я занадто, як бачу... Прощай. Іди.

Мирон не йшов. Задумливо, прижмуривши очі, дивився він у вікно на ледве помітний рух хмар. Лице зблідло, губи стиснулись в криву, застиглу усмішку. Маруся також дивилась у вікно.

— Так, — раптом глибоко зітхнув Мирон. — Ми не зрозуміємо одне одного...

— Та навряд чи хто інший тебе зрозуміє... — похмуро та насмішкувато кинула Маруся. — Пошукати прийдеться...

— А все ж таки підожди, Марусю. Га? — тихо сказав Мирон. — Не йди... Може як небудь уживемось... Тяжко ж там тобі. Га, Марусю?

Маруся мовчала.

— Думай собі по-своєму, я—по-своєму... Навіщо зайві страждання? Правда, Марусік... Ми ж любимо одне одного... Повчишся трохи, екзамен здаси. Разом робити будемо. А там покохаєш когось, родина буде, діти...

Маруся швидко подивилася на його. Почервоніла.

— Розуміється. Це ж тобі потрібніше за все. Подумай. А підеш, швидко не вирвешся й ніколи дітей не

Гатимеш... На що ж це? Га? Адже ж б'ється у тебе
серце, як уявиш, б'ється ж, Марусику? Славетно б за-
кили... Хоро—о—шими б їх зробили, сильними, чесними...
Справді, хороша, не треба цього. Ну, дивись на мене,
як на дурня якого небудь; нехай я брешу тобі навіть,
плюнь... Нехай собі чоловік гордість свою хоч бреш-
ньою задовольнить. Га, Марусю?

Маруся непокійно заворушилась.

— Іди, Роню... Не треба...

— Справді, хороша... Зоставайся. З людьми тебе
хорошими зведу... Упіраєшся ти, а все ж таки нудно
все зо мною, та зо мною... От ця... Дара, наприклад. Ти
це даремно казала, що я все чекаю на неї. Коли я на
неї чекав? Ну та це... От з нею зійдешся. Вона — хо-
роша... І сама мені вона колись казала, що хотіла б ближ-
че зійтися з тобою. Та й з іншими... А не схочеш,
— не треба. Хочеш, в інше місто переїдемо. Чого там?
Будемо жити, робить... Ще як заживемо! Га, Марусю?...
Подумай. Зараз не відповідай. Подумай, обміркуй гар-
ненько, а ввечері відповиси... Добре?

Маруся глибоко зітхнула.

— Добре... Подумаю... Не знаю... Але... — вона
повернулася до його й м'яким, ніжним поглядом обвела
всю міцну, костисту постать його.

— Чудний ти все ж таки... Бог тебе знає.

— А ти подумай... Ну, до побачення.

— Прощай...

Мирон озирнув її уважним поглядом, привітно пос-
міхнувся й вийшов.

V.

Мирон зайшов до анархиста й умовився, що той
завтра прийде до його в п'ять годин. Потім забіг у кон-

тору заводу, куди постачав чертежі. Була неділя й заняття в конторі не було, але діжурний розповів, що завідуючий конторою збирається одмовити Миронові від роботи „за шкідливий вплив“ на робітників та служащих. В чому виявлявся цей вплив, добитись від діжурного він не міг.

По обіді заніс Єрмолкину гроші, вклавши їх у конверт, і передав квартирній хазяйці. І лише на третю годину прийшов до Хведора. На його чекали. Але звичайного галасу та оживлення він на цей раз не приніс з собою. Не підкручував свої вуса з кінського хвосту, чим завжди викликав жіночу половину зборів на дотепні уваги; не ростягав слів, як вередлива дитина й не бігали жваво, швиденько та ласкаво його зеленкуваті очі. Збори ці звичайно призначалось у Хведора й на їх дозволялося кожному робити, що кому до вподоби, тільки не приходити з нелегальщиною. Переважно тут призначалися любовні побачення, співали, гуляли, грали. Інтелігентів закликали зрідка, Мирона ж вважали за „напівінтелігента“ тому, що мав роботу на тому ж самому заводі що й Хведір. Але часто вибухали й теоретичні суперечки. Тоді Хведір в критичні моменти затягав пісню, і ті, що сперечалися, по-одному приєднувались до його. Сам Хведір був жонатий, великий, жовто-кучерявий, робітник-комітетчик, не погано грав на мандоліні та до пристрасти любив театр. Сьогодні мали обмірковувати питання про організацію артистичного робітничого партійного гуртка. Намічались вже пьєси для постановки. Чекали тільки на Мирона. Але Мирон, проти свого звичаю поставився без особливого захоплення до проекту, чим викликав нетерплячу досаду у панночок та розчарованність у ініціаторів. Обмірковувати все ж таки почали. Мирон помалу оживлювався, але несподівано замислювався.

— Товариші! Попрощайтеся з Мироном Антоновичом, — раз навіть гукнула висока Галя з блакитними баньками карих очей. — Очевидно, женитись хоче. Бачите, замислюється...

Мирон усміхнувся. Але скоро попрощався й пішов, покликавши на нагальну справу.

Було вже годин шість, коли він підходив до рогу Медвідівської та Мало-Переїзної, де в його було призначено побачення з Олею.

Він одразу ж побачив її. Оля стояла під лихтарем, кутаючись у велику хустку, і поглядала на всі боки. Помітивши його, вона швидко пішла йому на зустріч. Привіталися. Мирон уважно подивився в її обличчя. Оля була в підняттю, трівозі, чогось оглядалася, але не уважно. Очі виглядали з під хустки напружено й дуже блищали. Вона неначе з жадністю схопила Миранову руку й забалакала:

— Ну, добре, що ви прийшли. Добре. Я вже думала, що не прийдете. Ходім далі, в темну вулицю.

Мирон приглядався до неї.

— А чому, Олю, хвилюєтесь так? Га?

— Зараз, зараз. Я хочу вам сьогодні багато сказати... Можна взяти вашу руку? Чому ви так пізно? Ви Тараса бачили?

— Ні. Але що з вами, Олю?

— Зараз, зараз.. Ну добре, слухайте. Насамперед, ви повинні берегтися... Гаврило вчора дуже нахвалявся. Він гадає, що це ви весь страйк на заводі організуєте.

— Чим же він нахвалявся?

— Не знаю... Взагалі... Він навіть убити може...

Мирон посміхнувся.

— Ні, ні, Мироне, ви не смійтеся! Йй-богу, ви не смійтеся, я вас дуже прошу...

— Ну, гаразд, гаразд... Це пер-ше... Ну, а дру—у—ге?

— Ні, ви мені повинні обіцяти... Ах, Мироне, обіцяйте мені це! Ви не знаєте...

— Ну, добре, Олю, обіцяю. І спасибі.

— Ну, це... не важно.

І раптом засміялась.

— От і я тепер помітила. Знаєте, Тарас мені учора сказав, що я, як і ви, також часто кажу „це не важно“... Ну, добре. А тепер — Тарас. Мироне Антоновичу! Ви повинні що небудь... Я не знаю але треба якось придивитись за ним!... Він учора прибіг годин в одинадцять, як божевільний, до нас. Це вдруге, він був уже раз... Таке було!... Прибіг. Ми вже спали. Я, правда, не спала. Ну, це не важно. (От знову!) Блідий увесь, страшний, труситься. Заявив, що до Кисельських більше не піде і з завтрашнього дня шукатиме роботи...

— Що ж у вас таке учора вийшло?

— А!... Все те саме... Схотіли, щоб я перехрестилася після вечері. А я, важко мені було, одмовилась рішучо. Гаврило ледве не побив мене, Тарас з ножем на його... Крик, сльози... Мама лампадку запалила, щоб бог не покарав мене... А! все те саме... Ну, це... Ледве вклали ми його... Він не спав цілу ніч. Я також. Все чула. Зітхав, сопів, вставав, потім знову лягав. Сьогодні вранці, нічого не ївши, заявив, що не достойний їсти і втік. Навіть мама ледве не заплакала, а ви ж знаєте, яка вона сувора... Ну, добре... За нами ніхто не йде? Мені чогось все здається... Ну, добре... Потім по обіді раптом прибіга. Навмисно після обіду, щоб не їсти! Викликав мене у двір... Сам аж хитається... Напевно нічого не їв... Так і виявилось. Раптом почина мене цілувати. Цілує й мовчить. Цілує й мовчить. „Що, кажу, Таріку?“ (Ми його так маленьким звали.) „Що?“ — кажу.

А сама . . . Ну, це не важно . . . „Я, каже — падлюка, Олю, ти це знай і запам'ятай. Але тебе люблю, хоч і падлюка“. Розумієте? „Та чому падлюка?“ „Я, каже, не можу робити, я не зможу, я — дохлий, я не повинен жити. Хто не робить, той не повинен жити“. Розумієте? Все в такому роді. Я не витримала та заплакала. Боляче ж це! Боже, як боляче! Ну, добре. Почала я його заспокоювати, питати, а він уже й відповідати не може, ослаб увесь і не чує навіть. „Це — вата“, каже. Що таке, яка вата? Яка це вата, Мироне? Що це значить?

— Не знаю, — з непорозумінням вимовив Мирон. — Але далі, далі . . .

— Ну, добре . . . Повела я його всеж-таки у кімнату. Дала йому картоплі. (Ми тепер все картоплю їмо). Поїв він, з жадністю поїв. „Це, каже, краще за панське.“ А мати йому все докоряє, що він робити не хоче та живе у Кисельських . . . Сказав він це й так посміхнувся, що просто серце перевернулося. „Але ви, каже, мамо, не турбуйтеся, гроші будуть, дістану.“ Він все про гроші турбується. І так це говорить, що, видко, думка у його якась є, та, або сам боїться її, або . . . і сама, їй — богу, не знаю . . . Може, і сам одганяв, все надіявся на Кисельського, а як той одмовив, так тепер і . . .

— Чекайте! — живо перебив Мирон. — Як одмовив? Хиба Тарас прохав у його?

— Господи! — махнула рукою Оля. — Яка ж я дурна! Найголовнішого не сказала . . . От що значить . . . А ви теж . . . Слухаєте. Учора ж прохав у його. Так той навіть вислухати не хотів і зараз же пообіцяв. Ну, а це вже у їх відомо, коли пообіцяє, значить, не дасть . . .

— Умгу—у, — протягнув Мирон. — Так. Ну, тепер зрозуміло. Ну, далі.

Оля швидко обернулася. Але вулиця була невеличка, напів темна, порожня.

— Та чого ви все оглядаєтесь? Га, Олю?

— Нічого . . . І сама не знаю . . . Ну, так от. Про що ж я? Голова у мене болить дуже . . . Ага! Так от, очевидячки, думка в його є якась і . . . боюся я, Мироне Антоновичу, недобра думка. Раптом експропріацію задумав? Страшенно боюся . . . Як не допитувалася, нічого не узнала. Товче одне „гроші будуть“ та й більш нічого. Вже й мама від своїх слів відмовляється, то вона все йому казала: „візьми попрохай грошей у твоїх панів. Вони тебе, мовляв, заволікли, засадили у тюрму, нехай дають“. От такі поняття. А тепер вже й цього не хоче. „Було б здоровья, а гроші будуть.“ — Ну, каже, поки грошей не буде й здоровья не буде.“ От і кажи. Тай справді, де йому робити! Його лічити треба, і його й батька, а чим лічити? Мироне Антоновичу, голубчику побалакайте все-ж таки ви з ним, ви розумний, ви з'умієте випитати, умовити . . . Ради Бога! Він вас не любить, але ви не звертайте уваги, — він не знає вас, по поголосках судить . . . Ради Бога!

— Хм! — заклопотано протягнув Мирон. — Діло не в тому, що не любить, а в тому, що не скаже нічого. Спробую. Завтра він повинен бачитись у мене з . . . одною людиною. Мені його треба б побачити. Він буде сьогодні на зібранню у Кисельських, не знаєте?

— Це на суді? — живо спитала Оля. — Буде. Казав, що буде. І за страйк сьогодні рішатимуть. Господи! Як зачинять завод, і ще Гаврило без роботи лишиться . . . Ну, все одно! Слухайте, Мироне, чи можна мені пійти з вами на суд? Можна? Ой, як би ви знали, як мені цього хочеться! Просто . . . Можна, скажіть? Я сидітиму десь у куточку . . .

Мирон засміявся.

— Хочете подивитись, як мене „ізгоняти“ будуть?

— Як? — злякано скрикнула Оля. — Тарас мені казав... Але за що ж „ізгоняти“?

— За шкодливий напрям думо—ок... От і з заводу також за це вигнати збираються. Ну, це не важно... Але піти вам можна... Я гадаю, що це загалом доступна розвага...

— Але за що? — широкими очима все дивилася Оля.

— Не сходимося думками...

— Ну, ні! Вони цього не посміють... Робітники будуть за вас... Обовязково! З якої речі!

Мирон усміхнувся, дивлячись на неї.

— Звичайно! — заспокоююче підтвердив він — це я жартую. Просто розмова буде... Ходім, послухаєте... Зараз годин сім є?..

Він глянув на годинника.

— Та ще рано...

— Слушайте, Мироне, — раптом другим тоном сказала Оля. — Чи можна мені зазнайомитись з вашою сестрою?

— З сестрою? Хм!... Це й я не раз думав... І до Хведора хотів зтягти її... Не хоче... Нікого не хоче... Але зараз... Знаєте що, ходім, справді, зараз до мене, може з вами й на зібрання вдасться витягти... Справді, вірно! Ходім!

Але Оля якось чудно, одразу задумалася. Потім злякано озирнулась, очевидячки, не чуючи його, міцно притиснулась до його й почала схвильовано дихать.

Мирон здивовано зазирнув в її обличчя.

— Що з вами, Олю? Що з вами?

Оля силкувалась щось сказати й не рішалася. Мироніві здалося, що вона зблідла.

— Та що ж з вами, дитинко?

Раптом спинилась, глянула в лице йому великими напруженими очима й сказала:

— Я . . . рішилась.

— На що рішилися? — спинився також Мирон.

— Я . . . іду в простітутки.

— Що -о?!

Але одважившись на перше слово, Оля неначе покотилася сама собою далі. Задихуючись, хапаючи Мирона за руку, поспішно, піднято заговорила:

— Так, так! Я рішилась! Я сьогодні після Тараса це вирішила. Не можу більше! Я не можу дивитись. Я мушу . . . Ви ж нічого? Правда? Та й що тут такого? Я буду так само служити людям, як і всі. Тільки я спочатку до Салдієва . . . Візьму сто карбованців, віддам нашим, а тоді вже туди. І просто у дім, просто у дім, в самий справжній, де . . . все це. А може мені й в домі одразу дадуть сто карбованців? Дадуть чи ні? Я гадаю, там не дадуть. Ну, все одно, я спочатку до Салдієва . . .

Мирон озирнувся, побачив лавочку біля маленьких воріт і мовчки повів туди Олю.

— Сідайте . . . — тихо сказав.

— І заявлю Салдієву, що жити в його не буду, тому що . . . коли простітутка, то повинна бути справжньою. А сама замовлю визитову картку й надрукую. „Простітутка Ольга Матвіївна Щербина“. І нашим пошлю й усім . . . І зараз же поведу агітацію . . . там. Там як: усі разом живуть . . . чи як?

Мирон не зводив з неї очей. Ледве посміхаючись своєю чудною сумною посмішкою, взяв її за руку — рука страшенно холодна була, — й обережно сказав:

— От ви послушайте мене, Ольсю: перш усього осидьте трохи мовчки. Розумієте? От трохи помовчіть, аспокойтесь, а я подумаю. Добре?

— Але чому? Чому?

— Ну, так...

— Подождіть. Ви гадаєте, що я це так з'опалу? Ви це думаєте? Але ж я вам кажу, що вже по обіді це вирішила. Чого ви посміхаєтесь? Не вірите? Я, дійсно, спочатку нічого такого не думала за дім... Я думала тільки, що прийдеться іти до Салдієва. Але сьогодні я рішила просто в дім... Але чого ви посміхаєтесь? Ну, чого? Ви не вірите мені? Ні?

— Ні, Олю, я вірю...

— Ну так чого? Чого? Ви не згодні? Ви ж самі кажете усім, що нічого ганебного... Чи ви тільки — про других, а коли... треба, то ви не згожуєтесь?

— Казав і згожуюсь. І дуже радий, що ви це вирішили... Тільки треба трохи подождати... Розумієте? Днів зо-два, зо-три...

— Але чому ж? Чому?

— Кумедна ви, дитинко. Ну, може, що небудь виясниться, може, інше щось придумаємо. Ви ж туди ідете не тому, що подобається, а тому, що нема чим жити. Коли не ганебно, то ще не значить, що добре... Чистити помийні ями не ганебно, але чому, коли можна, не пошукати кращої роботи? Розумієте? Не можна ж так справді... І ніяких Салдієвих вам не треба. Почекать треба...

— Господи! Який ви! — нетерпляче, тужно скрикнула Оля. — Та я ж за два — три дні, може, вже... Проте, дурниці, я рішуся... Ну, що тут такого? Що?

— Для вас це великий подвиг, Олю.

— Ну так що? Ну так що? Хіба я не можу піти на подвиг? Ідуть же на каторгу за свої думки, ідуть у тюрми, заслання, чому ж не можна іти в публичний дім? Ганьба? Хвороби? Але чому не можна взяти на себе й ганьбу й хвороби за свої думки? Чим тяжче, тим краще подвиг, х ба ні? Ви ж самі мені колись казали, що коли б ваша сестра увірувала, ви б самі їй запропонували піти... Хіба я не вірую?

— Ні... — сумно посміхнувся Мирон.

Оля була вражена.

— Як? Я не вірую?

— Ні, Олю. І ви тим не журіться, це не так швидко робиться...

— Але чому? Чому? Господи! Я ж...

— Та хоч тому, Олю, що вам так важко зараз від одної думки... Почекайте! А потім ви сказали про ганебність. Коли ж ганьба, то... нема того, про що я вам казав. Ви не зрозуміли мене, дитинко. Мені не потрібно, щоб люди думали так, як я. Це неможливо. Вони завжди думатимуть так, як живуть. От і у мене з вами. Я жив так, а ви інакше, і думати ми мусимо по іншому. Це природно. Але я б тільки хотів, щоб у кожного були його думки, чесні й такі продумані, щоб вже ніяких хитань не було, тільки дія. Розумієте? А ви от вважаєте це ганебним і все таки хочете робити. Ніколи цього не треба допускати. Ганебно? Не робіть. Думаєте що не ганебно, тоді думайте так, щоб думка про ганебність просто смішною здавалась вам. Але це, дитинко, страшенно важко. Нам так довго вбивали в душу ріжні поняття, що від обіду до вечера од них увільнитись неможна. Великим стражданням, упертою думкою вони випалюються. От ви за сестру мою кажете... Сестра інше діло. Вона без всяких подвигів простітутка, це—професія

А потім — вона сильна. Е, коли-б тільки вона по-
вилася на це, як я! А то й вона... Та й не в тому
діль. Тільки б думка з'явилася, а життя примусить
вириняти чи відкинути. Але не треба насилювати життя,
Олю. Нехай самі проститутки за себе борються.. Вони
перш за все повинні самі з себе скинути ганьбу, тоді й
ругі инакше дивитимуться на їх...

Оля слухала нетерпляче, часом гостро поглядаючи
на Мирона. Нарешті не витримала й перебила:

— Ви скінчили? Добре! Ну так я вам от що скажу:
Коли я піду туди... Добре, нехай я сама ще вважаю це
ганебним, хоч це... але нехай! Добре, нехай навіть
зовсім так, добре, хіба ж мій подвиг не більший... ніж
сестри вашої? Для неї, це — професія, їй легше, а мені
важче. Але хіба той подвиг більше, де легче?

— Я ж не проти подвигу, Олю... Але подвиг повинен
бути від лишку сил, розумієте? Від такої сили, коли
відчуваєш що... Ех! — Мирон навіть кулака стиснув,
— сила виходу вимагає. Тоді подвиг є добрий. А коли
з одчаю... Ну, що це за подвиг?... Подвиг на мент
прекрасний, дитинко, а коли на все життя, та ще з при-
мусу... Е... нудно й непотрібно.

— Ні, я не згожуюсь, я не згожуюсь! І нащо ви
так? Нащо так говорить?! — з роздратованням та
тугою перебила Оля. — Ви навмисно це, щоб принизити
мій намір і щоб я не пішла... Я бачу, ви посміхаєтесь...
Ви, звичайно, розумніший... і я... Але ви не маєте
права так казати! Не маєте! Ви повинні бути чесні
з собою! Коли ви кажете один раз одне, ви не повинні
казати инше в другий раз... І до того ви мене не розу-
мієте. Не розумієте! але я іду. Я це вирішила. Я сама
піду! Нехай я зовсім, зовсім сама буду. Нехай! Це на-
віть краще, це краще... Нехай... Слухайте, ви мен

тільки розкажіть, як це все... куди треба йти, що казати... Я ж не знаю... І потім нічого мені більш не кажіть про подвиги! Я не можу инакше! От і все! Жити так далі я не можу! Не можу! І мені все одно рішуче все одно! Коли ви мені скажете?

— Олю! Ну, чого ви, справді?

Оля навіть стрепенулась від роздратовання й ще чогось, що весь час проглядало в ній.

— Та що ви мені „Олю, Олю“?! Що вам до цього, вам іменно що? Коли-б любили та ревнували, а тож... Ви ж ні трішки не ревнуєте, вам просто... неприємно, що я не так само як ви думаю... Байдуже вам, так чого ж... хіба не так?

Мирон мовчав. Оля скося вичікуюче поглядала на його. Потім вся якось раптово ослабла й тихо сказала:

— Ну, все одно... Я так і знала... Та й що там! Але я йду... Хай... Слухайте! — раптом всім тілом повернулася до його. — Не будете сміятись з мене? Ні?

— Ні, Олю, не буду...

— Справді?... Ні, не варто...

Вона, помітно, знову хвилювалась, але хвилювалась вже инакше, особливо, з солодким, гірким, тяжким соромом.

— Але, все одно... Слухайте... Я хочу вас... поцілувати. Ох, тільки не смійтеся! Можна вас поцілувати міцно, міцно?

Мабуть сама аж корчилась від сорому та муки.

Мирон з якоюсь занадто великою хапливістю обняв її та нахилив до неї своє лице. Оля глянула йому у вічі близько й, раптом одштовхнувши, швидко підвелася:

— Ні! Не хочу... Ходім... Ходімте швидче! Все це...

І поспішаючи пішла вперед. Мирон ішов за нею, схиливши голову. І так вони йшли довго, — вона по-

переду, він позаду кроків на два від неї. При світлі лихтарів видно було, що Оля дуже бліда, а очі напружено, неприродно блищать і дивляться не поперед себе, а неначе в себе. Вона несвідомо весь час поправляла хустину.

Раптом спинилась, озирнулась і почекала на Мирона. Не дивлячися в очі йому, швидко промовила:

— Ви подождіть тут, я забіжу, скажу вдома, що йду... Я швидко... Ви конче подождіть. Я хочу з сестрою вашою побачитись... Тепер обовязково хочу... І суд... Також тепер хочу дуже... Подождете?

— Подожду, ідіть.

— Я швидко.

І вона майже побігла в переулок, де жили Щербини. Мирон помалу почав ходити по тротуару, закупивши цигарку й не випускаючи її з уст. Часом він спинявся біля лихтаря, спірався об його спиною, і довго непорушно дивився в одну точку. Тоді на губах у його з'являвся той самий вираз насмішкуватої туги та смутку, який бував, іноді підчас розмов з Марусею. Потім зітхнувши, починав знову помалу ходити.

Оля підійшла якось несподівано.

— Ходімте, — захакавшись, швидко вимовила й знову пішла попереду.

— Почекайте... Візьміть мою руку.

— Не треба.

— Візьміть, я вам кажу, — твердо та строго вимовив Мирон.

Вона з здивованям подивилася на його.

Лице його було похмуре, вона покірливо та навіть боязко узяла його руку.

— А тепер от що, Олю. Слухайте уважно. Думку про публичний дім покиньте. Чуєте? Драм нема чого утворювать. Мовчіть. Вам тяжко. Цілком вірно. Але

з цього не впливає, що треба робити дурниці. Треба робити те, що допоможе вийти з тяжкого становища, але не залазить в ще гірше. Я завтра перебалакаю з Тарасом. В крайньому разі... поговорю ще з ким небудь з високоморальної родини Кисельських.

— Ні! — різко скрикнула Оля. — Ні за що з Кисельськими! Ні за що! Після історії з Тарасом — ні за що!

Мирон мовчки подивився на неї.

— Справді. Ви маєте рацію. Це добре, що ви так. Але це — не єдиний вихід. Є багато інших.

— Я ні в кого не прошу помочи!

— І це добре. Але не кричіть так, на нас дивляться. Все зробить Тарас.

— Яким чином?

— Там побачимо. Але ви зараз же й без всяких хитань дайте слово, що ніяких заходів не робитимете, не перебалакавши зо мною. Чуєте? Зараз же.

— Дозвольте, я...

— Олю! Не треба багато балакати.

Ола мовчала.

— Олю, я чекаю.

— Добре, я даю слово, але...

— От і добре. Тепер ще одне. З сестрою ніяких розмов про публичні дома і... про все це. Чуєте?

— Чую.

— От. Вам не холодно? Чому рука ваша здригується?

— Так... Не знаю...

— Гаврило скільки заробляє у місяць?

— Гаврило? Точно не знаю... Ні, знаю! Зараз. Тридцять два карбованці в цей місяць вийшло.

— Чому ще два?

— Не знаю... Там якось у їх...

— І Петрусь п'ять ?

— Атож.

Замовкли. Почав накрапати дрібний, ледве помітний, як порох водограю, дощик.

— Мироне Антоновичу! — боязко та тихо промовила Оля.

— Чого ?

— Я вас хочу спитати про щось...

— Питайте.

Оля не рішалася й несміло поглядала на його. Потім враз нахмурилась і сердито сказала:

— Ви можете сердитись, але я спитаю... Чи це правда, кажуть, неначеб то ви... можете зійтися з жінкою навіть не люблячи її? Просто так... для самої утіхи?

Мирон скоса подивився на неї.

— Так, коли вона згодна...

— Ну, так, звичайно!... звичайно...

Помітно хвилювалась.

— І коли дитина, коли від того дитина... Тоб-то, від тогож можуть бути діти?

— Ні, в таких випадках не повинно бути дітей...

Мирон ще уважніше поглядав на неї.

— Але чому не повинно бути? А коли вона хоче? Вона хоче мати від вас дитину?

Мирон повернув зовсім близько до неї обличчя й мовчки кілька хвилин дивився їй у вічі. Вона, якось чудно, напружено посміхалась.

— Слухайте, Олю, — жорстко почав Мирон, — вас панчохи вязати вчили?

— Так... — з легким здивуванням відповіла вона.

— І вчили любити людськість майбутнього? Так?

— Так...

— Розуміється. А як творити дітей, найближчу людськість, — правда не вчили? Правда, вам агітатори не казали, що це буде серйозніше за панчошу?

Оля з непорозумінням дивилася на його.

— Я вас розсердила?

— Послухайте, Олю, ви мені скажіть, чи ви думали коли небудь, що таке діти?

— Так... Я не знаю... Іноді...

— Ну, значить, не думали. Та й про що думати? Аби одружитись, а діти самі родяться. Так? Ех, Олюсю, цеж не досить бажати... Діти ж не ляльки, якими приємно погратись. Розумієте? Це — люди, це — та людськість, яка соціалізм здобуватиме... Хіба можна так? Дітей тільки тоді родити можна, коли по перше, обидві сторони непереможно, тягнуться одне до одного, коли відчують, що от від кого вони б хотіли дитини, коли відчують, що навіки сплелися. Нехай через місяць розійдуться, але родити дітей треба тільки так. Ну, а коли тільки вона сама... Хіба це добре? Це ж, Олюсю, найглибший акт, найважніший, не панчоха, але нова людина з'являється. Але ж і для панчохи потрібне вміння, підготовка. От і ви... „Чому ж не можна, коли вона хоче?“ А я ж як? Це ж і моя дитина чи ні? А я ж її як родю? Чи думаю я, що зачинаю нове життя? Я перевірів себе? Чи можу я з чистою совістю сказати, що зробив все, що міг, щоб моя дитина була здорова, сильна? Чи дійсно ж я хочу з цією жінкою мати діти? Чи підійшов я до цього акту з любовію та свідомістю. Говорять ваші моралісти про звірин а самі, дійсно, як звірі, дітей родять. Родив каліку й правий, так вийшло...

Оля слухала, нахиливши голову. Мирон схотів зазирнути в її обличчя, але вона ще більше нахилилась.

— Я б так любила його... — раптом зтиха, не підводячи голови, сказала Оля. — І нічого б мені... тоді не треба... Ви б навіть... не знали. Нічого б я від вас не вимагала...

— Ех, Олю! — скрикнув Мирон і безпорадно замовк, усміхнувшись.

Мовчала й Оля. Дощик почав побільшуватись. Мирон покликав візника, посадив Олю й підтримуючи, пригорнув її. Вона м'ярко, але рішучо одвела його руку й сиділа, ледве торкаючись до його. До самого дому не говорили нічого.

— Темно в вікнах... — дивлячись в гору, промовив Мирон, розплатившись з візником. — Мабуть, у кухні Маруся.

— Мені почекати тут? — тихо спитала Оля, нахиливши голову та кутаючись.

— Ні, нащо? Може, Маруся, не схоче йти з нами... Ходімте.

Перші поверхи сходів були освітлені, а горішні чомусь лишалися в півтьмі. Перед дверима свого помешкання Мирон раптом повернувся до Олі, узяв її руку й, притиснувши її до лиця свого, з горячою, глибокою ніжністю прошепотів:

— Дитинко моя бідна! Хороша, мила! Не треба на мене сердитись.

І не встиг доказати: Оля рвучко одвернулась, притиснувшись обличчям до стіни й гірко, як покинута, ображена дитина, заридала. Рука лишилася в Мироновій руці. Він мовчки, нахиливши голову, стояв непорушно.

Раптом унизу десь відчинилися двері, і на сходах почувись голоси.

— Добре! Неодмінно! — кричав хтось гречним, веселим тенором. — Обовязково!

І чутно було поспішні кроки по сходах, але не можна було розібрати, в гору чи вниз ідуть.

Оля швидко втерла очі кінцем хустини з голови, одняла руку в Мирона й повернулася до його. Мирон почав одчиняти двері.

В помешканню було тихо та темно. В кухні також.

— Дивно... — пробурмотів Мирон, запалюючи другого сірника.

Оля спинилася біля входних дверей і чекала. Очі її були червонуваті, дивилися якомсь байдужо, непорушно; губи склалися гірко.

— Марусю! — постукав до неї Мирон.

Тихо.

Він одчинив двері й увійшов. Сірник догорів. Він запалив нового, і зараз же кинулось у вічі щось біле на столі. Швидко підійшов ближче.

На туалетному дзеркалі стояв клаптик паперу: на папері щось написано.

Мирон хапаючись засвітив лампу й почав читати:

„Дорогий, рідненький Роню! Прости мене, погану, але не можу инакше, іду таки. Не шукай і не витягай мене більше. Не треба, прошу та благаю тебе. Ти сам казав, щоб не примушувати інших жити так, як ти думаєш. Нехай живуть, як самі можуть. А за поміч твою я тебе до кінця мого життя не забуду. Ти моя єдина любов, а всі... (закреслено). Кожному своє життя, ти живи так, а я так. Мені так краще буде, хоч тебе не буду мучить, бо ти хоч і не показуєш, а мені все здається, що ти соромишся за мене. Не сердься, мені все так здається. А мене це сердило й я дратувалася на тебе, мій дорогий, любий брате. Ключі всі у тебе на столі. Коли прачка принесе білизну, вилай її за те, що зіпсувала твою любиму сорочку. Я хотіла сама, та не всти-

гла. Міцно, міцно обіймаю тебе й бажаю не пам'ятати за мене зовсім, ніяк. Я ж тебе ніколи не забуду. Твоя не сестра Маруся.“

„Не“ було підкреслено двічі.

Мирон перечитав і стояв непорушно, тільки пальці його помалу стискували папір. А лице ставало темнішим, темнішим, наливалось кров'ю, невеличкі очі також неначе почервоніли, вуса здригувались. Щось дике, люте обхопило всі риси.

Конвульсивним, коротким рúхом зімняв записку у жмені, задув лямбу й вийшов.

Оля від раптової темряви здригнулася.

— Що? — неначе прийшовши до себе вимовила.

— Нічого. Ходімте.

— А де Маруся?

— Пішла до знайомих. Пізно прийде. Ходім!

В голосі його було щось таке, від чого Оля злякано та уважно на сходах двічі глянула в обличчя його, але воно було як звичайно, тільки очі якось чудно жмурились, неначе у хижої звірини, що готується плигнути на ворога.

Дощу не було. Хмари поспішали з ним кудись в інше місце.

Плити тротуарів масно блищали під лихтарями, біля-ж довгих парканів, над якими звисали голі гілки дерев, пахло вохким, опалим листям.

VI.

У вітальні Кисельських зібралося душ з двадцять. Мирона ще не було, але сперечання з приводу його вже кипіли по всіх кутках. Були й непартійні, яких за згодою партійних запросили старі Кисельські, Семен Васильович та Катерина Андріївна.

Сперечалися, не слухаючи одне одного, з роздратованням, ворожостю, ненавистю. Особливо насідали на прихильника Мирона Петра, який з злістною усмішкою доводив, що кожна проститутка вище за найморальнішу буржуазну панну. Обличчя у Петра було бліде, гарне, стомлене; в нахабних очах поблискувала задавнена злість. Часто поглядав на Віру, яка в суперечці участі не брала й сиділа з заплющеними очима в кутку. У неї боліла голова.

На Петра обурювалися всі, але, знаючи його привичку сміятись з самого себе, не дуже вірили його щирости.

В другому кутку Семен Васильович, розпалившись, з тонкою іронічною посмішкою на загострених устах запевняв Іону, Кита та інших партійних, що вони ні за що не відважуться вигнати Мирона з організації. Хоч і переконані, що це є єдиний засіб забезпечити себе від деморалізації, але не відважуться. Партійні посміхались.

— Поба—а—чимо, — казав Іона.

-- Побачите — насмішкувато згожувався Семен Васильович.

Сергій спокійно, об'єктивно й трохи сумно доводив редакторові місцевої часописі та дядькові, Івану Андрієвичеві, що Мирон зовсім не одиничне випадкове явище, як запевняє редактор, і не хворий психично, як хоче довести Іван Андрієвич, але продукт реакції, подібний піні, що необхідно з'являється підчас кіпіння. Доводячи, він часом спинявся очима на Дарі. Дара була надзвичайно оживлена, весела, очі сяли, внизу шок палав такий яркий рум'янець, що, здавалося, навіть на деякому віддаленню від щоки можна почути його тепло. Вона ні з ким не сперечалася. Зібравши круг себе молодь, драж-

нила Рисецького, важкого, незграбного, з жіночою поштатю товариша, який, разураз, сам того не помічаючи, був об'єктом жартів усіх партійних дівчат. Рисецький любив сперечатись. Сперечався так само, як і ходив, важко, перевалюючись з одного слова на друге, уперто прагнучи до своєї мети й ніколи нікого не слухаючи. На цей раз Рисецький лише посміхався, обмежуючись зарозумілими та призириливими словами. Але вони викликали ще більший регіт. Кучерява Женья весь час з жадністю хапала його слова й майже після кожного падала головою собі в коліна від реготу.

Поруч з Дарою сидів Тарас, облизував губи та ніяково посміхався. Помітно було, що почував себе не дуже добре. З приводу вчорашнього у його була розмова з молодими Кисильськими, яка закінчилася повним замиренням та заявою Тараса, що він дурень та падлюка, коли не свідомо, то безсвідомо. Але за гроші прохав більше не згадувати ніколи, він їх дістане в іншому місці. Вирішили його не дратувати й до часу виконати прохання.

Дара іноді ловила погляди Сергія й посміхалася йому у відповідь весело та радісно. Але Сергій ще уважніше оглядав усю її струнку, сяючу постать з вінцем темно-золотих кос на голові й ще спокійніше відповідав своїм супротивникам. Дара через такі погляди трохи нахмурювалась, але зараз же знову зверталася до Рисецького. Потім раптом голосно покликала Петра й наказала бути коло неї цілий сьогоднішній вечір, а суперечки залишить поки що. Втрутилась в гарячу розмову Катерини Андріївни з Наталею й з сміхом умовила останню заспівати. Наталя мала м'ягкий контральто і гарно співала народніх пісень. Катерина Андріївна була невдоволена: вона тільки що почала думку про те, що єдиний засіб підняти моральність молоді, яка падає, — це з ко-

рінем виривати та відкидати елементи, які деморалізують її. Наталя ж була вдоволена: гаряча, безладна, нервова пристрастність Катерини Андріївни, її напружені очі та істерично-роздратований голос втомили її. Сама Наталя була трохи повна, велика, з кокетливими, гарними очима, дуже блідим обличчям та почуттьовими, якими устами.

Але одтягнувши Наталю, Дара неначе забула за неї та знову підняла сміх круг Рисецького. Петра знову поклікала й зробила нагану за те, що самовільно одійшов од неї. Петро як перед королевою, схилився перед нею на одне коліно. При кожному дзінкові вона раптом замовкала, ніздрі їй підіймалися та біліли на кінцях, але потім робилася ще веселішою. Здавалось, вона навіть і не знала про те, що зібралися для якихсь суперечок, усім заважала та роз'єднувала тих, що сперечалися.

Віра іноді підводила на неї очі й пильно слідкувала за нею.

А Мирон все не з'являвся. Це починало вже дратувати. Почулися голоси, що він собі занадто багато дозволяє та що не заввадило б його провчити. Хтось запропонував навіть почати без його та, коли не з'явиться, без його ж і розібрати до кінця його „діяльність“. Пропозиція знайшла прихильників, але Сергій, Кит, Семен Васильович та інші рішуче та гаряче заперотестували.

Почала вже розгорятися й з цього приводу суперечка. Але в цей час почувся дзвінок, і з'явився Мирон з Олею. Оліна поява викликала легке здивовання, але Олю зараз же узяла під свою опіку Віра, до якої приєднався Тарас. Оля соромливо посміхалась та боязко поглядала на гучне численне зібрання.

Мирона зустріли з підкресленою байдужістю, хоч кожен, здоровкаючись, казав щось веселе та гречне.

Семен же Васильович навіть за талію обняв і пройшов так з ним по всій вітальні.

Мирон усміхався й вередливо ростягав слова на кінцях. Обличчя було сіре, ішов своєю важкою, неначе недбалою, ходою, одною рукою підтягав вуса до ока. Але очі йому гостро, холодно, з іскорками чогось закованого та пекучого бігали по обличчях зібраних.

Дара байдуже хитнула йому головою й зараз же відповіла шось Рисецькому, від чого лице тому з невеличкими жаб'ячими очима кольору корки, налилося кров'ю та зняковіло, а слухачі пирснули від реготу.

Почали готуватись до засідання. Почулося шикання, гуркіт стільців.

Дара раптом узяла Рисецького за руку, міцно потиснула й заглянувши в обличчя, привітно, просто сказала:

— Не сердьтесь, голубе... Добре? Я сьогодні трохи недобре поводжуся... Згода?

Рисецький засоромився, але засяв увесь, переконаний що переміг в суперечці.

— Ну, тепер, панове, сідайте — і тиша! — серйозно додала Дара до всіх і, повернувшись, несподівано підійшла до Мирона.

Мирон стояв в найдальшому кутку кімнати. Це був його звичай на всіх зібраннях вибрати найдальший куток і звідтиля, стоячи, та підтягаючи вуса вгору, сперечатись.

— У мене була ваша сестра сьогодні, — зараз же почала Дара холодно та допитливо дивлячись в обличчя йому.

Мирон швидко подивився на неї.

— Коли? Сьогодні? Ввечері?

— Так, перед вечером. Вас це дивує?

Мирон прикусив губу.

— Умгу—у! — буркнув, — та—ак, тро—охи зди—и—вува—ло... — вже недбало та також холодно ростяв він. — Що ж вона роби—и—ла у ва—ас?

— Ми балакали... Про неї то про вас...

Мирон з чудною посмішкою зазирнув їй у вічі. Потім помалу заклав руку в бокову кишеню, вийняв записку Марусі й лін во простягнув її Дарі.

— Прочита—а—йте... Ціка—а—во... Певно, результа—а—т ваших розмо—о—ов.

Дара взяла записку й почала читати. Підчас читання глянула на Мирона. Він дивився кудись у далечині, прижмуривши очі, неначе приглядався до чогось, та ледве посміхався.

— Я це знала, — повертаючи записку, сказала Дара й подивилася просто в лице йому. Він не повертаючись сховав папірця в кишеню.

— Та—ак? Можливо, навіть поради—или?

— Ні.

— Що ж таке ви їй каза—а—ли?

Все так само дивився кудись та посміхався.

— Що казали, то вже казали. Коли побачите її скажіть, що мені шкода, що вона так швидко пішла од мене.

— Чого ж вона прихо—о—дила й чому так шви—дко пішла?

— Приходила, очевидно, тому, що важко їй! — різко сказала Дара. — А пішла...

... Вона не довго була у мене. Прийшла Віра до мене та зникла... І... трохи чудно трималась... Навіть образливо для вашої сестри. По мойому. Сергій з Вірою цього не знаходять. Сестра зараз же пішла. Перекажіть їй, що на мене вона без моєї вини розсердилась. От і все. Перекажете?

Мирон важко подивився на неї.

— Це я винний. Я порадив їй ближче зійтися з нами. Жалкую. Але перекажу.

Почувався закликаючий до тиши стукіт. Дара хотіла ще щось сказати, але одійшла й сіла поруч з Наталею на канапі. Мирон почав крутити вуса. В очах іскорки зробилися гострішими. Іноді здавалося, що замість очей він має два дуже загострених блискучих кінчики цвяхів. Але поза була ліниво-недбала, рухи повільні.

Обібрали головою Кита. Він розправив свої густі, гарні вуса, надав ще більше холодности непорушно — гарному обличчю та запропонував референтові, товаришу Іоні, викласти тему зібрання.

Іона помалу підійшов до столу голови, сперся на його рукою й обвів вітальню своїми опуклими зеленкувато-сірими очима. Голені губи його ростяглися в тонку посмішку. За посмішкою проміястими зморщками розстяглась і жовта шкура.

Усі мимоволі подивились у бік Мирона. Він так само крутив вуса та поблискував очима.

Іона почав викладати тему засідання, яка власне полягала в запитанню товаришу Миронові про деякі ідеї, які він пропагує серед робітників. Пропагує ж він слідує:

Іона розгорнув папірець, що тримав у руках, і, зазирнувши в його, казав далі з тою ж стримано — насмішкуватою посмішкою:

— Хоч минув вже час ріжних полових вольностей, і громадянство знову стає на шлях тверезої діяльності, але, не дивлячись на те, знаходяться люди, які від „вольностей“ не можуть одмовитись. Товариш Мирон один з них. У його багато цих „вольностей“.

Іона зазирнув знову в папірець.

— Перша воля — хождіння в публичні доми. Згідно з „ученням“ товариша Мирона, ходить в публичні доми ні в яким разі це ганебно, а, навпаки, похвально й варто переймання.

— Це брехня! — раптом гукнув з кутка увеселювач почервонілий Коля.

На його зашикали. Але Іона подивився в його бік і, посміхнувшись, сказав:

— Навіть немовлята стають в оборону товариша Мирона.

— Ви — самі немовлятко!

— Тихо! Тихо!

Іона заговорив далі:

— Друга воля, — воля „праці“ простітуток. Ця праця не тільки не принижуюча, та шкідлива, не тільки не заслуговує догани, але, навпаки, є добродійна для громадянства, — рівна праці поета та філософа й заслуговує заохочення. З огляду на це товариш Мирон завзято рекомендує робітникам усіма засобами підтримувати простітуцію. Одним з таких засобів він вважає організацію професійних спілок „працюючих“ простітуток. Нехай збори зауважать: не боротьбу, але підтримку та розвинення цього добродійного та користного інституту.

— І це брехня! — знову гукнув Коля.

— Колю! — крикнула Катерина Андріївна. — Коли ти ще скажеш хоч одне слово, підеш вчити уроки.

Почувся сміх.

— Це слабо! Хай не бреше!

Мирон все так само крутив вуса.

— Коли я брешу, товариш Мирон може спростувати мої слова, — починаючи червоніти, сказав Іона. — Товаришу Мироне! Брешу я чи ні?

Всі обернулися до Мирона.

— Продовжуйте . . . — неясно посміхнувся він.

Іона з посмішкою хитнув головою, подивився в парець і казав далі:

— Третя воля — вільне кохання. Нехай шановні збори зауважать, що діяльність товариша Мирона поширюється на певну область. Під назвою „вільне кохання“ у товариша Мирона власне мається на увазі воля сексуальних, чисто фізичних зносин. Згідно з „вченням“ товариша Мирона ця воля є нова форма родини, бо стара родина оджила своє. В цілях пропаганди цієї „нової“ форми товаришем Мироном улаштовуються серед робітників деякі збори, на яких пропагується й „пробний шлюб“, себ-то співжиття на час (також дуже зручна форма шлюбу, як збори можуть собі уявити.) Після цього шлюбу, очевидно, проституція також дістає підтримку натурою.

Оля великими здивованими очима дивилась то на Іону, то на Мирона та Хведора. Хведір сидів червоний і потирав руки, що з ним бувало завжди, коли хвилювався, чи зібрався промовляти.

— На цих робітничих зібраннях улаштовуються і інші діла того ж сорту. Він, Іона, міг би для пояснення назвати їх відомою назвою „ліг вільного кохання“, тільки не у гімназистів, але у робітників.

— Це неправда! — несподівано тихо вихопилось у Олі

Всі обличчя повернулися до неї. Вона густо почервоніла, але твердо дивилася на Іону своїми великими боязкими очима.

— Неправда? — здивувався Іона.

— Тихо! — застукотів голова.

— Так, це неправда! — раптом з другого боку обізвався Хведір. І, хвилюючись, навіть устав.

— Ці самі, як ви сказали, ліги у мене збираються, але... нічого цього нема... Це... Ми для спочинку... Щоб стіснити кого-небудь, цього, дійсно, нема, але... пробних шлюбів не заводимо... Мирон Антонович дуже часто буває, але щоб... Ріжне, звичайно, говориться, але не так... Це, вибачте, невірно ви казали. І це дуже образливо. Робітник також людина й розваги хоче... Одною політичною економією важко... Це... так... Недобре!

Він сів і втер лоба.

Мирон все так само посміхався та крутив вуса. Тільки очі блистіли гостро.

Іона трохи зніяковів, але зараз же обійшовся. Голова стукотом припинив шепотіння. Іона казав далі.

Звичайно, він може помилятися відносно характеру цих зібрань і взагалі цілої діяльності товариша Мирона, але зібрання, що зараз відбувається, власно для того й скликано, щоб вяснити. Він, Іона, сподівається, що товариш Мирон вкаже сам на помилки реферата. А поки що він буде продовжувати... За четверту волю, власно: волю від контролі громадянства в справах кохання, себ-то відкидання навіть цивільного шлюбу. Власне кажучи це — ріжновидність „пробного шлюбу“. Зібрання, звичайно, може оцінити, оскільки ця воля нова та корисна... До того ще одна: воля від інтелігенції. Товариш Мирон гадає, що інтелігенція не повинна грати ніякої ролі в робітничому рухові Тому...

— Фе, як бреше! — обурено крикнув Коля й демонстраційно вийшов з вітальні.

Всі посміхнулись.

— Тому товариші Мирон, не дивлячись на повторні заклики, не хоче увійти в комітет. Комітет же має відомости, що товариш Мирон веде, наприклад, агітацію

і організацію робітничої газетки, яка велася-б самими робітниками. На скільки це продуктивно та корисно для вуху, збори можуть самі оцінити. Але він, Іона, хоче цім сказати тільки на певну міщанську, анархичну тенденцію діяльності товариша Мирона. Коли все приведене не вірно, нехай товариш Мирон призвільить вказати, в чому саме полягає відхилення від істини.

Іона закінчив і одійшов до Сергія. Той щось зашопотів йому зараз же у вухо. Іона захитав головою, згрюкуючись.

Всі обличчя були звернені до Мирона. Де хто шопотівся між собою. Непартійні переглядались. Редактор уважно, з помітною цікавістю розглядав Мирона.

— Чи бажаєте ви дати пояснення, товаришу? — звернувся до останнього голова.

— Так, я бажа-а-ю дати пояснення, — закладаючи руки за спину й від того трохи перехиляючись наперед, одповів Мирон. І тому що в обличчі з'явився вираз злітно-веселий, хижий, то здавалось, він збирається стрибнути на когось.

— Прошу, — дозволив Кит.

Мирон підождав хвилинку, поки затихне зовсім, і неголосно почав:

— Това-а-риш Іона допустив в своєму докладі невеличку поми-и-лочку. Замість мої-ї-їх поглядів виклада-ав, пе-евно, свої... Це часто трапля-ається з „артистами“. Крім цього я більше нічого не маю сказати.

— От власне! — голосно зареготав Коля, який знову повернувся.

Іона насмішкувато усміхнувся.

— Ви одкидаєте, таким чином, все, що говорилося товарищем Іоною про вас!? — раптом всім тілом по-

вернулася Дара до Мирона. Очі їй дивились майже грізно, ніздрі підіймались.

— Тихо, панове! — спинив голова. — Так неможна, треба прохати слова. Говорить товариш Мирон.

Мирон чудно подивився на Дару.

— Так, я заперечую.

— Але це ж...

— Панове! Так не можна! Товариш Мирон, ваше слово.

Мирон одвернувся від Дари.

— Таким чином, пано-о-ве;.. — знову почав він, — мені здається, ми можемо закінчити наше засідання. Питання вичерпано.

— Ловко! — пробурмотів хтось насмішкувато.

— Дозвольте, товаришу! — раптом сердито втрутився Сергій. — Нам всім відомо, що саме ці погляди ви завжди висловлюєте й мало не за погляди партії виставляєте їх. Так неможна. Ми хочемо пояснень.

Мирон усміхався.

— Ви хочете знати мої погляди на ці питання, чи те, що я кажу робітникам?

— Це одне й те саме, сподіваюсь...

— Ні, не зовсім. Так що вам бажано?

Мирон вже не тяг слова. Рухи зробилися різкими, поривчастими, в очах сяли веселі мстливі іскорки.

— Те, що ви, звичайно, говорите робітникам. До останнього нам немає діла! — також різко сказав Сергій.

— Добре! Я їм кажу слідує: коли робиш що небудь, роби цілим єством своїм. Ні розумом, ні чуттям, але й тим і другим разом. Думка проста, а ні трішки не кримінальна. Правда? І ілюструю її всім тим, про що так дотепно казав товариш Іона. Тільки ілюструю. Суть не в ілюстраціях, а в думці. Наприклад. Візьмемо хоч

би цю саму проституцію й цього самого товариша Іону. Він, звичайно, ходить до проституток і звичайно...

— Не судить по собі! — спалахнув Іона.

— Ви не ходите? — здивувався Мирон.

По зборах пройшов гомін обурення.

Мирон неначе не помітив нічого. Тільки в губах промайнула веселість.

— Прощу осіб не торкатись! — строго зауважив голова.

— Мене це дивує... підняв брови Мирон. — Тижнів зо три тому товариші Петро, Рисецький і товариш голова разом з вами були в публичному домі... Хіба не так, товаришу, Петре?

— О, j-а-а... — по німецьки протяг Петро таким тоном, неначе гордився, що був, і поважно розправив величкі вусики.

Голова та Рисецький почервоніли. Іона ж швидко ступив уперед і, змахнувши рукою, закричав:

— Я ходив туди, щоб спостерігати таких... як ви та ваш товариш Петро! Можете навіть у його запитати!

— Цілком вірно! — поважно та безтурботно підтвердив Петро. — Товариш Іона тільки потримав на колінах маленьку грішницю й в чистоті пішов собі. Ми ж усі лишилися.

Почулись вигуки обурення та сміх. Коля щось гарячково й голосно почав доводити Жені.

— Це низько і гидко! — раптом швидко з обуренням підвелась в кутку Віра. — Це звичайна манера пана Мирона відповідати на неприємні для його запитання. Ми не маємо бажання тут слухати про всяку мерзоту! Чуєте! Ви відповідайте на поставлені запитання. Голове! Слідкуйте ж за порядком зборів!

Голова шопотівся з Сергієм. На вигук Віри обернувся й постукав олівцем об стіл. Гарні очі йому злісно блестіли, з щок не зійшли ще червоні плями.

Мирон, здавалось, милувався з усього, що робилось і з цікавістю приглядався до обличчь. На вигук Вірин посміхнувся.

— Товаришу Мироне! Чи бажаєте ви відповідати на запит організації? — раптом різко спитав голова.

У вітальні затихло.

— Я ж, відповідаю, — сказав Мирон.

— В такому разі прошу осіб не торкатись. Це не в відповідь, Ваше слово.

— Вам же запитання поставлено ясно, — закричала знову Віра, — не крутіться та відповідайте: чи ви визнаєте в проституції зло чи ні?

— Визнаю, — усміхнувся Мирон.

— А-а . . . В чому ж це зло?

— В чому? Хм . . . Багато де в чому . . . Ну, хочби в тому, що „порок торжествує, а чеснота принижується.“ Що топчеться моральність, що людиною користуються, як яким небудь мужиком в поміщицькій економії.

Віра зблідла й сильно закусила губу.

— А ще в чому? — не зводячи з його потемнілих очей, глухо, погрозово кинула.

— Ще? Хм! Хіба мало в чому? — потиснув він плечима. — Ну, скажемо, ще хоч би в тому що ні одна порядна жінка не гарантована від зради чоловіка з цими тваринами. Ні одна мати не може бути покійною за свого сина. Ні одна порядна панна не може ввечері вийти на вулицю, щоб не наткнутись на цих падших. І мало того, вони іноді мають нахабство з'являтися в порядну родину! Хіба це не зло? А турботи багатьом жалосливим паням, які притулки впряжають.

Катерина Андріївна почервоніла.

— Хіба це не зло? А дідусям деяким хіба не турбота? Мені трапилось якось чути про одного поважного, високоморального дідуся, який до того запалився братською любов'ю до одної „тварі“, що до насильства мусів був удатися. Знайшлися дурні люди, які хотіли до суду тягнуть, але дідусь мав таке довір'я в громадянстві що до суду не дішло. Подумайте, скільки трапляється порядним людям страждати через ціх мерзенних дівок!

Іван Андріївч сидів мов нічого й не було, хоч на його кидалися швидкі погляди. Але Катерина Андріївна в явному обуренню нахилилась до Семена Васильовича та щось швидко й горячково зашопотіла йому. Семен Васильович з насмішкувато злісною, ледве помітною посмішкою, покусував вуса й дивився собі під ноги.

Петро усміхався й голосно тягнув:

— О, ja-a . . .

Раптом до столу голови підійшов Сергій з якимсь листом паперу в руках. На висках у його виступили червоні плями, чоло вкрилося сіткою зморшок, очі світились роздратовано та злісно.

— Прошу вибачення! Пане голово! — почав він голосно.

Всі затихли й повернулися до його.

— З огляду на те, що пан Купченко через свою очевидну скромність не хоче поділитись з нами своїми цінними думками що до проституції і одкараськується . . . — Сергій неначе стримав себе, — недоладними та нечемними жартами, то дозвольте мені перечитати зборам от цього документа. Я його не читав ще, мені його тільки що дали, але судячи по підзаголовку та по деяким прогляненим мною місцям, це повинно бути щось подібне до символу

віри прихильників проституції. Дещо на зразок агітаційного програму . Коли збори нічого не мають проти . . .

— Читайте, читайте! — почувися голоси.

— Пане Купченко, чи цей лист вам знайомий? — підняв трохи в гору папір Сергій.

Миرون усміхнувся.

— Так, знайомий.

— Може, ви згодні з ним?

— Цілко-ом . . .

— Тим краще, прошу уваги.

Сергій поправив пенсне й голосно, з усиллям розбіраючи гектографічні літери, почав читати:

„Відношення до проституції.“

„Коли ідеш до проститутки, то чесно, не лукавлячи з собою, дай відчит собі, через що йдеш до неї.“

— Звичайно! — вставив Іона.

„Досвідом життя свого й розумом перевірь своє бажання. І коли досвід життя твого та розум сходяться з бажанням твоїм, — ти правий. Іди та роби, що хочеш.“

— Ого! — знову кинув він. На його зашикали.

„Коли ж досвід життя твого та думка повстають, то зроби їх остільки виразними для самого себе, щоб від їх родилося почуття огиди до бажання твого. І бажання зникне, ти будеш також правий.“

„Але не роби того, що розум твій обо почуття визнають поганим. Брехня перед другими може виправдана бути, перед собою ж — ніколи.“

„Через те оті, що брешуть собі, крадуться, як злодії, до проститутки, самі знаючи, що роблять погано. Чоловік, який без кохання, але в „законному“ шлюбові купив жінку, не червоніє йдучи до неї, бо сам гадає, що купувати жінчину з благословіння громадянства — не є зло.“

— Стиль з апостольського писання! — кинув Іона.

Всі слухали дуже уважно; Дара вся уп'ялася очима в Сергія, злегка навіть нахилилась уперед.

„Але як би ти не йшов, пам'ятай, що йдеш до людини, від якої чекаєш задоволення твого бажання.“

„Коли негарний, самотній, бідний, коли життям окривджений, в родині нещасливий і не можеш інакше задовольнити бажання тіла свого, то пам'ятай, ідучи до проститутки, що вона по силі послугу робить тобі.“

„Коли вдачею загарячий і кров спокою не дає й до проститутки ідеш за заспокоєнням, пам'ятай, що ідеш до людини, в якій відчуваєш потребу.“

„Коли непомірованим, нестриманим життям привчив себе до похоті, як п'яниця до вина, ідучи до проститутки, пам'ятай, що шукаєш в ній п'яного задоволення.“

„Але як би ти не йшов, — як до лікаря за заспокоєнням, як до шинку за підняттям, як на базар за шматком хліба, — пам'ятай, що ідеш за послугою.“

„Через те, коли йдеш, то йди не як злодій, не як той, що відчуває себе злочинцем, але як той, хто потребує.“

„Не осуджуй також, відходячи, проститутку за те, що не дала того, чого не може дати.“

„Коли пам'ятатимеш це, не будеш мучити себе й проститутку зневагою до неї. Зрозумієш, що ні ти, ні вона ні винні за те, що утворено віками життя.“

„Але багато зла уникнеш.“

„Піднявши її в її власних очах, полекшиш її тяжку професію. Даси їй змогу боротися за себе всіма доступними їй засобами. Повернеш велике щастя бути матіррю й громадянкою.“

„Пам'ятай це, ідучи до проститутки. А більш за все хай пам'ятають її близькі та самі проститутки: не ті, що зневажають, жаліють та брешуть самі собі, усунуть зло.“

Зневагою, жалостю та брехнею вони побільшують його. Не усунуть його також ситі та вдоволені, але тільки нужденні та невдоволені, тільки ті, що страждають.

„Найбільше ж за всіх нехай робітники поміркують над цим, бо їхні дочки та сестри складають найбільшу частину мешканиць публичних домів. Нехай пам'ятають, що вони, як простітутки, продають себе й через продаж свої праці так само позбавляють себе здібности творити, як їхні сестри родити. Не з мораллю ситих та вдоволених рахуватись, але з собою та власним досвідом. Всяка мораль устанавлюється пануючими; робітники ж в пануванні не винуваті, отже не їхня й мораль сучасна. Тільки з собою нехай чесні будуть. Кожен, хто в такому ж як вони, становищу, той буде згоден з ними.

„Отже пам'ятай все це. І нехай кожен вчинок твій буде плодом згоди розуму та чуття твого й тільки твого, але не тих, хто инакше живе та почуває. Будь чесний тільки з собою!“

Сергій закінчив і, посміхаючись, склав папір.

Збори, очевидно, ждали не того. Зашелестів шопіт. Більшість, судячи по нерішучому виразу обличчя, не знала, як реагувати. Коля гарячився й з палаючими щоками доводив щось Жені. Де хто поглядав на Мирона. Він з помітною цікавістю придивлявся до обличчя.

Дара не підводила очей і гралась торочками ска-тертини. Видко було нижню частину щоки, вкритої рум'янцем.

Шопотіння почало переходити в неголосну балачку, і нарешті почулися окремі слова тих, що сперечались.

— Безумовно наївно! . . . Утопія!

— Дебати! Дебати!

— Пане голове! До порядку!

— Так і до анархизму — два кроки . . . Міщанський індивідуалізм.

— Повне відкидання! . . .

— Голове!

Гомін побільшувався. Мирона не чипали, неначе чекали чогось.

Оля не зводила з його очей, ніби ловила погляд, щоб щось сказати. Але він не дивився в її бік.

Голова ж радився про щось з Сергієм та Іоною. Гомін і безладдя побільшувались.

— Голове! До порядку! Голове!

— Панове! — нарешті заняв він своє місце. — З огляду на те що ми маємо дуже мало часу, питання ж ставиться дуже серйозно, поступила пропозиція товариша Сергія одкласти дебати до слідуєчих зборів, призначивши їх яко мога швидче. Останній же час вжити на пояснення товариша Мирона, коли він побажає дати їх.

— Ні, ні! Зараз дебати! . . Зараз! . . Не хочемо! злякалися! . . .

— Одкласти! Одкласти! . . Пізно . . .

Крики перемішалися. Вже нічого не можна було зрозуміти. Мирон раптом підняв руку й різко сказав:

— Панове! Хвилину уваги.

Всі повернулися до його й швидко затихли.

— Панове! Чи будуть дебати зараз чи потім, справа ясна — для цих зборів ця „програмка“, як тут сказали, не годиться. Її місце не тут. Більше я ніяких пояснень давати не хочу. Нудно й непотрібно. Обмірковуюйте її самі. З приводу ж інших питань, які були зачеплені товаришем Іоною, як що бажаєте, можу дати пояснення й зараз. Але позаяк маю мало часу, прошу мене не переривати. Чи хотять збори вислухати мене?

На обличчях була розчарованність, невдоволення, нерішучість.

— Дозвольте декільки запитань, — раптом тихо й спокійно вимовив Іван Андрієвич.

— З приводу проституції?

— Так... Як ви ставитесь...

— З приводу проституції я більше пояснень давати не бажаю.

— Позвольте! — різко, злісно крикнула Віра. — А як ви поясните те, що, не дивлячись на корисну й почесну професію проститутток, ви всеж-таки взяли свою сестру з публичного дому? Це чесно з собою?

Миرون пильно подивився на Віру. По лиці їй, як краплі дощу по склі, збігали у низ струйки, перешарпуючи губи.

Настала повна тиша.

Дара, яка швидко підняла голову при запитанню Віри, неначе затаїла дух, чекаючи відповіді.

Миرون посміхнувся.

— От тому, що чесний тільки з собою, нікому відчиту давати не маю охоти. А тим більше в ам, Віро Семенівно.

— А-а! „Відчиту“?! Другим проповідувати легко, а самі брешете. Брехня — вся ця ваша проклямація! Брехня! Тільки свою розпустність хочете теоріями пояснити... Гидко! Я сьогодні бачила вашу сестру, і вона сама мені сказала, що їй тільки тепер добре, коли вона серед чесних людей живе. Сама сестра ваша! Чого ж ви брешете тут з своїми проповідями?! Чесність ваша до других — нечесна! Чуєте ви!

— Я ніколи й не „проповідував“ правдивости та чесности з другими, Віро Семенівно. Даремно ви так хвилюєтесь та лізете в чуже життя. Коли ж з собою

нечесний, то не вам про це знати. Таким чином — різко
зсунув він до зборів, — чи хочете чути мої дальші по-
яснення? Час закінчити цю комедію!

— Коли вони будуть такі, як це... — почала було
Віра, але їй не дали доказать.

— Слухаємо!.. Слухаємо... Кажіть далі.

Лице Миронові було похмуре, губи зробилися тон-
кими, голос звучав різко, рішучо.

— Пояснення мої будуть в тому ж дусі. Ні що до
шлюбу, ні до кохання, ні що до інтелігенції я своїх
поглядів нікому не нав'язую. Коли ж казав робітникам
про інтелігенцію, то тільки як ілюстрацію нецільности,
м'явности та нечесности з собою приводив. І брати при-
кладу з їх не радив; рахуватись з їхньою опінією не
радив. Інтелігент живе мораллю та привичками, що дістав
у спадщину від дідів — гнобителів. Інтелект же свій
пристосовує до пригноблених. Від того розірваність
і брехливість з собою. Наприклад: кожен інтелігент
визнає інтелектом, розумом повну інтимність та сво-
боду в справах кохання. Кохання — особиста справа кож-
ного, і ніхто в цю справу втручатись не може. Не дивлячись
на це, ідуть вінчатись так само, як і ті, хто вважає
необхідним контроль церкви в справах кохання. Це —
повна відчуженність розуму від почуття. Наприклад, най-
щиріші... ну хоч би з цього самого зібрання, щиро
пореконані, що санкція церкви не потрібна. Не дивлячись
на це всі повинчані. Що це?. Думка, ідея сама по собі,
життя саме по собі. Брехливість з собою, роздвоєнність,
ріжниця корінів в думках та моралі! І, дійсно,
я не радив робітникам брати прикладу з, ну хоч би з...
товариша Сергія, Дари, Михайла та інших. Нехай
з своїм досвідом рахуються. Потрібна санкція? Іди та
вінчайся. Не потрібна? Не бреши собі й не лукавь з собою.

— Чекайте! — раптом перебив Семен Васильевич.
— Дітей же своїх ви понесете хрестити до церкви?

Мирон зупинився. Запитання було несподіване.
Забілили посмішки на обличчях.

— Так, понесу! — рішучо сказав він.

Усмішки розсипалися рідким сміхом.

— Як же це? Хіба ви визнаєте санкцію церкви?

— Ні, але тому, що без метричного свідоцтва немає паса, а без паса ж, як вам відомо, в нашому високоморальному громадянстві, що без души, то мушу. Бо инакше моїх дітей не буде на світі, їх ніхто не прийме ні на яку роботу. Р о б о т у. Розумієте? З двох зол — менше.

— О, — тож то бо й є! — хитнув головою Семен Васильевич. — Те саме й з вінчанням, — з двох зол менше.

Мирон усміхнувся.

— Не вірно. Не вінчаючись ви можете жити й працювати. Це — головне. Без паспорта-ж — ви робити не можете. Визнати ви це повинні, а коли так, то цей ваш аргумент і є та нечесність, то лукавство з собою.

— А друге ви забуваєте? — раптом не витримала Катерина Андріївна.

— Що саме?

— А те, на що ви наражаєте жінку своїм вільним коханням? Ваша теорія дуже зручна... тільки не для жінок! Хм!

— Я не розумію, на що ж я наражаю жінку!

— Не знаєте? А образи, а шопотіння різних крамарчуків, двірників, а брудні натяки? Звичайно, на вас це не лягає! Хм! Але коли навіть жінка згожувється, то кожен порядний чоловік, коли він кохає її, а не бажає під прикриттям теорій скористуватись її довір'ям, повинен захистити її від бруду! Сам повинен це зробити!

— Скажіть, будь ласка, — перервав її Мирон, — коли б ви попали серед негрів і вони почали робити патяки та насмішкувато шопотітись, що ви біла, вам би це здавалося образливим? Чи тільки смішним?

— Вибачте, добродію, ваше порівняння дуже невдале.

— Як вам вгодно. А мені здається, що людині, яка до кінця пересякнена якимсь переконанням, просто смішне шопотіння інших. Але діло, звичайно, в тому, що цьому чоловікові та тій жінці образливі шопотіння двірників тому, що вони, по суті, опінією двірників дорожать і самі думають як двірники. Тоді нащо ж насилувати себе? Звичайно, вінчатись без зайвих слів. Але для того, хто перенявся цим переконанням до кінця, хто чесний тільки з собою, тому смішні шопотіння двірників. І жінки свої захищати не треба, бо й їй тільки смішно. Коли ж не смішно, тоді на чому ж їхній союз кохання? Люди різні, розійтись і кінець.

— Як просто та легко! А діти? Де гарантія?

— Ну, знаєте, — гидливо скривився Мирон, — коли ви збираєтесь родити з людиною дітей і з самого початку одне одному не вірите й на всякий випадок контракти пишете, то вам і книги в руки. Такого шлюбу я в кожному разі робітникам рекомендувати не буду. Так! І з вашою думкою рахуватись їм не поражу. Як і з двірниками та крамарчуками!

— Тільки з собою? — усміхнувся Семен Васильович.

— Так! Йому це буде вигідніше, ніж з вами.

— А коли йому буде вигідніше красти, то й тут порадите тільки з собою рахуватись?

— Безумовно!

— Не дурно ж у його стільки приятелів — злодіїв! — гукнула Віра.

— О, так! — злісно підхопив Мирон. — Недалеко й ходити: ви — перша, Дара, Сергій, ваші шановні батьки... Добродій...

Але докінчить йому не вдалося. Неначе вихор ввірвався звідкись в кімнату.

— Мерзотник! — закричала підстрибнувши Катерина Андріївна. — Геть звідси! Геть! Забірайся з мого помешкання! Що це таке?!

— Це дійсно... — в обуренні швидко підвівся редактор, розстібаючи для чогось сурдут та оглядаючись.

— Геть, поганцю! Роспутник! Геть!

— Мамо! Мамо! — блідий весь, одтягав Сергій Катерину Андріївну, яка, люто стискуючи кулаки, тяглася до Мирона.

З Вірою почалася істеріка, вона дико сміялась. Всі товпились, кричали, деякі поспішали до передпокою та хапливо одягались. Навіть Петро зблід і невдоволено казав щось дуже схвильованій Наталії.

Оля злякано тягла Тараса, який тер рукою лоба та чудно посміхався. Оля мало не плакала.

Дара також підвелася і важко, дихаючи, притулилася до стіни. Вона нічого не говорила. Губи були щільно стиснені, неначе тримала ними нитку, очи ходили по постатях, але очевидно нічого не помічали.

Іона, Рисецький та інші отовпили Мирона, кричали йому в лице, погрожували, навіть лаялись.

Мирон, увесь смугляво-сірий мовчки, чудно-цікаво та зло вдивлявся в обличчя. Здавалося, не до його було направлено ті крики, але до когось іншого, сам же Мирон невидимо є присутній в кімнаті, і не має діла ні до того, кому кричать, ні до тих, хто кричить.

Вітальня почала порожніти. Катерину Андрієвну та Віру вивели. Гості розходились. Кит кричав ще партійним про страйк та спинав. Лишались неохоче.

— Ну, панове, до побачення! — раптом рушив до дверей Мирон. — Робіть суд, судіть мене, робіть, що хочете. На все згожуюсь.

Його провели галасом. Хтось навіть свиснув.

— До побачення, Олю! — натикнувшись на не в дверях, сказав Мирон.

Оля злякано підняла до його очі й тихо сказала: — До побачення. Ходім, Тарику, швидче.

Мирон усміхнувся.

— А ви, Тарасе, як що хочете анархиста, приходьте завтра до мене в п'ять годин.

Тарас раптом дивно оглянув його з ніг до голови, вдивився для чогось в лице й відповів:

— Добре. Прийду.

Мирон одягся й вийшов. Обігнав на вулиці Наталю та хотів пройти вперед, але вона спинила його.

— Подождіть. Ходім разом. Нам по дорозі.

— Коли не боїтесь мене, — ходімте.

— Мені боятись нема чого.

Але вони майже всю дорогу мовчали. Мирон задумливо посвистував, а Наталя куталася, — вітер зробився холодний та лютий.

— Ні, Мироне, ви дуже брутально зробили! — раптом почала Наталя. — Дуже брутально!

Мирон мовчки подивився на неї.

— Ви були люті, але це ще не виправдання для такої образи...

Мирон задумливо посміхнувся.

— І головне, щиро образились деякі, — тихо промовив він. — От що цікаво! — Ні трішки не мають

сумніву... А теоретично згожуються, що експлоатація — злодійство. Всі повинчані, але кохання повинно бути вільним... Або ж: Сергій готовий з жалю прийняти до партії спілку простітуток. Але теоретично — простітуція є абсолютне зло. І не помічають навіть цієї своєї одірваності... От що цікаво... Навіть бажання не мають бути цільними. Ще кусаються за свою нікчемність. „Не чіпай!“

— Ну, а ви самі дуже правдиві та чесні з собою? — раптом різко спитала Наталя.

— Я хочу бути таким. Це дуже трудно, але...

— Так? От ви позавчора мене називали... брехливою, нечесною з собою, мовляв, тягнуся до вас тілом, але закриваюся душею. Тому що прийнято, мовляв, осуджувати тільки тілесне кохання... Добре, але ви мені скажіть...

— Хіба-ж це не вірно, Наталю?

— Звичайно, ні! Коли хочете, то, може, душа саме й найбільшу ролю грає в цьому потягові. Але я вам...

— До мене? — розсміявся Мирон. — У вас до мене? Ха-ха-ха! От це цікаво! Що ж це таке душа в такому разі? Ми ні в одній думці не згожуємось, прагнення, цілі наші цілком різні. Ви для мене й я для вас духовно, неначе люди з різних планет. І раптом „душа“. Е, Наталю! Брехня це самій собі! Діло ж зовсім просте: ви довго чоловіка не бачили, я, як мужчина, не гидкий вам. Може, навіть є й справді щось, що ріднить наше тіло. От і все... Ну, і нащо тут ще якісь душі? Нащо брехня? Кохання тіла? Добре. Дає радість? Зла ні вам ні мені не зробила б? Ну, то чого вам? Шукаєте повного злиття? Шукайте. Кохання духовне та фізичне краще за саме фізичне? Чудово. Але коли я нахожу персик смачнішим за вишню, хіба

і повинен від вишні відмовлятись? Чому? Навпаки, чим більше матиму вишень, тим з більшою тугою багатиму персика. Все є цінність: і мрія, і чобіт, і тіло, і душа. Що більше цінностей людина бачить у світі, тим вона цінніша сама... Ви ж багато де чого боїтесь тому, що старозавітна мораль їх осуджує. Тіло здавна в немилості у моралістів... Але ви мораль цю неначе не визнаєте, а тимчасом живете все ж таки по ній, через те що вона у вас в крові. От це я й називаю вашою брехливістю, нечесністю з собою. Тому й кажу вам: або доведіть ваш темний потяг до думки та визнайте, цільно визнайте кохання тіла. І віддайтеся йому сміливо, просто, гарно. Або ваші думки про неможливість самого тільки кохання тіла доведіть до чуття й вбийте цей темний потяг. Не придушуйте себе, але зробіть так, щоб це стало неможливим, просто неможливим, як ну, як неможливою для вас є любов до жандара. От це й буде сильно, чесно. Бо ця тягавина наша, сказати по правді, надокучила вже мені. А іноді під лиху хвилину дратує й хочеться просто взяти та покарати вас, за вашу упертість. От власно, довести на вас же, що є й може бути.

— Ну, це слабо! — усміхнулась Наталя. — Я вам вже раз сказала, що такому, як ви, належати не можу. Можете бути певні, що з'умію... бути чесною з собою. А от ви, не дивлячись на свої проповіді, цього не вмієте. Коли ви такий мудрець, то чому ви не убьете свого потягу до Дари? Га? Вона рідна вам?

— До Да-а-ри? — від несподіванки навіть спинився Мирон.

— Еге-ж, голубе, власно до неї. Гадаєте, не видно? Боже, як він здивувався! Не сподівались? Ха-ха-ха! Так, врачу, ісцилися сам. Ну, до побачення, я вже вдома. До мене більше не приходьте. Кінчати, так кінчати. Я

бути одною з багатьох не маю бажання. Ідїть до Дари, і бажаю успіху. Тільки сумніваюся... Прийдеться вам „вбивати свій потяг“.

Наталя сухо засміялась і, насмішкувато хитнувши головою, зникла в під'їзді будинку.

Мирон мовчки подивився їй в слід, задумливо підняв комір і помалу повернув назад. На губах та в очах проступала усмішка, а в ній чи то туга, чи біль.

VII.

Мирон працював над картиною. Наближались присмерки. Фарби зливались, і злиті образи здавалися чужими, новими, що самі по собі родилися.

Мирон задумливо з квачем та палітрою в руках, з закаченими рукавами дивився на полотно.

Раптом в коридорчику почувлися кроки, голоси й в двері застукало. Мирон швидко озирнувся на стукіт, кинув непокійний погляд на картину, поспішно запнув її простинею й крикнув:

— Ввійдїть!

Двері помалу, нерішуче відчинилися, і на порозі з'явилася Дара. За Дарою стояв Тарас. На пір'ях капелюха, на плечах та довгих віях Дари поблискував порох дощу.

— Можна до вас?

— Прошу!

Мирон чомусь дуже почервонів.

— Ви так довго не відповідали. Гадала, заняті з ким небудь. Я до вас в невеличкій справі. Добридень.

Подала руку. Ні ніяковости, ні більшої, ніж звичайно, холодности, тільки погляд уважніщий та строгіщий. Підозріло обвела кімнату очима й спинилась на картині.

Тарас мовчки за Дарою потиснув руку Миронові. Був жовтіщий сьогодні, очі, здавалось, сховалися ще більше, і чоло, як опукла скеля над норами, важко нависло над ними.

Він почав ходити вздовж стін, пильно, але без усякої уваги, придивляючись до малюнків і зараз же одвертаючись.

Мирон скося з непевністю слідкував за ним.

— Я до вас за книжкою, яку ви мені обіцяли колись дати... — почала Дара. — Про проституцію. Німецького професора, який стоїть на вашій точці погляду... Можете?

Мирон швидко уважно подився їй в лице.

— Я вам завтра поверну...

— Можете не спішити, — тихо вимовив Мирон.

— Ні, я спішу.

Тарас підійшов до полотна та узявся за край укриття. Мирон поспішаючи кинувся до його.

— Ні, ні, Тарасе!.. Цього не можна, цього не можна...

І соромлючись, він узяв картину в обійми й одтяг її в куток.

Дара м'ягко, смішливо посміхнулась, але зараз же сховала посмішку. Тарас же здивовано схилив голову на ліве плече, слідкуючи за Мироном.

Мирон, ніяково посміхаючись, підійшов до етажерки й з протягом сказав:

— Я вам зараз знайду кни-и-гу... Колиу хочете, можете сі-і-сти...

Книжка одразу ж знайшлася. Дара взяла її, перечитала заголовок, закрила й сказала:

— Добре. Спасибі. Завтра принесу.

Тарас також узяв якусь книгу й з тим самим пильним та розгубленим виглядом перегортав її.

— Мені треба ще сказати вам кілька слів на одинці,
— додала Дара, не дивлячись на Мирона.

— Будь ласка... — трохи здивовано протягнув він.

— Ми вийдемо... До побачення, Тарасе. Ви у нас сьогодні ночуєте?

Тарас неначе очутився. Швидко поклав книжку на стіл і озирнувся.

— Що ви сказали?

— Я сказала, ви у нас сьогодні ночуєте?

— Так, так!.. Я... Так, я ночую у вас...

— Ну, то я не прощаюсь.

— Так, так...

Дара вийшла. За нею Мирон. Спинилися в коридорчику. Світло з одчинених до кухні дверей боязко та блідо поцілувало щоку Дари. І видно було, як ледве хвилювалися чулі ніздрі.

— От що, — почала вона зараз же, дивлячись просто йому в вічі. — Тарас в дуже нервовому стані. Треба бути з ним обережним... Скажіть, ви, справді, умовляєте Олю йти в простітутки?

Мирон здивовано підняв широкі брови.

— Ні, не умовля-а-ю...

— Я так і думала. Занадто... не пасує... Ну, добре. Тарас певний, що умовляєте. Будете, мабуть, балакати про це. Заспокойте його. Добре?

— Добре.

— Потім...

На мент заміялася.

— ...Потім таке прохання... Ви шукатимете сестру? Мирон пильно подивився на неї.

— Так, шука-а-тиму...

— Коли ?

— Не знаю... Може через тиждень... Раніше...

— Чому через тиждень ?

— Так... Зараз не треба. Хай побуде...

Дара помовчала, неначе міркуючи. Ніздрі підіймались та спадали сильніше. Ніжна кругластість щок відкрилась фарбою.

— Ну, добре. Так от, у мене прохання до вас. Коли знайдете сестру, скажіть їй, що я хочу прийти до неї... в гості. Чуєте ?

В голосі чулась навіть погорда якась. Мирон весь стрепенувся.

— В гості ? Так сказати ? Так ?

Чомусь почав поспішно одкачувать рукава, неначе збирався зараз іти.

— Так. Вона згодиться ?

— Не знаю...

— Подумає, що я тільки з цікавості ?

— Так, я гадаю...

— Скажіть їй, що ні. Проте, цікавість також є але не головне...

— Скажу. Даро, чому ви так змінилися до мене за останній час ? Може, я вас чимсь образив ?

— Ні нічим... До побачення !

— Учорашнім... ви дуже... ображені ?

Мирон говорив глухо, помітно хвилюючись.

— Ви що ? Вибачатись вже хочете ? — швидко подивилась вона на його.

— Ні... я просто питаю.

— Це повинно бути для вас байдуже. До побачення.

Хитнула головою й пішла до виходу. Мирон, нахиливши голову, помалу попрямував за нею. Але на

сходах Дара раптом обернулась і неначе сердячись на когось, одривисто запитала:

— Послухайте, скільки ви маєте покинутих дітей?

— Ні одної... — тихо, з легким здивованням одповів Мирон.

— А від покоївки, яку звали Сашею, не було?

— Сашею? Ніякої Саші не знаю. Звідки ви маєте ці відомости?

— Кит казав. І ще каже, знає якісь брудні історії про вас. Це — правда про Сашу?

— Ні.

— До побачення.

І Дара пішла вниз.

— Ви не вірите? — глухо похмурившись кинув їй вслід Мирон.

— Не знаю... — напів обернувшись, сухо відповіла вона й почала швидко сходити.

Мирон стояв, не рухаючись. Дара на повороті підняла до його голову, зупинилась і сказала:

— Коли скажете сестрі, ви мене про це повідомите? Так?

— Ні! — різко одрубав Мирон, повертаючись, щоб іти.

— Чому?

— Не хочу!

— Значить сестрі не скажете?

— Ні.

— Адреси її мені не дасте?

Мирон замнявся, потім грубо похмуро відповів:

— Можу.

— Добре.

І Дара так само пішла знову.

Мирон круто повернувся й, зачинивши двері, пішов до себе.

Тарас сидів на канапі, тупо, задумливо дивлячись наперед себе.

Мирон підійшов до столу, одшпурнув якусь книгу, сів на стілець, устав і швидко заходив по кімнаті.

Тарас неспокійно заворушився й почав шукати свого кашкета. Знайшовши біля себе, одяг і став підводитись.

— Ви куди? — похмуро кинув Мирон.

— Я, може, вам заважаю . . . Так я піду . . .

— Не заважаєте. Сидіть. Сидіть, кажу! Тільки от що . .

Він спинився перед Тарасом, який знову сів.

— . . . Слухайте, що я вам скажу. Ваша сестра, здається, любить мене. І навіть напевно кохає. Чуєте? Я ж її не кохаю. Вона хоче мати від мене дитину й потім жити з нею. Це неможливо. В простітутки не ражу їй іти. Вірите мені чи ні?

Тарас зніяковів і швидко поглядав на його.

— І у вас . . . нічого з нею не було? — з болючою ніяковістю спитав, бігаючи очима.

— Ні . . .

— Я чув інше . . .

— Від кого? Від Олі?

— Ні . . . Товариші кажуть . . .

— Хто саме?

— Кит, наприклад . . .

— Знову цей мерзотник! . . . Нічого не було. Коли вірите, сидіть. Ні, то йдіть собі, — нам нема про що балакати. Це мені надокучило.

Тарас з ніяковою увагою глянув знизу вгору й сказав:

— Я вірю.

— Добре. В такому разі сидіть. Зараз анархист повинен прийти.

І Мирон знову заходив з кутка в куток. Потім підійшов до ліжка, ліг, закинув руки за голову й завмер в похмурій, злій непорушності.

Тарас непокоїно поглядав на Мирона. Потім, очевидно, забув про його й знову впав в свій тупий, неуважний стан.

Мовчанка тяглася довго. По шибках вікон обережно, ледве чутно шелестів дощ, неначе не хотів заважати їхнім думкам.

Нечутно густішими ставали присмерки, виступаючи синюватим димом з кутків.

Мирон раптом глибоко зітхнув, підвівся й сів.

— Анархи—и—ста нашого нема—а... — протяг він своїм вередливим тоном. — Обдурив, каналія... Це недо—о—бре...

Він підійшов ліниво до столу й почав робити цигарку.

Тарас, на згук його голосу прийшовши до себе, знову занепокоївся і, неначе згадавши невдоволення Мирона, здивовано дивився тепер на його. Мирон набивав цигарку та ледве-ледве кутками уст та очей посміхався. Лице-ж все одсвічувало якоюсь радістю, неначе на ліжковій йому хтось роз'яснив або розказав щось дуже гарне.

Закуривши, Мирон раптом сів так близько до Тараса, що той навіть трохи одсунувся, поклав на його гостре коліно свою велику смугляво-сіру руку і, наче нічого не було, сказав:

— Ну, як страйк? Вирішили?

— Так, вирішили...

— Так—а—к... І ви за стра—айк?

— Так, і я...

Тарас зпідлоба здивовано подивився на Мирона.

— Ціка—аво ... А хто більше за всіх? Віра?

— Так, вона ... дуже ...

— Та—а—к ... А Да—а—ра?

— Вона була проти ... Щоб самі робітники рішали ...

— Та—а—к ... Ціка—а—во ... Це ду—у—же цікаво ... Ну, а завод, значить, закри—и—ють?

— Так ...

Тарас відповідав неохоче. Облизував губи.

— Гаврило в штрейкбрехерах? Га?

Тарас, помітно було навіть в присмерках, почервонів. Мирон зауважив це.

— І страйковий комітет допомоги йому не да—а—сть ... Погано вашій родині бу—у—де ...

Тарас мовчки дивився в землю.

— Олі-ж зовсім пога—ано буде ... До Салдєєва піде ...

Тарас якось нервово повів головою у бік. Зітхнув, але нічого не сказав.

— На вас же тільки вся наді—і—я ...

— На мене? — роздратовано та разом з тим здивовано повернув до його голову Тарас.

— Та—ак ... На ва—ас ...

Тарас злісно посміхнувся. "Відкинувся на спинку канапи й заплющив очі.

— Чого усміхаєтесь?

Тарас покинув посміхатись, але очей не розплющив; з глибокими тіньми від навислого чола він здавався мертвим.

— Га? Тарасе!

Тарас швидко розплющив очі й з роздратованням нахилився до Мирона.

— Чи ви ж бачите, який я чи ні?

— Ба—а—чу ... Хворий трохи. —

— „Хворий трохи!“

Каліка я, от хто! Розумієте ви це? Каліка, негодящий, гнилий, дохлий, паршивий каліка з колінами як у коника. На мене надія Оліна. Ха!

Він навіть устав і почав швидко ходити по кімнаті; але потім раптом повернувся до Мирона й сказав:

— Дайте вашу руку! Швидче. Дайте, не бійтесь...

Мирон здивовано простягнув руку. Тарас схопив її й приклав до своїх грудей біля серця.

— Чуєте, як бьється? Чуєте? Неначе видирається. Чуєте? Неначе в одчаю лупить головою об стінку... Правда?

— Та—ак... Бьє—ється... І ви це добре висловили.

Похвала, здавалось, ще більше роздратувала Тараса.

— Правда? — однявши брутально руку Мирона, засміявся він. — Так, коли тільки те й робиш, що слухаєш як воно бьється або замірає, то врешті можна знайти найвірніщий вираз... Хм! Чи ви ж знаєте, чим я більшу частину дня занятий? Ну? Я слухаю себе. Гадаєте, я вчора багато чув з цих дебатів? Як же! Я навіть не одразу зрозумів, коли ви оте сказали... Я тільки чув, як у мене билося серце та надувалась голова... Знаєте, як дитяча опука... І завжди... Я ж ні хвилини не живу, як усі! Ні хвилини! Надзвичайна істота. Я сплю з ватою в ухах та подушкою на голові. Мое власне дихання — такий шум для мене, що я готовий просто вбити себе, щоб не шуміти... На мене надія... Хм! Так... А я собаці, звичайному, дворовому собаці заздрю... Ви не смійтесь — (Мирон серйозно слухав його), — не для виразу, але от так, як е, кажу... Дивлюся на якого небудь пса и думаю, що у його нема „нервів“, він може спати, коли схоче. Я, не жартуючи,

хотів би бути звичайним собакою, задирати хвіст, гавкати, кусатись, спати... Розумієте: спати!

Він навіть з люттю стиснув кулак, неначе роздушив в йому це слово.

Мирон хотів щось сказати, але Тарас хапливо, немов боячись, що не дадуть йому докінчити, казав далі:

— Хіба я людина? Хіба я маю переконання? Роздратуйте мене кашлем, і я буду з ненавистю сперечатись з вами проти того, що сам вважаю вірним... Це ж... я, наприклад, ненавижу всіх людей до крови, до піни на устах... А за що? Вони роблять шум. Ну? Люди та собаки. Ціла природа, як природа, але люди та собаки що хвилини шумлять. Що хвилини! Хіба я здатний до життя? Мені б жити на якійсь мертвій горі, де не тільки людей немає, але навіть найменша пташина не водиться, де трава не росте, де все мертво мовчить. От там би мені жити! Ви розумієте це? Це ж — жах! Це смерть. Це... Боже, я не знаю, як назвати це... Ви ж зрозумійте тільки, ви зрозумійте: я два роки не сплю. Ну? Ви розумієте, два роки не знати, що таке сон. Я згадую, як щось безмежно далеко, ті незабутні часи, коли, бувало, хочеться спати. Коли відчуваєш таке приємне тепло, безсилість, очі злипаються, — солодко, солодко... Ви розумієте: два роки! Сама тільки свідомість цього приводить в таку лют, що... Я, наприклад, тільки знаю, що треба спати. Я ніколи не хочу, лягаю ж тому, що треба. І кожної ночі лежиш і слухаєш, як інші сплять... Ви знаєте цей стан? Коли лежиш, голова важка, хвора, все спить, ніч, як вічність... Боже!... Але й це ще нічого!... І це ще перенесеш... А от як заведеться де небудь собачка и гавкає. О, це — погибель... це — мука нестерпна, це — сором непереносний. Ви подумайте: паршивенький, дурний собачка десь далеко

тявкає, без потреби, без ладу, ніхто його не слухає, він навіть не підозріває про вплив свого тьякання, мріяти навіть не сміє, дурний, поганенький собачка, десь далеко, на другій навіть вулиці, а я, розумна істота, цілу ніч занятий ним, цілу ніч звиваюсь від його тьякання, верещу від сказу та одчаю, затуляю голову подушкою, мечуся, сідаю в темноті на ліжкові і, вірите, плачу... Плачу! Ну, хіба не нікчемність я, не...

У Тараса зашарпались губи, підборіддя, він швидко одвернувся й забігав по хаті.

Мирон схвильовано підвівся, підійшов до його, тихо обняв і підвів до канапи.

— Не треба, голубе, хвилюватись, не треба. Ви хворі, але це пройде. Йй Богу, пройде, Тарасе. Сідайте, любий, сідайте. Я вас усім серцем розумію, я сам був такий... Сідайте. Це пусте, себ-то не пусте, це дуже серйозне, але пройде.

— Ні, ви подумайте! — покірно сідаючи й повертаючись до Мирона, якимось по дитячому жаліючись заспішив знову Тарас, — бути в такому стані й ні від кого ніякого співчуття, ніхто навіть не вірить. Він же ходить, говорить, навіть сміється, ну, якийже він, мовляв, хворий?

— Вам лікуватись треба, Тарасе.

— Що ж мені лікувати? Що лікувати?

— Як „що“! Нерви, звичайно.

— А звідки я знаю, що це нерви? Що таке нерви? Душа? Але що таке душа? Ні, почекайте, ви не смійтесь. А, може, це душа болить у мене? Іноді я навіть хочу цього, щоб душа... Я ж весь час тільки те й роблю, що дивлюся в себе й бачу, що коли мені краще, себ-то, коли ці нерви трохи спокійніші, я сам стаю бадьоріщим, більш моральним, люблю людей. Розумієте? Але досить змінитись погоді, і я міняюсь, „душа“ міняється, я роблюся

лий, брутальний, аморальний, мені все огидне. Ну? Що ж це таке?... Ні, подождіть... От я думав, вчора... Цілу ніч думав: чому це так, чому ви неморальний (ви не ображайтесь, я буду все отверто) так, от, ви такий, розпутник, вважаєте, що з жінками все можна, проституцію там... А чому другі инакше? Не Бог же так зробив? Які причини? Чому Сергій, наприклад, проти? Він же також соціаліст... А може, це просто тому, що ви маєте більш гарячу кров і тіло, ніж він? Яка ж тут моральність? Хіба це заслуга, коли у тебе холодна кров і тобі не треба грішити? При чому ж тут душа? Ні, подождіть, дайте мені сказати, а то забуду... От у тюрмі я все думав: „вийду на волю, все це вирішу.“ Ну, вийшов. І нічого не розумію... Сплуталось все... Наприклад, кажуть: „неморальність,“ „несходність душ“. Але що ж таке душа? Нерви? Ні, подождіть, я не розумію, як можна жити, точно не выяснивши цього? Коли є душа, то є все: є й гріх, і закон, і злочинство, і моральність... Правда? А коли нема? Га? Коли нема ніякої душі, що тоді? Ну?

І він з страхом, широко розкритими очима подивився в обличчя Миронові. Мирон хотів щось сказати, але Тарас попередив його.

— Тоді ж все брехня! Брехня! Все! Тоді нема ні гріха, ні моральности, тоді тільки тіло. Ніякої рідности душ нічого. Це ж страшенно важно знати це! Правда? Правда? Так?... Подождіть! От, дивиться, кажуть, що можна загіпнотизувати людину. Добре, Але що загіпнотизувати? Душу? Правда? Почекайте! Добре, душу. Допустимо, допустимо, що душу. Так. Але чи знаєте ви, що можна загіпнотизувати звірину й навіть дерева? Я читав, що один учений гіпнотизував дерево, — гладив рукою по одній гильці, і на цій гильці овочі родилися далеко

кращі та більші, ніж на всьому дереві. Я не розумію значить, дерево має душу? Значить, має моральність?.. Позвольте ще... Недавно я також читав, що один якийсь лікарь знайшов, що думка, бажання є найматеріальніша річ, яку від одної людини до другої можна передати без допомоги слуху чи зору. Якось так: бере він лист цього паперу, тримає в руці й щось при цьому думає і при цьому — при свідках (обовязково при свідках!) говорить, про що він думав, і записують. Потім цей же самий цілком чистий листок паперу закладають і заліплюють у конверт і потім розліпивши, дають медіумові. Той в одну руку бере листок цього паперу а другу кладе на азбуку... Знаєте, як у спіритів? З медіумом балакають, сміються, а рука його пише без усякої участі свідомости й пише все те, що думав той доктор. Це що ж таке? Це просто душа доктора лишалися на папері, а потім увійшла в руку медіума, в другу руку й знову на папер. Ніби як з пляшки через ліжку перелили в склянку. Ну?... Хіба не можна зійти з розуму від усього цього? Зійти з розу — му... — раптом тихіше та роздільно вимовив він. — Куди зійти? Як це „зійти“? Де ж я буду тоді? Ще кажуть „душевно — хорий“. Значить, зійти з душі... Куди ж зійти? Убік?... Це ж чудно... Правда!

І Тарас розгублено, з початком холодного жаху подивився на Мирона. Той серйозно й похмурившись вдивлявся в його. Потім узяв за руку й, міцно потискуючи її, строго забалакав:

— От що, Тарасе: про душу й про тіло ви покажіть що відкладіть на бік...

— Як?! — стурбовано стрепенувся Тарас. — Чому? Це ж — найголовніше... Це ж коли...

— Слухайте, що я вам кажу. Про душу залиште. Це вас тепер не повинно турбувати. Нема ніякої ні душі ні тіла. Все це дурниці.

— Як?! Позвольте...

— Дурниці, любий, зайві та непотрібні. Яке вам діло, чи душа відчуває страждання та радість, чи тіло? Ви граждаєте, це — важно, а решта тільки назви більш і менш вдалі. Плюньте на їх. Покиньте...

— Як назви?

— Ну, так: Люди для зручності поділили те що є суті є неділиме та й забули за це. І б'ються за те, що краще, духовне чи тілесне. Все є добре, що дає радість, і все є зле, що дає страждання. Душа в тілі, тіло в душі. Коли живіт болить, — це так само неприємно душі, як і скорбота за кінець світу. Коли ж ця скорбота щира, то й живіт від цього страждає. Почуття, почуття життя є важно... Ну, про це ми колись поговоримо, а зараз слухайте мене уважно. Слухайте, я до вас говорю.

Мирон міцно потиснув його руку.

— Ви про це поки що цілком покиньте думати. Чуєте? Вам спочатку треба полічитись. У вас порушено правильний хід цього самого вашого тіла. Розумієте?

— Ви мене хочете загипнотизувати... — хитро й слабо скривив Тарас в посмішку свої запалі уста. — Нащо ви тиснете мою руку?

— Ну, то що? — ще строгіше вимовив Мирон. — Ну, гіпнотизую, то що? Все життя людей — взаємний гіпноз. Нè бійтеся, з шатена не зроблю вас білявим. Можна загипнотизувати до того, до чого є хоч найменший нахил. Я ж, може, хочу загипнотизувати вас до того (як що вам так хочеться називати), що є властиве кожній людині, — до почування життя.

— Не всім...

— Неправда. Кому не властиво, той помірає. Дайте, кажу, спокій своїй душі, турбуйтеся зараз про те, щоб полагодити те, що зіпсовано у вас. Зіпсовані нерви, го-

ловний орган почуття. Полагодить можете. Залиште ріжним дегенератам, безнадійним виродкам займатись душами та містицизмами. Вам сором, вам робить треба у вас сестра е. Хай займаються скиглінням та дешевкою метафізикою всякі ледацюги та ті, що вмірають від ледацтва та негідности. Це їх заспокоює та прикрашує у власних очах. Це для їх засоб боротьби за існування. Ви ж хворі не з роду, але захворіли. Ви ж не завжди таким були. Мені Оля казала, що ви були здоровий, веселий та тільки трохи мрійник?

— Так, я був колись здоровий... і мрійник...

— От бачите. Хворі ж усього рік або два?

— Два роки... В тюрмі...

— От бачите. Через що ви захворіли, не знаєте?

— Тюрма й... все таке...

— Ну, в тюрмі не ви самі сиділи... Багацько сидять і не на всіх так впливає. Скажіть, ви онанізном не займались?

Тарас раптом забігав очима й болоче, густо почервонів, так, що навіть в півтьмі видко було, як потемніло його обличчя. Мирон твердо й з якоюсь цікавістю слідував за ним.

— Ніяковіти нема чого. Душу нищити беретесь, а червонієте, як високоморальний лицемір. В цьому нема нічого такого страшного. Ну кажіть просто, не бійтесь. Я питаю тому, що по собі знаю, як це впливає нз нервову систему. Я також в період своєї моральности в це ховався від гріху... Чого дивитесь? Ах, ви!... Тіло вихваляє, а сам його боїться... Ну, чого ж ви? Кажу ж вам, що мені просто цікаво, я ж також знайомий з цікаватою в вухах, подушками на голові, болями в спині грудях... Болить спина у вас?

— Так... Ні... Себ-то...

— Ну, от, ви боїтесь тепер казати, чи болить, чи ні, щоб по цьому не узнав... Та не соромтесь так, кажу. Що тут такого? Коли б на туберкульоз були хворі, не червоніли б так? А ще кажете, що ми неморальні, забагато надаємо значіння половому життю. А вам тільки скажи що небудь, так неначе святая святих зачепив. Ну, кажіть просто, без корчів. Так?

Тарас неначе ковтнув щось.

— Так... — нарешті тихо, з мукою сорому вивушив він з себе.

— Ну, звичайно... — спокійно сказав Мирон. — Тільки не мучте себе так. Страждають від того, що моральність порушують, але від того, що організм руйнують, не страждають! „Тіло“... Знаю навіть таких, що збожеволіли від сорому та докорів совісти. Ну, годі. От краще подивіться на мене, я колись був такий же, як ви, але тепер, як бачите, здоров та живу без ненависти до життя. Швидче навпаки. Те саме й ви можете зробити. Тільки перш за все лікуватись треба. Фізично. Розумієте?

— Так.

— От. Але онанізм необхідно залишити. Необхідно. От тут прийдеться вам перемогти вашу мораль. Прийдеться до жінчини йти. Не мати зовсім полових зносин ви тепер вже ні за що не зможете. Ні за що. Коли навіть і не буде дійсної потреби, вам все здаватиметься, що страшенно треба, що вас душить, гнітить і т. п. Розумієте? Я це знаю. І знову візьметесь за старе. А раз нервова система порушена в певному напрямку, то найменший товчок в цьому ж самому напрямі може зруйнувати все, що зроблено лікуванням. Ніяк не можна! Треба йти до жінчини. Розумієте? Не корчачись від мук сорому, не з нахабством від свідомости, що робиш злочин, але

просто та свідомо, як до лікаря. Найкраще женитись. Але це за два тижні не робиться. Для вас же кожен день дорогий. От і завдання. Звичайно, берегтися від хвороб. Перечитайте книжки, як забезпечити себе. Та ви не крутіться, а слухайте. Іншого виходу для вас нема: або гнити, дім божевільних, смерть — або жінчина. Хочете — вірьте, хочете — ні. Це головне. Зможете без жінчини? Тим краще. Але навряд. Потім у санаторію, пожити спокійно, і зробитеся тим самим живим мрійником, що раніше, хотітимете спати, робити, не будете помічать собачок і любитимете людей. Розумієте? Трагедій нема чого утворювать. Не треба брати прикладу з цих розчарованих душ з „благородних“, всі ці анархістичні містіки, нитіки, вся ця захмарна публіка в більшості випадків — хворі на вашу ж хворобу. Розіб'є нервову систему і, звичайно, цілий світ йому — сама тюрма. Хто сам широкий, той і в мишиній норці уміститься. От. Лікуватись треба вам. Вилічитесь, будете робити й Олю не допустите до дурниць...

Тарас при імені Олі нахилив голову.

— ... І це треба яко мога швидче полагодить. Вона тільки за вас і тримається. Чуєте, Тарасе?

— Я нічого не можу, — похмуро сказав Тарас. — Лікуватись... Хм!... І Кисельський це радить... Спасибі... Але який же чорт платитиме за моє лікування? Ну?

Він підвів голову й злісно подивився на Мирона. Той допитливо слідкував за ним.

— Треба грошей дістати... — спокійно сказав Мирон.

— Дістати? Де? Ограбувать когось?

— Ну, коли б і ограбувать? — згодився Мирон.

Тарас здивовано вдивився в його лице.

— Чого дивитесь? Серйозно кажу. Ви хіба про це самі не думали? Га?

Тарас раптом чомусь знову прийшов в роздратований стан.

— А, к чорту! Киньте! Все це... Де живе цей дурний анархист, я сам піду до його. Дайте записку.

— Добре. Але ви зачекайте. Справді, Тарасе, чому ви так ставитесь до цього, щоб ограбувати? Ну хоча б цього самого пана Кисельського? Га?

— Ви... серйозно? — раптом дуже тихо, з переляком спитав Тарас.

Мирон ще уважніше придивлявся до його. В кімнаті стало темніше, і Мирон навіть перегнувся трохи вперед.

Тарас встав, помалу провів рукою по розкудовченому волоссю, зробив два кроки убік, вернувся й подивився на Мирона.

— Я думав про це... — тихо, соромливо прошепотів він.

— Сідайте... — повів рукою Мирон біля себе.

Тарас сів.

— Ну? Що ж ви думаєте?

— Не знаю... Не зможу...

— Чому?

— Занадто вже подло... У кого иньшого, не знаю, але у них... ох, як подло!

— Ви гадаєте, що дуже подло?

— Безумовно... — з якимсь навіть сумом сказав

Тарас. Він приходив знову до свого тупого, млявого стану.

— Але чому же подло? — уперто повторив Мирон.

Тарас мовчав.

— Чуєте? Тарасе!

— Так, я чую.

— Ну?

Тарас не рухався. Потім одразу стріпнувся, неначе злякався чогось:

— Ні, ні, ні! — швидко, з лякливим роздратованням заговорив. — Це — дурниці! Це — ні... Ну, що ви?! Це... Фу, як серце б'ється! Думаєте — від думок? Від „душі“? Нічого подібного. Душа тут ні причому. Просто не зроблю...

— Але чому?

— Та що ви, справді?! Ну, як я це можу зробити? От, їй Богу! Дайте записку до анархиста... Ну, як це зробити? Ну, ви подумайте! Та мене ж з партії виженуть, мене...

— А коли Оля в проститутки піде, а ви в дім божевільних, це краще?

— Слухайте, — раптом цілком другим тоном, страшенно серйозним, злякано-попережяючим вимовив Тарас, — ви мені більше не кажіть за дім божевільних... Добре?

Мирон пильно вдивився в його.

— Добре. Не буду. Але ви відповідайте: що краще? Тарас тер чоло й правий висок.

— Чуєте, Тарасе: що краще?

Тарас подумав, неначе пригадуючи, що треба відповідати.

— Що краще? Хм! Краще... все, ніж подлість...

— Це, можливо, вірно, але чому подлість?

Тарас різко одірвав руку з чола й повернувся до Мирона.

— А чому ви самі цього не робите?

— Мені не треба.

— Не треба? Ви — багаті?

— Ні.

— Ну, то що ж? Хіба краще бути бідним?

— Для мене, так.

— Чому?

— Тому, що як би я був багатий, я не робив би. Нудно було б, стогнав би. Це — нецікаво. Але коли б треба було, от так, як вам, зробив би... Але вже подлотою не вважав би того, що зробив.

— Не вважали б?

— Ні. Вважаю; для мене подлости в цьому нема. Коли б ви у злодія одняли гаманця, що він вкрав, і частину його віддали тому, хто гине від злиднів, це була б подлість? Так?

Тарас мовчав.

— Я так само міркував... — нарешті прошепотів він. — А це — софізм, це — логика, але зробити... О... Ну, знаєте що, годі про це. Я вас прошу.

— Ні, почекайте. Ще питання... Скажіть, коли я вам запропонував це, ви були певні, що я сам вважаю це за подлість?

Тарас замнявся.

— Так... Я думав... Але...

— Ні, нічого, нічого... Це я просто з цікавості... Сидіть спокійно... Але за пропозицію мою подумайте. Я вам зможу дістати помішників... Тільки знаєте що? Доведіть думку про злодія до самого кінця, себ-то коли думка про подлість буде тільки смішною. Але до того часу, поки самі вважаєте це подлостью, ні за що не робіть, хоч би й справді прийшлося помірати. Чуєте? Дуже погано потім буде. Згадайте хоча Розкольниковова з Достоєвського. Чоловік відважився на злочинство. А тут то власне злочинства й не повинно бути. Тепер от вам другий приклад. Подивіться на цього самого Кисельського. От він же учора щиро образився; він щиро, значить, думає, що його грабування селян діло справедливе, він — чесний з собою. А почни він сумніватись... і почнуться муки совісти. Як у Сергія. Цей не

посмів кричати на мене, цей вже з собою розійшовся: ренти з мужиків бере, але вже не зовсім вірить, що це так і слід. На партію дає, як який небудь купчик, що занадто багато нашахраїв, на церкви та на благодійні справи... Бачите, все діло в собі... Робітникові зараз слухати пісні про абсолютну справедливість та моральність треба обережніше. Більше до себе прислухатись. Не бійтесь, Кисельські, звичайно, вас осудять, але той, хто був у вашому становищу, той не осудить і не прожене від себе... І мораль вашу прийме. Тільки б проти себе не йшли, на всіх же Кисельських плюньте. Подумайте... Та швидче... Оля ледве тримається... Га?

Мирон навіть близько зазирнув в лице непорушного Тараса. Той чудно подивився на його, підвівся й одяг кашкета. Потім раптом нахилився й тихо спитав:

— А душа?

— Що „душа“?

— А душа, своя власна, що скаже? Вона ж є чи нема? Га?

— Та нащо вона вам?

— Ото-то ж! — з похмурим торжеством уклонився Тарас і мовчки пішов до дверей.

— Та почекайте ви, чудачина? — підвівся за ним Мирон. — Ви мені скажіть, що ви думаєте. Так же неможна. Треба щось робити.

Тарас зупинився біля порогу. Лице невиразно біліло на тлі темного прямокутника дверей. Помовчав.

— Я подумаю... — тихо, вдумчиво промовив. — Думку до чуття... Хм!... Все це треба... Так... Дуже, як би сказати... Тоді все вирішиться... І Кисельський...

— Ви зараз куди йдете? — з деяким вже непокоєм придивляючись до його, перебив Мирон. — Може, провести вас?

Тарас підняв голову.

— Ви гадаєте, що я вже божеволію? — раптом голосно, різко засміявся. — Ха-ха-ха! Ну а що як я весь час дурника строїв, щоб вивірити вас? Га? І балачка про хворобу й... все? Що як я навігадував все про свої стани? А ви вже так і повірили, що зробилися моїм другом? Умаслили, мовляв, мене? Ха-ха-ха! Помиляєтесь!

— Тим краще, — сказав Мирон, підходяючи ближче та вдивляючись.

— Ну, то до побачення, як так! — крикнув насмішкувато й злісно Тарас, і швидко вийшов.

Мирон помалу підійшов до вікна. Кутки очей та уст ледве помітно сумно-насмішкувато посміхались.

На вулиці засвічувались лихтарі.

VIII.

Другого дня Тарас і Дара знову прийшли до Мирона, але були у його не довго. Тарас узяв адресу анархиста та записку до його, а Дара повернула книжку. Нічого про неї не сказала й зараз же попрощались. І тільки вже на порозі обернулася до Мирона й сухо, навіть вороже кинула:

— Адреси сестри вашої мені не треба. Чуєте?

— Добре... — байдуже відповів Мирон, який прийняв їх якось втомлено, не уважно. Дара скоса зірко оглянула його. Він, не чекаючи їхнього відходу, знову сів за чертежі.

Після цього Тарас зник на кілька день. Ніхто не знав, де він. До речі, Кисельські не дуже то й турбувалися про його, — у їх були свої турботи. Турботи ці неначе грубим шаром вкрили всі згуки в помешканню.

Не співали, не грали, балакали тихо, неначе боялися когось збудити.

Віра цілими днями лежала, дивлячись у стелю горячими, напруженими очима. Ввечері ж ішла десь з Петром і верталася пізно. Петро, прощаючись з нею, чудно посміхався, Віра ж не дивилась на його, з мукою хмурила брови, і нервові струйки погрозово збігали до уст, кривлячи їх. На другий день вона здавалась розбитою, в очах стояла туга, але ввечері знову находило на Віру чудне, задиракувато-злісне підняття й вона чекала на Петра. Петро з'являвся, і вони йшли. Катерині Андріївні казали, що йдуть в партійних справах. Дійсно, вдень часто прибігав до Віри Костя й радився з нею з приводу страйку. Іноді й Віра виходила з ним.

Катерина Андріївна була незадоволена Вірою, але не чіплялась до неї з розпитуваннями та звичайними балачками. Іноді тільки неначе мимохід заважала, що коли Віра тепер сяде в тюрму, то це буде для неї смертним присудом. Віра мовчки та зневажливо стуляла губи. Більше нічого не казала Катерина Андріївна, але вечорами дуже довго розмовляла з Семеном Васильовичем. Той, як звичайно, насмішкувато — тонко посміхався й скоро їхав у клуб. Здавалося, він знав щось важне й тільки до часу ховав його. Але Катерина Андріївна вже звикла до цієї посмішки, і вона дратувала її. І після балачок з ним ставала ще безладнішою, неухажною. Скрізь по кутках канап та фотелів валялися, розкидані її хустки, початі книги, які вона з роздратованням шукала; голова частіше була обв'язана хусткою в оцті, і вона майже що дня їздила до лікаря по жіночим хворобам.

Дара та Сергій з своїх кімнат майже не виходили. Коли хто-небудь заходив до них, їх завжди заставляли за книгою. Проте, коли виходили, Дара одкладала книгу і,

склавши руки на грудях, ходила по хаті, грізно нахмуривши брови. Іноді раптом рішуче та швидко йшла до Сергія. Сергій зустрічав її ласкавою посмішкою, ні про що не питав і говорив про саме звичайне та неважне. Але й в цілому домі ніхто ніяких „питань“ не підіймав, неначе всі мовчки вмовились про це. Дара сідала на канапу, кликала Сергія, клала голову його собі на груди й тихо гладила волосся. Але майже кожного разу замислювалась і іноді навіть до того, що не помічала, як Сергій визволяв голову, з сумною посмішкою підводився й сідав за стіл.

Через те несподівана поява Тараса усіх оживила. Почали турбуючись розпитувать його, докорять йому, панькатись з ним. Але Тарас на всі запитування відповідав щось невиразне, з чого можна було тільки те зрозуміти, що він не хоче давати ніяких пояснень. Одначе в лиці йому з'явилось щось нове, якась усмішка, якийсь скептично-спостерегаючий погляд. Говорив мало, але вже не від ніяковости, а з якоїсь іншої причини. Іноді раптом витягав записну книжку й швидко щось туди вписував. Одного разу, коли Дара з Вірою несподівано гаряче засперечалися про страйк, Тарас, усміхаючись, щось записав. Дара потім причепилась до його, витягла книжку й прочитала: „Віра: Ми мусимо показати, що ми не придушені.“ „Собі про саму себе хоче довести. Для чого?“ Дара мовчки усміхнулась і повернула книжку.

Іноді підчас обіду також щось записував. На його вже не звертали уваги. Часто хто небудь ловив на собі його погляд, розглядаючий, цікавий, неначе він вперше бачив це обличчя.

А то з'являвся на кухні й починав з куховаркою Горпиною релігійні розмови, уважно, бігаючими, сверлячими очима впираючись в неї.

— Ну, а що коли людина образить чимсь Бога, то що він? . . . — раптом задавав питання.

Горпина, товста, спокійно-добродушна, як від, дуже охоче та з знанням справи відповідала:

— А понятно, що розгнівється. . . Вас образити то й то розгнівається. . . Ну, та, хай Господь милує, щоб людина дожила до такого. . . Але ж і те треба сказати, що й образа ріжна буває. . . Людина, може, того й на думці не має, а Бога оскорбила. . . Ну, понятно, всяке значить і оскорблення.

— Ну, наприклад?

Горпина, помалу, миючи посуд, роз'ясняла йому й це, при чому виявляла саму точну поінформованість в подібних питаннях.

Він слухав уважно.

— Ну, а як же Бог терпить зло на землі? — питаю.

— До якогось часу терпить. . . А як терпець перервеця, то й. . . перестане терпіти. . .

— Правильно. Чого ж зараз терпить?

— Треба, от і терпить. . . І не наше це діло питати. . .

— Ну, і те, що ви на старости літ чужий посуд миєте, що сина вбито, що хворієте, — все це також треба?

— А як же. Бог дає, не ремствуй. . . А будеш ремствувать, ще гірше буде. . .

Тарас виймав книжечку й записував: „Горпина сьогодні сказала, як всі загіпнотизовані: „Так треба.“ Цілковита відсутність критики та аналізу. Завтра побалакати про смерть.“

І говорив про смерть, про загробне життя, рай, пекло. Горпина й з цими речами була знайома не гірше ніж з кухенним посудом. Тарас знову записував, а

Горпина гадаючи, що слова її „в ліс не йдуть“, як сама признавалась Анісі, навіть по декільки разів повторювала, щоб вірніше записав.

Ходив і до Сергія. Він і раніше не раз заходив побалакати про те, про се. Але тепер питав тільки про соціалізм, душу, тіло, про Бога. Питаючи, розглядав Сергія так само, як і Горпину.

В кімнаті Сергія завжди було надзвичайно чисто, тихо, сумно, як в келії чернця, що стоїть на кінці життя. Штори завжди були напівспущені, освітлення рівне, неярке. І скрізь книжки: на столі, на полицях, у великій шафі, навіть на підлозі акуратними стовпчиками. Утворювалось вражіння велетенської книжної шафи, так що навіть не помічалось ні шкуряного фотелю, ні столу, ні канапи.

Сергій майже нікуди не виходив і часто пульверизував кімнату якоюсь чудно-пахучою плинністю. Легенько кахикав, неначе пробував, чи не одірвалося щось хруське в грудях. Говорив завжди ходючи, ходив же помалу, розміряно, поглажуючи жовту борідку.

Тарас звичайно умощувався в кутку канапи й слухав, час від часу вставляючи ніякові запитання. Іноді приходила Дара й сідала в другому кутку канапи. Серед якого небудь монологу, коли Сергій починав занадто хвилюватись, вона раптом кликала його до себе, мовчки поправляла йому волосся або краватку й відпускала. Сергій вдячно дивився на неї й казав далі вже спокійніше.

Книжки також слухали Сергія, мовчки похваляючи за те, що добре розумів їх.

Так бувало раніше. Тепер же дещо змінилось. Дійсно, книжки, штори, пульверизатор, навіть м'ягкі паєтофлі були на своєму місці, але люди змінились. Тарас не сидів спокійно, але весь час то нахилився наперед,

то відкидався на спинку канапи ; питання задавав не з старою соромливістю та ніяковістю, але уперто та сильно ; у відповіді вслухався з часто нетерплячою увагою й усміхався, неначе ховаючи їх в себе, складаючи до всієї інших відповідей. Присутня при цьому Дара пильно придивлялась до його, але він не звертав на неї уваги й не один раз дивився й на неї так, неначе вперше бачив.

Сергій не помічав нічого й все так само ходив та говорив. Але голос йому зробився ще тихішим, з нотками якоїсь покірливої туги та задуми. І говорив переважно про абстрактні речі, про таке, що мимоволі утворювало сумний, солодкий настрій віддалености від світу. Маячили в уяві образи якоїсь чудної природи та життя, сум погаслого дня, тихих міст з білими тужнопустельними стінами. Нічого подібного Сергій не казав, але чомусь завжди розмови його викликали такі образи.

Раніше Тарас охоче підлягав силі його слів, але тепер нетерпляче ворухився й часто переривав Сергія новими запитаннями.

— Ну, коли ж я не вірю, що буде коли небудь мир на землі? — якось раз уперто спитав він.

— Він буде — вибачливо, з тихою впевненістю поспіхнувся Сергій, навіть не подивившись на Тараса, неначе хтось невидимий задав це йому запитання. — Він мусить бути вже хоч би тому, що ми знаємо про його. Він є в нашій свідомості, значить, він вже існує. З свідомості ж він ніколи не зникне, бо добре людині з ним. Людина не може жити без віри. Високе та святе завжди житиме в нашій душі ; релігія завжди буде відміною людини від звірини. І чим далі, тим більше житиме людина духовним життям. Сучасні умовини, капіталізм та інше, — в соціальному життю—є те саме, що в індивідуальному процесі чисто тілесні. Так, так власне : треба спочатку

зрозуміти це, щоб зрозуміти релігію соціалізму. Ре-лі-гі-ю, а не теорію. Релігія охоплює цілу людину, цілу, нероздільно, з солодкими мріями про далеке, безмежно віддалене, неясне й з найближчими потребами. Величний, грандіозний зв'язок явищ проходить дивним ланцюгом в душі. Це підіймає, це глибоко утихомирює, це поясняє темну загадку зниклих поколінь. Ні, релігія вмерти не може, вона вічна. Тепер іде нова форма її, більш ясна, більш блага, ніж усі інші, — релігія соціалізму.

— Хто ж Бог її? — похмуро усміхнувся Тарас.

— Бог? Світове життя, Великий Процес, Великий Зв'язок, в якому кожне істнування є необхідне.

— Навіть жандарів?

— Так, навіть жандарів!

Тарас болюче-насмішкувато посміхнувся й подивився на Дару. Але Дара сиділа рівно, притуливши голову до спинки канапи, як у фотографа, і дивилась перед себе суворим, задумливим поглядом. Можливо, що й не чула нічого.

— Нащо ж ми боремось з ними, як так? — Тарас приклав руку до чола.

— Нащо боремось? Тому, що це — Процес, Рух, тому, що в русі Бог, рух ж є — боротьба. Ми рухаємось, рухаємось далі в глибину процесу. От чому всяке тяготіння до низинних звірячих інстинктів викликає почуття гидливості. . . Це похід назад, нище. . .

— Хм! Цим ви також пояснюєте огиду деяких людей. . . до полового життя, наприклад?

— Безумовно! — з тою ж тихою переконаністю похитав головою Сергій. — Організації з більш тонким духовним життям не виносять бруталного, низинного. Вони, як деякі рослини. . .

Але Тарас не слухав: Виняв книжку й швидко записав: „Неодмінно згадати. Сергій: тому огида до того, що дуже духовний. Розмова з Дарою, коли підслухував. Також самогіпноз.“

Дара скоса слідкувала за ним. А Сергій ходив та говорив:

— Наївне пояснення. Атеїстів немає серед нормальних людей, як нема людей що прагнули б вводити в організм отруту замість здорової їжі. Совість не вигадка, але внутрішній інстинкт релігії. Обов'язок — совість.

— „Так треба,“ — засміявся раптом хрипким злим сміхом Тарас і встав. — Горпина також говорить що так треба. А коли скажу „не треба,“ і вся ваша релігія куди подінеться? Ох, скрізь це . . . Прощайте!

І в той же день знову зник, не з'являючись у Кисельських кільки день. Його бачили зрідка на вулиці. Віра зустріла біля університету. Стояв, піднявши голову, і розглядав будинок з своєю чудною усмішкою. Щось швидко записував. Побачивши Віру, раптом зблід увесь, зняковів, не уклонився навіть і побіг убік.

Декільки раз його бачили біля вікон крамниць все з тими самими страшенно-блескучими, неначе насвіжо-полякованими очима й чудною, саркастичною усмішкою, від якої ставало моторошно.

У своїх він з'являвся за цей час усього разів зо два. Оля, яка почала чомусь ходити до Дари, розповідала, що в кожную свою появу Тарас лякав усіх. Раніше він бував і похмурий, і роздратований, і брутальний, але видко було, що це від хвороби та тяжких обставин, але тепер ніхто не знав просто, що й думати. З матіррю в образливому тоні говорить про Бога, сміється, лаяється; батька запевняє, що тому необхідно загіпнотизуватись християнськими чеснотами, тоді у його не стане параліча.

До неї, до Олі, обидва рази чіплявся й пропонував усипить та внушить їй, що їсти та пити нічого не треба, що головне — дух, а тому й всяку тілесну гидоту легко можна буде зробити. А в останній свій прихід раптом заявив, що ще трохи, що скоро дійде думка до почуття й все буде гаразд. І гроші, і здоровля будуть. Хоч на всі розпитування про здоровля сміється й запевняє, що з розуму або, як сам висловлюється, „з душі“ ще не зійшов. Дуже чудно!

І Оля швидко втирала очі, які наповнювались сльозами.

Тим часом підготовка до страйку йшла якось безладно, недбало, нервово. Наталя, яка почала знову заходити до Мирона, розповідала, що все йде так, неначе взяли на себе нудний, непотрібний обов'язок. Збиралися гроші, але ніхто не знав, у кого каса. Випускались прокламації, і ні один агітатор не бачив їх. Іону ніхто не може спіймати, ганяє десь за своїм репортерським матеріалом до газети. Рисецький поїхав до себе в маєток здобувати свідоцтво благонадійності, щоб поступити в університет. Між тим, як каже Віра, досить начальству глянути на Рисецького, щоб нереконатись в його цілковитій благонадійності у всіх сенсах. Безладя, нещирість, інертність! Твердять про відродження, самі ж мертвяки; гальванізують себе цими фразами про відродження. Віра метушиться, бігає, очі горять, але все без толку. Хто щось робить, — то це Коля, Женя, декілька агітаторів з робітників та... обставини. Вона, Наталя, кинулась було допомагати, але тепер бачить, що далеко краще одійти й не додавати безладдя. До того ще й Дара рішуче відмовилась взяти участь в справі, і багато робітників непевні в необхідності страйку. Кит дається й удає з себе генерала. Це дратує та лютить.

Одним словом, відчувається щось штучне, ненормальне, насильство якесь.

Мирон слухав мовчки. розглядав Наталю й несподівано брав за руку. Наталя одразу ж замовкала, неначе думки її натикались на стіну. Потім швидко видирала руку й казала далі. І знову Мирон слухав, потім, посміхаючись, брав руку, сильно стискував її, й Наталя знову робилася блідою й замовкала.

— Покиньте, Мироне, — глухо сказала вона одного разу, не дивлячись на його.

— Чому?

— Самі знаєте. Ви занадто заразливі. А то я ніколи більше не прийду до вас.

— Хіба?

— Побачите.

Мирон усе ж таки не „кидав“, але вона знову приходила. Іноді приводила його до себе й співала йому. Він лежав на канапі, курив і з тою ж посмішкою дивився на її повну, роздвоєну спину. Коли ж підсідала до його, сильно обіймав, притягав до себе й шепотів безсоромні, жагучі слова. Наталя мовчки видиралась, очі ставали безсилимими, на блідих щоках виступав рум'янець. Здебільшого нічого не казали, неначе умовились вести гру мовчки.

Іноді Мирон раптом підводився, одягався й ішов, не кажучи ні слова. Наталя шукаючим, питаючим поглядом провожала його. Але, як і завжди, нічого не говорила.

Про Дару також ніколи не забалакувала, особливо після того, як одного разу Мирон сухо й різко сказав, що йому розмови про неї надокучили й він знаходить їх зайвими.

В страйку Мирон не брав участі, але часто ходив до Хведора. Були ще одні недільні збори, але вони не

вдалися, бо усі були заклопотані страйком, а крім того рішили не зібратись, поки не в'ясниться питання на заводі.

Питання швидко в'яснилось : товариство несподівано зачинило завод. Ходили чутки, що воно тільки й чекало страйку, щоб ліквідувати свої заплутані справи. Другі запевняли, що це тільки тактичний крок з боку товариства, В кожному разі для самих страйкуючих це вийшло несподівано.

Тарас з'явився як раз в день закриття заводу. У Кисельських сидів Кит, коли Тарас прийшов. Повідомлення не зробило на його ніякого вражіння, але після цього він почав безцеремонно та пильно розглядати Кита. Погляд був гарячий, нездоровий, лице лисніло й було блідо-жовте.

Кит нахмурився, Віра здивувалась, Дара стриманно посміхнулась. Тарас же розглядав, чудно посміхаючись.

— Ви, здається, дуже задоволені страйком? — нарешті запитав Кита.

Кит здивовано відповів :

— Ви нездорові, Тарасе?

— Я? Хо! Дуже здоров. Але я питаю, чи вдоволені ви страйком?

— Дуже вдоволений.

— Наближає до соціалізму?

— Так, наближає.

Тарас обвів його очима з ніг до голови, повернувся до Дари і, хитнувши на його головою, сказав :

— Він і соціалізм . . . Багато спільного знаходите?

Кит почервонів, гарні брови його похмурились. Але з непорозумінням дивився на Тараса.

— Тарасе! Що з вами? — здивовано скрикнула Віра.

Він, не відповідаючи їй, звернувся знову до Кита :

— Ви дивуетесь? Чого? Тому, що я осмілюся вам, генералові, такі речі казати, чи й справді певні, що маєте відношення до соціалізму?

— Тарасе! — строго закричала Віра. — Ідіть до себе зараз же!

Тарас неначе не чув. З глибокою запальною ненавистю дивився він на Кита. Той ще більше почервонів, але зневажливо здивовано усміхався. Тарас знову швидко повернувся до Дари.

— От ця людина мене соціалізові вчила! Ну? Як вам це подобається? Він розтлив мене духовно... Він... Цей генерал... Га? Чуєте, ви, ви мене соціалізму вчили. Ха! Це ж жах! І тільки тепер я зрозумів, який це жах! Це ж все одно, як від простітутки кохання пізнати, любити її, обожати й раптом дізнатись, що вона — цинічна байдужа простітутка, ніякого відношення до кохання не має, але з...

— Тарасе! Ви збожеволіли?! Що з вами?! — закричала злякано Віра.

Кит з червоного зробився раптом блідим, підвівся. Віра з замішанням поглядала то на Тараса, то на Кита. Дара з ще більшою увагою дивилась і не рухалась, — видно, вона де-що знала раніше.

Тарас замовк і з чеканням упявся в Кита очима. Той одвернувся від його й промовив, звертаючись до Віри:

— Я зайду іншим разом.

Тараса неначе струснуло від люті.

— От! — повернувся він до Дари. — От і все! От! Бачите?.. Він же ще до того й боягуз, підлий боягуз. От він знає, що я дещо довідався про його, і не сміє мені нічого сказати. Не сміє! От дивиться на його!

— Я з божевільними та хворими говорити не змію! — глухо, не обертаючись, кинув Кит, простягаючи руку Вірі.

— Ну, ні!! — раптом спалахнув Тарас. — А я хочу, щоб ви говорили! Відповідайте мені зараз же, звідки ви дізнались, що моя сестра в зв'язку з Мироном?

— Тарасе! — слабо скрикнула Віра.

— Віро! Та не втручайтеся ви! Нічого ви не знаєте. Це моє діло. Відповідайте, ви! Звідки!

— Я нічого подібного ніколи не казав, — з холодною гідністю повернувся до його блідий Кит. Очі йому блистіли злісно та збентежено.

— Брешете! Ви мені самі казали, що щось знаєте, лаяли з обуренням Мирона, з партії виганяють його брались. Називали Олкс бідною. Цього не було?

— Ні. Ви мене не так зрозуміли.

— От! Ха! От завжди так! Ну, а позавчора ви що казали за Віру та Мирона? Що? Відповідайте! Ах, ви спльотник, гідота! Мене не помітили? Але за те я вас помічаю. Я про вас все знаю, все про мого бога! Я ж любив вас, чи розумієте ви це, цинік!

Тарас знову повернувся до Дари.

— І чим же взяв, скажіть ви мені? Що він зробив для організації? Цинізм мав я за реалізм, нахабство — за сміливість, безсоромність — за знання, боязність — за конспірацію. Розумієте ви це? А все вуса, постать, голос. Тіло паршиве бога мені зробило... Бога!.. Ха... Я ж такий молодий був... Ну, дайте ж мені в пику, коли не правда! Дайте! Я навколюшки за це стану перед вами й цей самий кулак ваш поцілую! Ну?

Кит рішучо підійшов до Дари й простягнув їй руку. Дара пильно дивилась йому в бліде перекивлене недоброю посмішкою лице. Подала свою руку.

Тарас зареготав.

— От! Ха-ха-ха! Ех, ви „соціалісти“! Вчителі правди!

Він — вчить... Він тепер ходить і вже вчить, проповідує усім якісь кульки проти вагітності... Та цілі дні на біліарді грає... Це — мій бог! Ха-ха-ха! Моральність проповідує, громить Мирона. Мирон — гидота, але Мирон не лицемір. Чуєте ви?! А ви яке відношення до моральності маєте? Він — герой, покинув за для революції трьох дітей та жінку. Діти та жінка голодують, а він вчить кулькам партійних панночок і громить порок. Це неправда? Ні? А хто з своїм батьком до дівчат бігав? Чого дивитесь? Також неправда, — скажете? А хто сам розповідав про це? Не ви? Хто говорив про свого батька з таким цинізмом, що вуха у всіх горіли? Не ви? І це вчителі соціалізму? Ці люди приходять до нас страйки улаштовувать? Вони пороки ізгоняють? О ні, вас, таких треба гнать, як собак, від соціалізму, від партій. Та ні, тепер почекайте! По-чекайте! Тепер з вами не так...

Тарас вже весь тремтів, очі страшенно блестили, нависле чоло масно вилискувало.

З своєї кімнати на галас вийшов Сергій. Помітивши незвичайні обличчя у всіх, він здивовано зупинився й тихо запитав:

— В чому річ, панове?

Кит потиснув плечима й показав на Тараса:

— Лічити його треба.

Тарас, побачивши Сергія, закричав:

— Товаришу Сергію! Ходіть сюди! От... я незгожуюсь з Сергієм, до глибини душі незгожуюсь, навіть більше — злом проклятим називаю всі ці дупі, метафізику, але Сергія я поважаю! Глибоко поважаю! Чуєте,

Сергію, я вас глибоко поважаю, а он того добродія... Чуєте Сергію, цей добродій також задоволений страйком за для соціалізму... Ха-ха-ха! Ви не дивуйтесь! Тепер скрізь почався переверот до відродження, так він також громить порок, розпусту й пропагує шарики! Ха-ха-ха! Він вам пропонував? Напевно пропонував!

— Що таке? — здивовано дивився на всіх Сергій. Кит, потискуючи плечима, вбираючи голову в груди та розводячи руками, почав щось тихо з обуренням говорити йому. Але, Сергій, видко, не дуже уважно слухав його, запитує дивлячись на Дару. Та ж усміхалась і мовчала. Віра в кінець розгубилась і мовчки дивилася на всіх.

Тарас же казав далі все в більшому підняттю:

— Про що він говорить, товаришу Сергію? Про шарики? Чи про соціалізм? Пане Михайле, генерале Кит, будьте ласкаві трохи голосніше, і я хочу знати, як поводитись з соціалізмом та з шариками. Ха-ха-ха! Він дуже добре розповідає, особливо про „шарики“. З подробицями, з слинкою та з добродійними словами... Я чув... О, я багато де чого почув тепер після тюрми.

— Тарасе, заспокойтесь... — підійшов до його Сергій.

Тарас раптом страшенно розсердився.

— Та чого ви?! Що ви обороняєте його? Ви ж самі знаєте, що це — гідота, ви ж самі казали, що він... Що? Ні? Неправда? Ви не казали, що цього добродія трудно поважати? Що його цікавить тільки роля генерала, а що до соціалізму йому стільки ж діла, скільки курці до північного полюсу? Це — не ваш вираз? Ні?

— Тарасе, я вас не розумію...

— Чому? Чому не розумієте? Що я не так, як ви, не делікатнічую й кажу йому просто в пику правду?

Та йому мало цього, — йому плювати треба в пику. Це ж... Він паскудить усіх, він сестру мою Олю, ця гидота... Геть звідси! Геть поганцю!

Тарас скажено кинувся на Кита. Кит машинально ступив назад, але Дара швидко схопила Тараса і вдержала.

— Пустіть, я йому плюну в пику. Кумирові мойому плюну... Пустіть.

Сергій, легенько підштовхуючи та умовляючи Кита, провів його в передпокій.

Тараса всадили. Руки йому дуже тремтіли, на устах виступила піна, він дихав важко, неначе за хвилину вибіг на високу гору.

— Заспокойтеся, Тарасе, заспокойтеся, любий, не треба так... — схвильовано говорила Дара, потискуючи його руки.

У Віри від страху широко розкрилися очі: вона шамоталась біля його, пропонувала води, одеколону, заглядала йому в вічі.

Сергій, який повернувся, з непорозумінням звернувся до Дари:

— Та що тут вийшло? Через що?

Дара неохоче почала йому пояснити, але Тарас зараз же піднято перервав її:

— Невірно! Я тільки плюнув на одного з кумирів своїх! От... Годі! Вони всі такі, як цей. І вам Віро, не вірю... Не вірю... Не для соціалізму... і ріжних там душ ви цей страйк... знаю. Не вірю. Бачу, чому... І вам, Даро... Все знаю, бачу... Годі. Брехня, обман, гипноз, мерзота все і більш нічого! Нема нічого, ніяких соціалізмів, комунізмів, анархизмів, все — брехня, обман, гидота! Доволі! Пустіть мене. Вибачте, що... Ну, все одно. Вас, Сергію, я поважаю. Не згожуюсь з вами, але поважаю. Смішно, але так відчуваю. Пустіть мене. Ну,

думайте, що розчарування... Та, я, може, сам тому помітив, що... тіло мов..., але тим вірніше... Значить, так. Це, значить, вірний доказ...

— Тарасе, Тарасе...

— ...А цей мерзотник... О, як заболіла голова! Але все одно... Він зараз піде й почне розповідати всім, що я з розуму зійшов. Поважно, переконуюче, серйозно... Нехай. Я, може, і зйду з розуму, — з душі зйду, хе!

— Тарасе, любий, годі!

— ...але ще не зійшов, ще ні. О, ні-і, ще почекайте... Ще багато... І ви слухайте, от слухайте мене, я вас дуже прошу. Я зроблю паскудство, я... але, я думаю, що це не є паскудство, я довів думку до кінця і сам, розумієте: сам думаю вже, що це — не паскудство. Це дуже важно... О, це... Але ви будете думати, що паскудство... Так я це для Олі... Ви розумієте? Я знаю, що не треба цього казати, але ви чесні й... Проте, я ще не знаю. Але... Коли ж нема душі, значить все єрунда, помилка... Стійте! Чи читали ви, що коли покласти курку на підлогу й провести від носу лінію крейдою, то вона лежатиме непорушно? Правда? Це — гіпноз. От. Ви не вірите? Чого ви так чудно дивитесь на мене? Це — факт. Коли хочете, ми спробуємо. Знаєте, кожну людину можна загипнотизувати.

— Тарасе, любий, ляжте!

— І знаєте, це ж страшенно смішно, що ми всі подібні до цих курей з лініями коло носів. Ви от тільки візьміть та уважно, уважно подумайте над цим, і ви побачите, що страшенно смішно. Ха-ха-ха! Всі — курі. Я знаю, ви не вірите, ви думаєте, що я збожевелів. Це невірно. Покиньте цю думку, вона не витримує критики. Тільки я все бачу. О, все, все бачу, всю цю вашу

цівілізацію, культуру, містичизми різні... От як на долоні бачу. Підняв голову, розумієте... Хи! Провели мені лінії: мати — божественну, цей падлюка — соціалістичну, той — третю, а я взяв тай підняв голову. Ха..ха..ха! Узяв і підняв. І нічого нема, і можна підняти, і лінії ці зовсім ніщо: просто крейда й більше нічого. А інші лежать і бояться.

— Ну, Тарасе, вам треба лягти! — рішучо взяла його під руку Дара й почала підіймати. — Вставайте Годі. Треба заспокоїтись, нема чого тут варнякати.

— „Варнякати“... — повторив Тарас, дивлячись на Дару з болючо-ніжною посмішкою.

— От ці ваші словечки... Прості... Ви, Даро, — дуже розумні, але ви — також курка. Ви також душі боїтесь. Але це — тільки крейда. Ви побачите. Але ви — найкраща.

— Ну, добре, добре... Вставайте, ходім...

— Ви, Даро...

— Сергію, та поможи ж! Віро!

Сергій і Віра кинулися помагати. Тарас злякався.

— Що таке?! В чому річ, панове? Нащо? Я сам... Коли треба, то я сам... От... Ходімте... Я згожуюсь.

Його одвели в його кімнату та примусили лягати. Він покірливо ліг і навіть заплющив очі. Але зараз же розплющив їх і сказав:

— Даро! Коли так, то дайте мені вати. Я не можу... гомін різний... Проте, сидіть, сидіть, у мене є, у мене є. От... Я забув... У мене тут завжди вата є...

Він підняв під собою ріг матраса й витяг з під його клапоть вати. Одірвавши два шматочки, скрутив дві гульки й запнув їх у вуха.

— Тепер не так чутно...

Дара мимоволі посміхнулась.

Тарас зараз же вийняв одну з гульок.

— Що ви сказали?

— Нічого...

— А я гадав... Посміхнулись ви... Ви — страшенно хороша, Даро... Така розуміюча... Ви не сердитесь на мене?

— Лежіть та спіть. А коли будете базікать, буду сердитись.

Віра з Сергієм заклопотано шопотіли про щось.

Тарас слабо посміхнувся.

— Ні, ні, я не буду... Я стомився... Я страшенно стомився. Я це відчув, як ліг... Але... Віро! Я вам хочу сказати на самоті кілька слів... Добре? Даро не сердьтесь, я кілька слів...

— Ну, дурниці! Говоіртъ, скільки хочете. Ходім, Сергію!

Дара та Сергій вийшли, Віра ж підійшла до ліжка. Вона з глибоким та боязким жалем дивилася на його.

— Сядьте біля мене, — ледве чутно, хвилюючись, попрохав він.

Віра швидко сіла, взяла його руку й чудним, зляканочекуючим поглядом впилася в його.

Тарас хвилювався.

— Віро...

Віра стиснула руку йому і чекала.

— Віро! Поцілуйте мене... один раз... Один... Нехай це буде не те... Я буду... Я коли не сплю, думаю про вас... Ріжні історії... Віро, я...

Віра раптом обняла його, знайшла своїми губами його губи й міцно, конвульсійно застигла в довгій поцілунку. Потім одірвалася, встала і, кинувши шопотом „спіть,“ швидко вийшла.

Тарас підвівся на ліктію, хотів щось сказати, але не сказавши, в непорозумінню потер лоба й упав на подушку.

IX.

На другий день зранку Тарас буз тихий, задумливий та сумний. Віра зустріла його підчас чаю трохи натягнуто й винувато. Але він цього не помітив і, очевидячки, шукав випадку, щоб щось сказати їй на самоті.

Але це йому не вдалося. Надійшли події, які відсунули все на задній план.

Почалося з селян. Ще не встали ранком з за столу, як почувся дзвінок, і Аніся прибігла до їдальні з заявою, що прийшли „наші мужики“ і хочать бачити пана.

Виявилось — депутація, при тому найбезглуздіша брудна, обідрана, складена з найбідніших селян, що арендували у Кисельських землю. Колись він займався адвокатурою, але тепер покинув і жив тільки з аренди. Мужики привезли гроші, але депутації дали доручення: прохати пана Кисельського відступити землю за шість карбованців десятину, замість десяти. І вжили своїх звичайних хитрощів: до депутацій обібрали найубогіших мужиків, при чому, очевидячки, звеліли їм одягтися бідніше та мати пригнічений вигляд. Головою ж депутації обібрали Панаса Гниду, лагідно-ущіпливого дідка та Омелька Підкидька, привуркуватого молодого мужика, надиво подібного до Сергія. Казали на селі, що Омелько був нешлюбний син Семена Васильовича, прижитий з гарною бабою — московкою. Семен Васильович нічим цього чуток не підтвержував, але селяне уперто та хитро завжди виставляли наперед Омелька, коли треба було прохати пана про щось значне. І, дивна річ, підперті в такий спосіб, прохання їхні майже завжди виконувались, Семен

ке Васильович кожного разу неначе не помічав Омелька. Але після того дуже уїдався на своїх, що було ознакою великого роздратовання на самого себе.

Тепер цей Омелько стояв попереду всіх в передпокою й ухмилявся. Іноді оглядався назад і підморгував односельчанам, втираючи одягнуеною на палицю шапкою носа. Односельчане пригнічено глибоко зітхали, хрестились та з тоскною тугою дивилися на брудні сліди від своїх ніг.

Всі вийшли з їдальні до вітальні послухать. Семен Васильович похмуро вислухав Панаса Гниду.

— І вам не соромно, панове? — докірливо похитав він головою. — У вас стало совісти йти з таким проханням до мене?

Панас Гнида склав як на молитву руки.

— Ой, паночку! Щоб нас земля свята не знесла, як легко нам було йти до вас з таким проханням. Не совісти, але терпіння, паночку, не стало! Голод не терпить...

— Як би у таких горницях, — раптом підморгнув Омелько Вірі, — то й потерпіть можна б.

Віра почервоніла, а Семен Васильович скопив очі на Омелька й сердито сказав:

— Ні до чого ви все це, люди добрі, вигадали... Неможна. Я й так проти сусідів-поміщиків віддаю... просто за дурницю, а ви... Недобре так, недобре... Вам як мед, то й ложкою. Недобре...

— Паночку! — скрикнув Панас. — От щоб мені старому на тім світі чорти язика вирізали та свиням викинули, коли я хоч одне слово збрешу вам. Вірите, — пів села вже хліба свого не має! Хоч на рік нам полегкість зробіть... Змилуйтесь!.. Пльоньте на нас та скажіть: „Хай вам біс, беріть.“ Йій богу, паночку, рідненький! От так скажіть, та й підемо собі. І підемо, па-

ночку... Йй богу!.. Цей рік платили десять, з шкури лізли та платили, тепер же й шкура лускає. Візьміть, паночку, шість... Будьте замість батька!

— Ціна хороша! — зітхнув Омелько й дружо посміхнувся Сергієві. У того чоло було вкрито сіткою зморшок. Дара скоса подивилась на його. Сама вона увесь час стояла з палаючими внизу щоками та напружено, гостро вдивлялася в убогі, злякані постаті селян. Вигнуті брови грізно нахмурились, ніздрі підіймались, біліючи на кінцях.

Тарас стояв у самих дверях та зпідлоба хмарно поглядав то на Омелька, то на Сергія, неначе зрівнював. Омелько, зустрічаючи його погляд, дурновато-похмуро підморгував, втираючись шапкою.

Дядьки не зводили з Кисельського поморщених, обвітряних, закислих очей і боязко та жадно ждали. Він з посмішкою жував свого вуса й слухав Панаса.

— От що, — раптом заявив він, — останнє слово: відступаю вам ще одного карбованця, але більше ні за що не можу. Ні за що!

— Паночку!

— Ні! — раптом чомусь дуже розсердився Семен Васильович і зараз же швидко роздратовано звернувся до своїх.

— От зібралися! Що тут цікавого?

— Ви б їх хоч сісти попрохали! — голосно й різко сказала Дара.

Це вийшло так несподівано, що всі спочатку й не зрозуміли. Семен Васильович навіть з непорозумінням підняв брови, але зараз же нахмурився і, махнувши рукою, з злісним роздратованням сказав:

— Ах, покиньте ви, будь ласка, хоч тепер... Не до ваших ідей тут...

І повернувся знову до селян. Ті, також нерозуміюче подивившись на Дару, зараз же знову жадібно витягли до його, як гуси, голови.

Дара зашарилась по самі вуха, алі нічого не сказала. Сергій стурбовано кашлянув, переступив з ноги на ногу й поправив пенсне.

Дара раптом повернулась і, не хапаючись, але твердо пішла з хати.

Сергій подивився їй услід.

Семен Васильович ні за що не уступав і був в такому роздратованню, що навіть один раз брутально, безглуздо вилаявся, від чого ще більше розсердився. Віра обурено швидко вийшла. Останніх же вигнав сам Семен Васильович, кричучи, що нікому не дозволить ніякого контролю над собою. Ще соціалізму нема, і він уклінно прохає дозволити йому самому порядкувати своєю властністю! Указівок чути не має ніякого бажання.

Селяне вкінць були перелякані та пригнічені. Розмови не привели ні до чого.

Вручивши дві тисячі Кисельському, вони поодинці, спотикаючись та ніяково ступаючи по підлозі, вийшли на сходи. Стоючи у себе в кімнаті біля вікна, Тарас бачив, як вони на вулиці одягали шапки, сумно та довго радились про щось і потім всі так само низкою поплентались кудись ліворуч.

Дара вже не бачила цього. Вона пройшла до себе в кімнату, склала, як звичайно, руки на грудях і почала швидко ходити з кутка в куток.

Постукало.

— Ввійдіть!

Ввійшов Сергій. Дара глянула на його так, як дивляться на людину, про яку знали, що це вона ввійде.

Сергій, допитливо та винувато поглядаючи на неї мовчки підійшов до столу й розгорнув книгу, що лежала там. Дара зараз же одняла її, одклала в бік і, дивлячись просто в лице йому, рішуче забалакала:

— От що, Сергію: коли ти прийшов казати мені що я зробила дурницю, наївність, ти ж, звичайно, за тим прийшов...

— Нічого подібного...

— Ну, все одно, ти це думаєш. Підожди. Я сама це думаю. Цим, звичайно, не допоможеш. Але от що: я більше не можу! Не можу, досить з мене! Нестерпно.

— Що саме? — тихо, без здивовання, неначе зарані вже знаючи відповідь, спитав Сергій, знову потягнувшись за книжкою.

— Все це! — різко одштовхнула вона його руку від книги. — Або ми поміщики й тоді благодійних комедій нема чого нам строїть... Він уступив?

— Ні...

— Звичайно. Так от, або ми поміщики, злодії... Так, я згожуюсь з Мироном... Проте, я тобі це й раніше казала... Так от: або поміщики — тоді їдьмо за кордон, плюнемо на різні партії, давай мені убрання коханців, розважай мене... Або ж з комедіями раз на завжди покінчить: робити. Ніяких рент, мужиків, нічого. Хочеш?

Сергій сумно посміхнувся.

— Даро, вибач мені, я знову скажу: це наївно... .. Ти не ображайся... Але подумай, що ти говориш. Сама ж знаєш, що це неможливо... Неможливо, смішно, непотрібно...

— Ти находиш?

— Господи, Даро, ну як же инакше? Це ж вийде така сама комедія, тільки смішніше та шкодливіше. Від-

ати землю селянам, наробити з десяток дрібних буржуїв, ьявок, самому ж бігати по уроках, шукати переписки, руситись над копійкою й не мати ні одної вільної хвилини для партійної роботи... Ну, для чого це?

Дара подивилась йому просто в лице.

— Скажи Сергію, ти розумієш, чого я хочу, чи ні?

— Признаться, слабо розумію...

— Це помітно. Не дивлячись на те, що ми мало не цілий день до нудоти говоримо про це, ти все так само уперто, неначе навмисно, не хочеш зрозуміти мене. Навіть чудно. Ти зрозумій, що мені нема ніякого діла до твоєї землі. Продай її, віддай гроші на партію, викинь їх, — мені це байдуже. Я хочу робити! Розумієш? Не комедію ламать, але серйозно. На себе робити, саму себе утримувати на світі. Мені сором удавати з себе обороницю селян, коли сама беру з них. Мені, взагалі, соромно, що мене хтось утримує. Розумієш ти мене чи ні? Людина перш за все повинна бути активною в житті. Перш за все. А яка ж це активність, коли найголовніше, коли все існування твоє підтримують за тебе інші? Що це?...

„Партія, служіння партії; на партію гроші“. Дурниця, обдурювання себе! Зароби та віддай на партію, це інше діло. Давать же те, що принесли селяне, це нісенітниця. Все віддай, коли на те пішло! Е, та й не в тому суть. Скучно, нудно мені без роботи. От і все! Не можу, не звикла...

— Ти ж робиш... для партії... — зовсім тихо та нудно сказав Сергій.

Дара усміхнулась.

— Ну годі...

Настала важка мовчанка. Дара ходила по хаті, Сергій же уважно розглядав свої тонкі білі руки з жовтуватим відтінком.

— Ну, а коли б я... все віддав на партію? — раптом тихо, не підводячи голови, почав він.

Дара зупинилась.

— Ну?

— Ти не мала б уже наміру покинути мене і... пішла б тоді зо мною?... І нічого б... більше тяжкого у нас не було?

Дара мовчала. Потім глухо спитала:

— Це була б жертва для мене?

— Припустимо...

— Ні, тоді з тобою б не пішла!

Неначе якась полегкість почувалась в її голосі. Сергій уважним довгим поглядом подивився на неї.

— Чому? — нахилив знову голову.

— Тому, що обов'язана була б платити тим самим, жертвами. Обов'язана була б жити з тобою. Не рівні були б. Знала б, що для мене зробив, а йдучи від тебе, позбавляла б усього. Це тяжко.

Сергій ще з більшою увагою розглядав свої руки.

— І тільки тому не пішла б?

Дара дуже почервоніла.

— Що значить?... Звичайно!

— Чому ти так ухопилась за те, що це жертва?

Дара нахмурилась.

— Тому, що це — жертва. Ти не сам це робиш! Сам увіруй, що так треба зробити! Ну, покиньмо.

Руки у Сергія злегка тремтіли, але він їх розглядав.

— Значить? — кинув він ледве чутно.

— Що „значить“?

— І так тобі... нестерпно і... відавши все, нестерпно...

Дара не відповідала. Раптом в жагучій злості заломила руки й стріпнула усім гнучким сильним тілом.

— Ех! Схопила б все це пркляте, розкидала б к чорту на всі боки! Е, як надзвичайно препаскудно все це!

— Значить? — ще тихіше та упертіше повторив Сергій.

— Нічого не значить! Не знаю. Годі про це. Побачимо... Іди, я хочу бути сама.

Сергій не рухався. Потім глибоко зітхнув, підняв голову й помалу пішов до дверей.

Дара скоса слідувала за ним, сувора, зла. Раптом швидко підійшла до його, обняла за плечі, повернула голову до себе й з глибокою ніжністю, жалем забалакала:

— Прости, Сергійку... Не можу я, любий... Ти можеш, ти звик, мені ж чуже все це... Ці селяне... Як не бачу, ще куди не йшло, але як побачу... Ну, та ми ще подумаємо. Ти ще подумавш... Ти хороший. Ти мій тихий, ніжний... Не сердься на мене, золотко...

Сергій глянув на неї. Очі великі, чисті благаюче дивились на його, уста свіжі, ніжні, розкрилися якомсь по-дитячому, беспорядно, зворушливо.

Він з мукою, помалу повів головою, мовчки визволився й вийшов.

Дара непорушно, з болем дивилась йому вслід. Брови ж уже грізно хмурились.

X.

Тарас, з усіх ознак, був глибоко зхвилюваний всім тим, що було. Він довго ходив у себе в кімнаті, виходив у вітальню, знову вертався до себе. Нарешті одяг свого рябого кашкета й пішов з дому. Вигляд він мав розгублений, напружено стурбований. І в той же час, здавалось, що турбота та замішання його несвідомі, що турбується та поспішає не сам Тарас, який навіть дивується з цього, а хтось нищий, хтось всередині його.

Біля будинку, де жив Мирон, спинився й озирнувся. Так, будинок той, в якому живе Мирон. Тарас дурновато ухмільнувся й пішов на сходи.

Мирон чертив. Очевидно поспішав, але Тараса прийняв охоче, серйозно й навіть нетерпляче, непаче кожної хвилини чекав на його.

— Чому так довго не приходили? Ну, добре, добре, сідайте... Я складу свої приладдя...

— Чого ж я повинен був прийти до вас? — сердито спитав Тарас. Він важко дихав, вийшовши по крутих сходах.

Мирон склав інструменти, повернувся до його і, діловито потираючи руки, серйозно, швидко забалакав:

— Того, любий, що ви — не дурень і не нечулий хлопець. Ну, викладайте, що надумали?

— Я нічого не надумав. І звідки ви взяли...

— Нічого не надумали? — здивувався Мирон і навіть почервонів злегка від гніву. — А Олю бачили?

— Бачив.

— Давно?

— Днів зо три.

— Ну, от! Так ідіть і зараз подивіться, та послушайте її. Ідіть. Мені нема часу з вами дурні розмови вести. Я думав... Ідіть собі.

Тарас похмуро, пильно подивився на його й помалу, чудно вимовив:

— Кисельському мужики гроші привезли. Аренду прохали зменьшити, не згодився.

— Та—а—к? — протяг, одразу заспокоївшись, Мирон і в свою чергу уважно й навіть з цікавістю подивився на Тараса.

— Це до—обре... Чому ж ви одразу цього не сказали? Знаменито. Ну, так як?

— Що „як“?

— Що думаєте?

— З приводу чого?

Тарас був стурбовано, але щиро здивований.

— Слухайте, Тарасе, ви прийшли до мене дурника
стройть чи, справді, не розумієте? Гроші ці... Скільки є?

— Дві тисячі.

— Нічого собі... Ну, так як? Ну, ясно й просто
питаю вас: гроші ці ви лишаєте Кисельському чи одні-
мете, як у злодія, і дасте вашій родині? Майте на увазі, що
Оля ледве тримається й як не сьогодні то завтра піде
до Салдєєва. Я не міг побачити її учора та сьогодні,
але... — (він поліз у кишеню й витяг гаманця) — от вам
п'ятнадцять карбованців, візьміть їх і моментально, за-
раз же несіть до себе додому. Це, скажіть, поки що,
а більше потім буде... Правда?

— Не знаю... — тихо сказав Тарас, машинально
беручи гроші.

Мирон мовчки, допитливо подивився на його.

— Та ви, чоловіче добрий, чого ж власно, прибігли
до мене? Поділитись приємною новиною, що Кисельські
грошики отримали? „Не знаю“. А хто ж знає, позвольте
вас запитати? Я, може?

Тарас дурновато посміхнувся. Мирон слідкував
за ним.

— Ну, я вас серйозно питаю: з якої такої причини
ви з'явилися до мене? Чому так поспішали? Ви ж ще
й досі оддыхатись не можете. Ну?

— Не знаю! — буркнув, похмурившись Тарас, і
почав підводитись.

— Та сидіть! — крикнув Мирон. — Коли мужики
були? Давно?

— Півгодини... годину...

— Хм! Нікуди Кисельський не виходив?

— Ні.

— Ну, то от що, Тарасе: катайте додому, себ-то до Кисельських, і слідкуйте за старим. Розумієте? Ввечері ж, рівно о восьмій годині біжіть сюди. Тут на вас чекатимуть... Ні, краще так: приходьте сюди, я вам тут скажу, де ви зустрінетесь з помішниками. Вони матимуть все, що треба. Вам треба буде тільки повести їх. Розумієте? Помішникам, прийдеться, певно, половину дати...

Тарас все ширше та ширше дивився на Мирона.

— Ви це про що? — нарешті розгублено перервав його.

— Я? Про вас. Сьогодні вночі ви повинні взяти у Кисельського гроші. І неодмінно сьогодні, бо він довго їх у себе не триматиме. Ви розумно зробили, що поспішили. Але діло треба зробити цієї ж ночі. Риск дуже малий. Не беріть тільки усього, таких панів це тільки дратує, лишіть і йому половину. П'ятьсот помішникам, п'ятьсот собі. Чого дивитесь так?

— Я цього не можу... — тихо сказав Тарас, блідо-жовтий увесь.

— Через що? — різко, строго спитав Мирон.

Тарас мовчав.

— Через що, я вас питаю? Боїтесь?

Тарас зневажливо й нетерпляче повів плечем та головою.

— Ну, так через що ж? Неморально? Подло? Так?

Тарас потер лоба.

— Не знаю... — з трудом вимовив він.

— Але ви повинні це знати! Чуєте? Відповідайте: через що? Та швидче, коли робить, то часу на хитання гаяти нема чого. Ну? Згода чи ні?

— Н... ні... — видушив з себе Тарас.

Мирон якийсь мент пильно розглядав його.

— Е, кваша ви! Лічитись вам треба. Значить, ви не продумали до кінця про злодія?

— Чому ви говорите зо мною таким тоном? — похмуро спитав Тарас.

— Яким?

— Таким владним.

— Це моє діло. Я вас питаю: продумали чи ні? Проте, зайве питання. Лікуватись вам треба спочатку. Ну, добре... Пльоньте.

Мирон обірвав і заходив по хаті. Потім зупинився біля столу й довго дивився в вікно. В жовто-зелених очах його пробігали насмішкувато - веселі іскорки.

— Ну, покиньмо це! — раптом повернувся він до Тараса. — Чуєте, Тарасе? Лишіть. Не можете й не треба. Придумаємо щось інше. Ідіть додому, лягайте й лежіть. Це — найкраще в вашому становищу. Тільки гроші Олі занесіть.

Тарас підняв голову й каламутними очима подивився на Мирона.

— Пагано мені... — зтиха, неначе прохаючи вибачення, сказав він. — Коли б не це, я б продумав... Бачите: от, скажемо, собаки... Вони також відчувають каяття, наприклад... Значить, є совість? Правда?

Мирон невдоволено скривився.

— Залиште, кажу! Ідіть додому.

— Ні, почекайте... Так же неможна. Це ж не є рішення питання. А коли собаки... це нехай так, значить, і у їх моральність є? Але знову таки, яке мені діло до того, що у собаки моральність? Правда? Я сам по собі. Важно те, що у мене нема. У мене. У мене ж... є. Стійте! Це, значить, так: Кисельські мені пома-

гали... дуже помагали... Так, помагали... Потім я йду і вночі кажу: давай гроші. Ти вкрав у мужиків, ти — злодій, о, я знаю, — постійний, систематичний, законний, найшкодливіший злодій... Е, це я добре знаю... Так... Але... ти, значить, мені давай. А потім? Знову жити у них? Їсти з ними? Неначе нічого не трапилось? Та хіба це можливо?

Мирон з цікавістю слідкував за ним.

— Гадаєте, що неможливо?

— Ну, а як же?! Як же це можливо?!

— Ну, то й нема чого про це більше балакати. Плюньте, ідіть додому й ні за що не робіть. Боже вас борони, раптом схопитись та зробити. Самі себе потім загризете. Не треба. Ідіть додому, придумаємо щось інше. Неможна.

— Ви так думаєте? — нерішучо, недовірливо зазирнув йому в лице Тарас.

— Так, я так думаю. До побачення.

І Мирон рішуче випровадив його з помешкання. При цьому сам він одягся й вийшов з ним на вулицю.

Тарас слухняно пішов в тому напрямку, куди йшов Мирон, і машинально зайшов до помешкання Кисельських.

Тихо було по всіх кімнатах. В передпокою висів капелюх старого Кисельського, що Тарас для чогось з приємністю одмітив, хоч зараз же й забув про це.

День пройшов важко для всіх. Спати розішлись рано.

І раптом уночі, годині о третій старий Кисельський збудив Катерину Андрівну, Катерина Андрівна — Віру та Дару, Дара — Сергія, Тарас же прокинувся сам від гомону голосів. Тільки Коля спав.

Семен Васильович був дуже блідий, напівзамішано, напів насмішкувато усміхався й не міг стояти на місці,

робив кроків зо три вперед і вертався, знову кроків зо три й вертався.

Катерина Андріївна з жахом слухала його. Всі були вражені.

Семен Васильович розповів от що:

Тільки що він встиг заснути, як раптом був розбуджений якимсь шарудінням і світлом в своїй кімнаті. Швидко підвівшись на ліжкові, він побачив просто над собою дві постаті в машкарах і кашкетах, — він добре пам'ятає, що в кашкетах, ще в обох дашки блистіли від свічки. В руках револьвери.

— Браунінги? — для чогось спитала Віра, вся дрібно — нервово тремтючи й кутаючись у велику хустку.

— Вибачте, мадемуазель, в цьому я не дуже добре розбіраюсь, браунінги, чи який чорт! — кинув їй Семен Васильович.

Словом, вони були з револьверами, і револьвери були направлені просто на його. Завжди неприємно бачити у себе перед лицем дуло револьверу, коли ж їх два, то подвійно неприємно.

Гості в машкарах не затруднили його довгою розмовою. Один з них пошепки запропонував йому передати їм одну тисячу карбованців, а другу великодушно дозволив лишити у себе, бо їм відомо, що сьогодні мужики принесли йому цілих дві тисячі, які до банку ще не однесено.

В домі було абсолютно тихо. Неначе всі навмисно припишкли. Біля дверей Сергієвої кімнати ледве маячила в темноті ще одна постать. Можливо, що їх було ще з десяток.

Пропозицію було зроблено настільки спокійно та впевнено, що за нею вчувалося непохитне рішення стріляти на випадок одмови. Йому, Семену Васильовичеві,

не хотілось доводити своїх гостей до таких надмірних вчинків. Через те він узяв тисячу карбованців і віддав передньому добродію. Той з дуже ввічливим поклоном прийняв, перелічив і тут-же чомусь віддав половину другому. Очевидячки, як що одного піймають, то друга половина все таки уціліє.

Після того вони все так само пошепки порадили Семену Васильовичу не гомоніти, не кричати і, взагалі, для власного ж спокою яко мога швидче забути за цей інцидент. Вони дуже милі та дбайливі люди. І зникли.

Тим часом він оце не вдержався й розповіда зараз же, як тільки вони пішли. Хай не ображаються, це їх не стурбує, подія ж є досить цікава.

І Семен Васильович нервово потирає руки.

Це було так неймовірно, несподівано, так просто та швидко, що всі спочатку думали, чи не жартує Семен Васильович. Але ланцюжок біля дверей був перерізаний, на підлозі лишилися сліди брудних ніг, двері стояли незачинені.

— Це хтось свій! — в підняття скрикнула Катерина Андріївна. — Неодмінно свій!

— Чому? — здивувався Сергій. Він був, помітно, пригнічений оповіданням батька. Часто подивлявся на Дару, але вона з великою хусткою на голові, що прикривала їй плечі, не дивилась на його. Була бліда й чудно, хвилююче гарна.

— Чому? — скрикнула Катерина Андріївна. — Та тому, що хто ж інший міг знати, що отримано від селян дві тисячі? Хто?

— Та хто-хоч.

— Як це „хто-хоч“?

— А, мамо! Та самі ж селяне могли це зробити. Або сказали кому-небудь. Мало кому...

Тарас великими, напруженими очима дивився на всіх, сидючи на канапі якось занадто рівно, непорушно, задеревеніло.

— Ні! — уперто замотала головою Катерина Андріївна. — Це— свій! Треба занадто добре все знати, щоб прийти в той самий день. Чужий не міг так добре знати розположення кімнат, дверей і... усього. Вони ж просто до Семена Васильовича прийшли. Просто. Без всякого гомону. Не шукали. Я голову даю, що це... Мирон!

— Ах, мамо! — досадливо скрикнула Віра.

Сергій криво посміхнувся. Дара з глибоким здивуванням подивилась на Катерину Андріївну й вся почервоніла чогось.

— Що „мамо“? — обернулась Катерина Андріївна у бік Віри. — Що? Цього не може бути? Так?

— А один з них, між иншим, постаттю дуже подібний до Мирона, — з посміхом сказав Семен Васильович, не перестаючи ходити.

Тарас раптом схопився, розгублено, злякано подивився й, пробурмотівши щось, з чудним виглядом побіг до себе. Ніхто не звернув на його особливої уваги й швидко всі розійшлися, якось одразу припинивши розмови про Мирона. Але всі зробилися задумливими.

На другий день про експропріацію стало відомо цілій вулиці, так що Семен Васильович примушений був дати заяву до поліції. Було складено протокола; обдивились двері, перерізаний ланцюжок, невтерті сліди ніг і все записали.

Між иншим, вранці, підчас чаю, коли Семен Васильович уціпливо висловив гадку, що прийдеться мати діло з поліцією, Дара раптом звернулась до Катерини Андріївни й недбало сказала:

— Мені здається, мамо, що вам не варто нічого казати за Мирона. Ви напевне нічого не знаєте, а людину, як що не повісять, то в вязниці продержати можуть... Та й для вас це не добре: подумають, що мстимося йому...

І очі її допитливо й напружено слідкували за Катериною Андріївною. Обведені темною смугою, вони здавались повними якоїсь нічної тайни. Видно, не спала всю останню частину ночі.

Катерина Андріївна навіть злякалась.

— Ну, звичайно, звичайно! Я тільки так... От ще не ставало, щоб ще й це почали про нас говорити...

— Я це тому, що ви вночі...

— Вночі всі були в підняттю... — глухо сказав Сергій і закашлявся. Він виглядав дуже зле, був весь сірий, велика голова його здавалась ще більшою, а груди плескуваті та зігнуті, як ввігнуте скло. Жовта борідка безнадійно загиналась донизу.

Тарас нічого не казав і швидко пішов до себе. Там він ліг на неприбране ліжко й дивлячись в стелю, лежав цілий день. Обідать не пішов. Іноді схоплювався, швидко, неначе тікаючи від когось, бігав по хаті й знову лягав.

В усьому помешканню також помічалось заховане піднесення. Силкувались балакати про найзвичайнісенькі речі, умисно — безтурботно сміялись, але у кожного ця умисність помічалась дуже виразно. Тому на вечір всі були вже похмурі, роздратовані й ховалися по своїх кутках.

Було годин шість. Дара засвітила в вітальні свічку й тихо грала щось строге та сумне.

Сергій неначе за якимсь ділом кілька разів нечутно виходив з своєї кімнати, проходив у вітальню, шукав

ногось і, покашлюючи, нерішуче дивився на гарну, неначе точену спину Дари. Вона, не повертаючись, скосядивилась на його та грала далі. Він ішов до себе.

Раптом почувся дзвінок.

Дара підвелась і пішла відчиняти.

Увійшов Мирон.

— Доброго здоро-овья! — весело протяг він, входячи в передпокій. — Тарас до-о-ма?

— Дома... — тихо відповіла Дара. — Входить...

— Я на хвили-и-нку...

Дара мовчки повернулась і пішла до кімнати Тараса.

— Тарасе! — постукала в двері.

— Ввійдіть! — глухо почулося.

Дара одчинила двері й уривчасто, неначе їй важко було балакати, сказала:

— Там... хоче... вас бачити... Мирон...

— Мирон?! — злякано схопився Тарас.

— Чого ви так? — неначе здивувалась Дара.

— Нічого... Так... Я зараз... Я зараз... Я от тільки... — Ну, та... Позвольте... Він там?

Він укінець змішався. В блідій смузі лихтарів з вулиці видко було його бігаючі, широко розкриті, стурбовані очі.

— Та що з вами?! — раптом розсердилась Дара. — Ідіть, він на вас чекає!

Тарас зараз же хапливо кинувся вперед.

Мирон чекав на порозі вітальні, спокійно поглядаючи навкруги й одною рукою підтягаючи вуса догори.

— Увійдіть у вітальню, — різко кинула йому Дара.

— Чого стоїте там?

— Я не на до-о-вго...

— Все одно.

Мирон увійшов. Дара пройшла близько біля його, подивилась неначе мимохідь в лице йому й поправила килим.
Підбіг Тарас.

— Добридень... — замішано сказав він і шукаючими очима впився в Мирона.

— Добри-и-день! — одповів Мирон, швидко, але уважно окинувши його очима з голови до ніг.

— А мені тре-еба... Що ви такий? Нездужаєте? Хочу сказати вам кільки слів.

— Добре, я зараз... — заспішив Тарас. — Ми тут... чи підемо?

— Краще підемо...

— Добре, я зараз...

І так само стояв, чудно дивлячись в лице Миронові, неначе шукаючи на йому чогось.

— А ви чули Мироне, — раптом голосно та спокійно заговорила Дара, — у нас сьогодні вночі експропріація була...

— Та що ви?! — здивовано, швидко повернувся до неї Мирон.

— Так.

— Яким чином?

— Самим звичайним. Явились в машкарах добродії, пройшли до Семена Васильовича й з револьверами в руках почали вимагати тисячу карбованців.

— Ну, і? — високо підняв брови Мирон.

Дара пильно подивилась на його. Ніздрі її хвилювались.

— Ну, і Семен Васильович дав їм. Вони пішли. Ви хіба про це не чули?

— Я?! — весело здивувався Мирон. — Звідки ж мені чути? От так штука! Ну, і що ж? Зараз, звичайно, треба було поліцію покликати. Як же так?!

Щось іскристе, насмішкувато-веселє бігало в його зеленкуватих очах.

— Поліцію було покликано.

— Так? Ну, розуміється. Це ж чорт зна що таке! Семен Васильович, звичайно, дуже стурбований? От так історія! Багато їх було?

— Не знаю. Двоє було в кабінеті. Семен Васильович каже, що один з них дуже подібний до вас.

Мирон весело зареготався.

— До мене?! Та не може бути?! От це мені подобається... Ще чого доброго на шибеницю попаду... Ха-ха-ха! Та вони ж в машкарах, кажете ви, були?

Дара не зводила з його очей, чудних, схвильованих, м'ягких.

— Постаттю подібний.

— Постаттю? Ну, це ще не так страшно... І більше нічим?

— Ви що, боїтесь?

— А вже-ж! От, маєте собі! Велика радість на шибеницю йти. Не маю ніякісенької охоти.

— Коли це не ви були, так чого ж вам?

— Ну, це... знаєте... Та, послухайте: ви, здається й справді думаєте, що це я був? Ха-ха-ха! От це мені подо-о-бається!...

І Мирон весело розвів руками.

— Це ціка-а-во! Ну, а ви, Тарасе, все ж таки, той... беріть вашого капелюха та ходім. Та чого дивитесь так на мене, як на привид чи й, справді, як на експропріатора? Га? Ідіть одягайтесь, ходім.

Тарас машинально повернувся й пішов у свою кімнату. Мирон з посмішкою в очах оглядався навкруги.

Потім неначе згадав щось, крикнув „ага!“ й швидко поліз у кишеню. Вийняв якогось листа та з гречною посмішкою подав його Дарі.

— Добре, що згадав. Прочитайте.

Дара розгорнула листа й почала читати:

„Ти напрасно, Роня, ходиш, понапрасну ножки бьєш. Не ходи й дурня тут не строй. З міня сміються вже за тебе, а коли хочеш щоб повірила тобі, візьми свою Дару та Віру, приходи з ними сюди, поклонися мені в ніжки перед всіма, поцілуй в руку мене та мого гостя, от тоді бачитиму, що поважаєш. А дами твої нехай станцюють з нашими гістьми. І мене попрохають. І пуццай з кавалерами приходять. А без них і не лізь, бо вижену. Марія Купченко.“

Дара, нахмуривши брови, повернула листа Миронові.

— Вона, мабуть, в п'яному стані писала це? — майже байдуже вимовила.

— Можливо. І не сама, але колективно. Але, не дивлячись на це, пропозицію її приймаєте? Ви колись хотіли . . .

Дара подивилась на його.

— Вам дуже хочеться, щоб я образила сестру?

— Чим?

— Тим, що піду. Я цього не хочу . . .

— Які ви делікатні!

Мирон ніяково засміявся й сховав листа.

Дара задумалась, неначе одразу забула про лист і похмуро розглажувала зморшки скатертини на столі. Високі молоді груди її підіймались та опускались. Вона, помітно, була чимсь схвильована.

— Мироне! Це ви зробили експропріацію? — раптом тихо, швидко спитала вона й глянула на його лагідними, довірливими, чудними очима. — Ви? Так?

Мирон здивовано підняв брови.

— Та що ви?! Бог з вами!

— Мироне, скажіть мені!

Мирон раптом почервонів увесь. Очі злісно потемніли. Він також знизив голос.

— Та ви що? Наївність удаєте чи мене за наївного вважаєте? Що ви справді? Хочете дошукатись, хто видер у вас тисячку? До поліції звертайтеся!

Дара зблідла й мовчки дивилась на його. І раптом приклала руку до щоки й з якимсь повним горя страхом, неначе тільки зараз помітивши, тихо, майже несвідомо промовила:

— Ох, як же ви мене ненавидите! Як ненавидите!

Мирон швидко глянув на неї, крякнув, непокоїно заворушився й рішучо тріпнув головою, неначе викидав з неї щось зайве.

— Чи ви швидко там, Тарасе? — голосно гукнув він.

— Зараз... Зараз... Шукаю... — почулося з кімнати Тараса.

Дара одняла руку й, неначе від болю хмурячи брови, глухо та твердо сказала:

— Скажіть, ви дуже мене ненавидите?

Мирон ще більше нахмурился, непокоїно помняв капелюха й нічого не сказав.

— Скажіть, мені тепер дуже хочеться це знати... Мироне!

Мирон глянув на неї, усміхнувся й нетерпляче повернувся до Тарасової кімнати.

— Та швидче, Тарасе! Якого біса там?

— Ви не хочете мені відповідать? — тихо кинула Дара, закусивши губу й важко дихаючи.

— Ні!

— Чому?

— Тому, що не хочу.

— Чому ж не хочете?

Мирон круто, злісно озирнувся до неї.

— Та чого ви, справді?! — спалахнув він. — Чого вам треба від мене? Що вам від моєї ненависти або любови? Що за розмова така? Скажи їй, чи ти зробив... Та що їй?! Що за кумедна наївність? З якої речі почну з вами отвертим бути, хоч би й я зробив? Ненависть? Яка ненависть? За що? Що ви мені? Ідіть до Кисельських про почуття балакати, мені ж дайте спокій. Чи, може, цією вудочкою хочете виловити свою тисячу? Шкода, правда? Бідні! Нічого, мужички знесуть ще яєчко, „не просте, а золоте“... Та й поліція подбає.

Дара затулила лице руками, неначе захищаючи його від злих, шипячих слів. Потім одняла руки й бліда, з тремтячими від муки губами, тихо сказала:

— Ох, як ви боляче мені робите! Ох, як боляче!

І помалу похитала головою, як роблять це від нестерпного болю.

Мирон замовк, зблід, швидко ступив до неї й раптом одразу зупинився.

— Е, так краще! Все одно! Прощайте!

І круто повернувшись, поспішно, неначе тікаючи, пішов в передпокій. Дара тихо, помалу пустились на стілець і безсило сперлася всім тілом на його спинку.

В цей час вибіг Тарас.

— Вже... Іду! Шапку шукав... Під ліжком...

Він на бігу одягав кашкета й не помітив Дару.

На вулиці деякий час ішли мовчки. Мирон був хмарний, Тарас же стурбовано, несміло заглядав йому в вічі та шулився від холоду.

— Ви — дурень! — раптом різко сказав Мирон, повертаючись до Тараса.

Той не образився, тільки здивувався.

— Розумієте? Чого дивились на мене так? Що тут страшного, коли б ви навіть ні трішки не мали сумніву, що то я був? Що одну з багатьох тисяч видер у злодія? Дурень ви! Дивиться як теля на нові ворота. Може, ще ляпали язиком що небудь про нашу розмову? Так?

— Ні, я нікому нічого не казав.

— То-ж-то. Ще такої б дурниці не ставало. Зробив я. Маю при собі п'ятьсот карбованців, які зараз вам дам. Другі п'ятьсот помішники взяли. Я б вам їх не віддав, коли б не знав, що Оля не візьме від мене. Крім того, я, певно, швидко поїду звідси.

Тарас щось пробурмотів.

— Мовчіть. Слухайте. Тому я їх вам даю. Ви так зробіть: покладіть їх в ощадну касу; деякий час житимете, як раніще. Чи дали ви вашим п'ятнадцять карбованців?

— Ні... Я забув...

— Е, який ви дурень! Чому ж не дали? Хіба ви не розумієте, чорт би вас узяв, що для ваших тепер кожен карбованець дорогий! Зараз же йдіть та однесіть! Чуєте?

— Добре... — прошепотів Тарас.

— П'ятьсот же занесіть до ощадної каси й поки що не чіпайте. Потім як небудь скажете, що зустріли одного знайомого, котрий прихильно поставився до вашого скрутного становища і згодився знайти для вас грошей. Розумієте? І візьмете спочатку карбованців сто. На ці гроші, або ще додавши, треба наняти для Олі майстерню. Вона закличе ще товаришок і організує артіль, чи що. Це проєкт, але поки... Батька в лікарню. Самі в санаторій. Инакше усіх вас чорт забере.

Тарас зупинився.

— Я також ваших грошей... не візьму, — з усиллям сказав він.

— Що-о?!

— Я... не можу.

Мирон пильно подивився в лице йому й засміявся.

— Фу, та й ідіоти ж ви всі які! Ну, чого ради ви цю комедію строїте? Ходітьте, ми звертаємо на себе увагу... Чому ви не „можете“?

— А ви думаете, що я можу?

— Господи!..

— Подождіть! Хіба це не все одно, що зробіть?

— Себ-то як?

— Так. Це все одно. Я ж не продумав зробити? Правда?

— Ну?

Мирон питав вже не так певно. Тарас помітив це.

— Коли ж я не продумав зробити, хіба я маю право взяти?

Мирон деякий час мовчав, дивлячись поперед себе похмурими, скупченими очима. Тарас непокійно заглядав йому в лице.

— Не вірно! — нарешті рішучо стріпнув Мирон головою. — Тут ви берете від мене, там же від Кисельського. Там ви берете силою, тут же вам дають. Зовсім нова комбінація. Ну, та це дурниці. Беріть гроші!

Мирон витяг з бокової кишені пакета й простягнув Тарасові. Тарас нерішуче взяв і тримав в руках, вагаючись.

— Ховайте, нема чого. І зараз же йдіть до своїх. А завтра ранком занесіть до ощадної каси, — сьогодні пізно. І кінець... З Олею побалакайте й ні за що

не допускайте до дурниць. На випадок чогось, біжіть до мене. Не застанете, лишайте записку. Зрозуміли?

— Так...

— І слухайте: візьміть себе в руки. Зберіть все ваше самолюбство. Ви наче ганчірка якась, дивитись на вас неприємно. Сором! Хвороба хворобою, але не-тримання себе в руках само собою. Як що зможете, забіжіть завтра до мене сказати, як все обійдеться. А Кисельські твердо переконані, що це я?

— Ні... Підозріння тільки... легке.

Тарас рішуче сховав пакета й щільно стиснув губи, неначе рішившись на щось.

— А як Дара віднеслась? — байдуже кинув Мирон, але скося гостро поглядав на Тараса.

— Дара нічого... Сьогодні вранці казала, щоб нічого не казати поліції про підозріння на вас.

— Так?... А до... експропріації як однеслась?

— Нічого не казала... Напевно, хвалить...

Тарас усміхнувся.

— Хвалить? — ще більш байдуже спитав Мирон.

— Чу-у-дно... Ви чули?

— Так, вона щось таке казала Сергію сьогодні...

Тарас знову усміхнувся.

— Сергій дуже... зажурений... У соціаліста експропріація... Ну-ну!

— Хм! — мугикнув задумливо Мирон.

Помовчали. Тарас шулився від холоду.

— Ну, все одно! — раптом сильно зітхнув Мирон і засміявся. — Так і буде.

— Що? — запитав Тарас.

— Нічого... Це я так... Ну, то до побачення: Мені сюди... Завтра заходьте.

— До побачення. Зайду.

— Біля чотирьох.

— Добре...

Мирон зайшов в під'їзд будинку, в якому жила Наталя.

XI.

Тільки після вечері Сергій запитав Дару, чого приходив Мирон. Дара цілком байдуже відповіла, що йому потрібний був для чогось Тарас. На питання ж, про що балакали, позіхаючи сказала:

— От... Не памятаю... Дрібниці якісь...

Сиділи в кімнаті Дари. Сергій ходив з кутка в куток і обережно покашлював. Дара гралася ножем до розрізування книг.

Сергій зупинився й почав казати, що він знайшов точку погляду, з якої найзручніше писати реферат про Мирона. Це — соціальна гігієна. В ній нема ні моралі, ні клясів. Вона важна для всіх, як для буржуїв, так і робітників. Всі зацікавлені в піддержці громадянського здоровля. Таким чином, Миронові прийдеться скрутно.

Дара слухала з чудною посмішкою, іноді червоніла чомусь і похмурювалась. Обводила його кволу постать очима й знову червоніла. Але нічого не казала.

Сергій балакав довго. Навіть схвилювався. Дара мовчала.

Тихо було. Здалека ледве чутно доносились звуки піаніна. Грала, мабуть, Катерина Андрієвна.

Сергій замовк і поглядав на Дару. І раптом несподівано запропонував їй лишитись у неї цю ніч, при чому почервонів і винувато, з ніяковістю зупинився перед нею. Дара здивовано але мовчки підвела на його очі. В замішаному погляді його було щось боязке, чекаюче, неначе він і боявся й сподівався, що вона одмовиться.

Дара почервоніла, мовчки підвелась, обняла й тихо випровади його з кімнати.

— Іди, іди... Тобі спати треба. Забірайсь. Негігієнично.

І навіть засміялась різким, сухим сміхом. Сергій дуже не протестував, бурмотів щось, також силувано сміявся. І в сміхові тому чулося щось і вдячне, і винувате, і непокійно - гнітюче, нерозрішене. На порозі зупинився й хотів зазирнути їй в лице, але вона з м'яркою рішучістю випхнула його й зачинила двері.

Години до другої вона не лягала. Бурхливо ходила по хаті, грізно похмуривши брови та склавши руки на грудях. Сідала в фотель, заплющувала очі й одкидала голову на спинку. Тоді лице, підставлене під світло лампи, показувало гарячий рум'янець внизу щок та хвилювання чулих ніздрів. Знову ходила й знову сідала.

В ліжку ніяк не могла умотитись, ворушилась, глибоко зітхала, розкривалась й знову укривалась.

На ранок очі їй були обведені темною смугою втоми, але в лиці був вираз насмішкуватої, хвилюючої рішучості.

Часто за обідом поглядала на всіх і про себе посміхалась, зараз же ховаючи посмішку. І щось вороже миготіло в очах слідом за посмішкою, вороже та непохитне.

Ввечері, не кажучи нікому ні слова, одяглася, полічила гроші в гаманці й пішла. Посміхалась так само, як підчас обіду.

Ішла вона, видко, в напрямі раніще наміченому, відомому їй, хоч частенько приглядалась до будинків. Вийшовши на невеличку вулицю, вона пішла певніше. На перехрестю зупинилась. На пару кроків від неї був під'їзд якогось готелю. Над дверима горів великий лихтарь,

на шклі якого був напис „Імперіаль“, а біля порогу на стільці куняв швайцар в либерії та капелюсі з брузументами.

Дара рішучо підійшла до його й голосно запитала:

— Вільні кімнати є?

Швайцар швидко підняв голову, схопився, скинув кашкета й, уклоняючись, хапливо забалакав:

— Прошу, прошу!... Є, є... От сюди, вам велику?

— Та яку небудь. Тільки не брудну...

— Слухаю.

Швайцар подзвонив, у горі задзеренчав дзвінок і зараз же почувся біжучі м'ягкі кроки. Вгорі на сходах з'явився льокай.

— Будь ласка, вийдіть нагору, вам там покажуть...

— уклонився швайцар.

Дара помалу, спокійно пішла за льокаєм повз цілий ряд номерів. Льокай був з лисиною тріхи не до самої шиї, маленький, гостренький, з розумними, проникливими очима.

Одчинивши один з номерів, він засвітив свічку й підняв її. Кімната була велика, чиста й навіть затишна.

— Добре. Я беру її, — сказала Дара.

— За речами дозволите на вокзал з'їздити?

— Ні. Я без речей.

— Може самоварчик вгодно?

— Ні. Нічого не треба. Поставте свічку на стіл.

І подождіть.

Дара скинула капелюха, помалу встромила шпильки, поклала капелюх на стіл і, повернувшись до льокая, що поштиво чекав, спокійно та строго сказала:

— Приведіть мені сюди мужчину.

Льокай зробив великі очі.

— Як зволили сказати? — обережно перепитав він, боючись, очевидно, що не так зрозумів.

— Я кажу, приведіть мені мужчину. Водите ж ви до мужчин жінок. Ну, от так само приведіть мені мужчину. Я заплачу йому й вам.

Льокай швидкими поглядами оглядав її й, видно, нічого не розумів.

Дара строго та велично дивилась на його, нетерпляче хмурячи брови.

— Ну, що ж ви? Можете чи ні?

— Так точно... Але тільки... Дозвольте зараз?...

— Зараз же.

Льокай щось міркував.

— Слухаю. Як дозволите прописати вас?

— Анна Іванівна Іваненко.

— По паспорту?

Дара гнівно подивилась на його.

— Слухайте: ви занадто балакучі, це мені не подобається. Ідіть і робіть або пришліть мені іншого.

— Вибачайте. Я тільки... Як, значить, ми повинні кожного гостя...

— Годі. Ідіть і робіть те, що я вам сказала...

— Слухаю...

Льокай задом попрямував до дверей і зник. Він був ошелешений.

Дара скинула пальто, повісила його, підійшла до дзеркала й поправила волосся. Ніздрі в дзеркалі ледве хвилювались, очі були блискучі, на щоках горів легкий рум'янець. Волосся золотими важкими вінками вінчало чисте чоло. Вона усміхнулась сама собі в дзеркало й почала ходити по хаті.

Пройшло досить багато часу, але Дара все так само ходила, нахиливши злегка голову, схрестивши руки на грудях і трошки прикусивши нижню губу.

Коли почувся обережний стукіт у двері, вона підняла голову, здивовано озирнулась і зараз же голосно й спокійно сказала:

— Ввійдіть!

Двері помалу відчинилися, й в кімнату обережними непевними, але м'якими маленькими кроками ввійшов невеличкий панок. Зачинивши двері, за якими майнула лиса голова та біла манишка льокая, панок, витягнувши та потираючи руки, неначе миючи їх над умивальником, почав підкрадатись до Дари. Волосся на лобі йому було акуратно розчісане на дві половини, на підборідю висіла плотна, неначе з чорної вати зроблена борідка, очі великі, пукаті, втуплені з настороженою, похотливою цікавістю.

Дара швидко оббігла усього його очима, холодно прижмурила очі й чекала.

— Добридень... — надзвичайно м'ягко, ласкаво і з посмішечкою сказав добродій.

— Добридень, — відповіла Дара.

Добродій ще ближче підкрався та ще з більшою жадністю приглядався. В опуклих очах з'явився нелице-мірний захват.

— Зволили тільки що прибути?

— Так.

Дара ще раз окинула його поглядом і раптом пішла до дверей. Добродій попереважаючи побіг за нею.

— Дозвольте, я зроблю... Ви бажаєте щось приказати льокаєві?

— Так. Я хочу сказати, щоб він попрохав вас прийти звідси. Ви мені не подобаєтесь.

Добродій почервонів і одхитнувся злегка назад.

— Як вам вгодно... — з ображеною самоповагою вимовив він і, посміхнувшись, додав: — Тільки ви

теж не дуже то... Бо ми також дамочок, так би сказати... Хе!

— Ви самі підете чи льокая кликать? — спиняючись біля дзвінка, спитала Дара.

Добродій якомсь кумедно й з ображеним виглядом похитуючи головою, попрямував до дверей.

— Що ж? Добре... — зневажливо, але з легкою погрозою кинув він. І, спинившись на хвилину біля порогу, додав:

— Тек... Дуже морально.

І вийшов.

Дара мимоволі засміялась і подзвонила.

В той же мент м'ягко вскочив льокай.

— От що, голубчику, — строго звернулась вона до його, — ви повинні б самі зрозуміти, що старих та малп мені не треба. Мужчина повинен бути молодий і гарний. Розумієте?

Льокай поштиво уклонився.

— Може, дозволите, студента? — піддесливо витяг до неї лице. — Студент тут у нас стоїть, молоденький і дуже... підходященький. Я вже думав, та їх вдома не було, а от зараз прийшли. З проходочки. Вони кожен день гуляють.

— Добре. Ведіть.

Льокай повернувся й вислизнув з кімнати.

Дара сильно стиснула руками лице, яке палало, і замислилась. Зітхнула, швидко глянула на капелюха, нерішуче потримала на йому погляд і, уперто труснувши головою, пустила руки та знову заходила по хаті, нетерпляче поглядаючи на двері.

Постукали так само тихо та обережно.

— Ввійдіть!

Незграбно одчинилися двері, й на порозі з'явилася тонка, трохи зігнута постать в студентській тужурці. Одразу ж на Дару глянули боязкі, невеличкі очі та молоде лице.

— Простіть... Я, здається... Можна ввійти?

Він дуже зніяковів, але не одривав очей від Дари. Двері за ним зачинив хтось, хто стояв очевидячки в коридорі.

— Можна. Входьте, — наказала Дара.

Студент ступив кілька кроків, спинився й винувато по-дитячому, мовчки посміхнувся. Під верхньою губою у його була неначе ще одна губа, зуби рівні та чисті.

Усміхнулась і Дара.

— Ну, сідайте... — ласкаво сказала, уважно оглядаючи його.

Студентик був, дійсно, молоденький, гарненький, як панночка. Рожевий, з дуже червоними, пухкими устами та синіми очима. На верхній губі—золотистий, ніжний пушок.

Він з ніяковістю сів і знову посміхнувся.

— Мені сказали, що... вам нудно... самій, — почав він, все більш червоніючи, — але, я думав, що... Я думав якась...

— А я хіба не „якась“? — з посмішкою розглядаючи його, спитала Дара.

— Так... Себ-то...

— Чи ви знаєте, для чого вас покликано сюди?

Студент злякано подивився на неї.

— Вибачте... Я, право... Я, може, помилився... Мені сказав льокай...

Дара усміхнулась.

— Він вам вірно сказав. Скільки вам літ?

— Двадцять три.

— Хіба? Не прибавили?

— О, ні. У мене тільки вигляд такий...

— Перший рік в університеті?

— Ні, я вже на третьому курсі...

— Хм! Ви робите вражіння першокурсника. Ну, а ви зараз дуже вражені... всім цим?

Студент сміливіще глянув і навіть затримав в її очах свій погляд.

— Ні... Себ-то звичайно...

Він змішався.

— Ну, а коли б сестра ваша пішла так, щоб ви?...

У вас є сестра?

— Є.

— Ну?

Студент, видко, почув себе поганенько.

— Я, звичайно, не знаю... Може ви невдоволені?...

Я піду, я не хотів вас образити... Мені сказав льокай...

— Що ж вам сказав льокай?

Студент знову злякався й хотів навіть встать.

— Та сидіть ви! — прикрикнула Дара. — Що сказав вам льокай? Як він передав? А проте, дурниці. Не цікаво. Я вас покликкала так, як ви кличете до себе простітутку. Чуєте? Ви, може, грошей не візьмете. Але, коли хочете, я можу вам заплатити. Ви мені потрібні, як мужчина. Розумієте? От і все. Згожуетесь?

Студент здивовано, недовірливо поглядав на неї.

— Ну? Чого ж ви мовчите?

Він прошепотів:

— Я згожуюсь...

— І гроші візьмете?

І Дара з цікавостю спинила на йому очі.

Студент почервонів.

— Ні... Як це ви!

— Чому ж? Ви ж у становищі простітутки?

Він устав і непокоїно поглядав на неї.

— В такому разі . . . Я мушу . . . Я піду . . .

— Це вас образило? Ну, а коли б я вас зрівняла з лікарем? От, ви мені необхідні, як лікар, і я заплатила б. Це нічого?

Вона чудно всміхнулась і чекала.

Студентик скося дивився на неї, — жартує чи серйозно говорить.

— Це інша річ . . . — нарешті обережно сказав він Дара засміялась і встала.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Коли студентик вже йшов, він дивився Дарі в очі з такою благаючою, боязкою покірливістю, що з'являлося бажання пхнути його ногою.

— Гроші візьмете? — не обертаючись та одягаючи перед дзеркалом капелюха, кинула Дара.

— Нащо ви так? — з питаючим докором прошепотів він. — Я вас, як . . . богиню пам'ятатиму, а ви . . .

— Я хочу, щоб ви взяли. Подайте мені мою торбинку.

Студент покірно подав їй торбинку. Вона одчинила її, виняла з гаманця десять карбованців і подала. Студент почервонів.

— Беріть! — похмурила брови Дара. — Чуєте? Я хочу, щоб ви взяли. Я не вважаю це поганим. Це за послугу. Беріть. А то при льокаю дам, більше засоромитесь.

Студент з мукою червоніючи, ледве не плачучи, простягнув руку. Дара глянула на його й сховала гроші назад.

— Ех, ви! . . . Ну, бог з вами. Ідіть. Пришліть мені льокая. Та послухайте: тут перед вами був у мене один добродій. Я не схотіла прийняти його, і він з досади схоче, певно, слідкувати за мною. Чи можете ви не допустити цього?

— О, звичайно! — стрепенувся студент.

— Спасибі. І самі не будете слідкувати?

— Коли вам це . . . не бажано . . .

— Розуміється, не бажано. Ну, прощайте. Пришліть льокая.

Дара розплатилась з льокаєм, звеліла покликати візника й так само спокійно, помалу й строго зійшла униз, як і ввійшла. З одних дверей визирали цікаві, жадні обличчя. Голосно засміялись. Дара, не обертаючись, усміхнулась.

Біля під'їзду стояли швайцар і студент. Візник одкинув з сидця шкуру й наготовив віжки.

— До побачення! — кинула Дара студентові й швайцару. Обидва низько вклонилися.

Дара сіла, сказала візникові „просто“ й поїхала.

Зараз же, неначе чекаючи цього, з дверей швидко вийшов добродій в круглому капелюсі з плотною борідкою й бігцем попрямував за візником. Студент ментально прожогом кинувся за ним, схопив його за лікоть і спинив.

Через дві хвилини у них вже розгорілася сварка.

Дара ж кварталів через п'ять одпустила візника й пішки дійшла до дому, часом оглядаючись. Ішла вона, нахиливши голову, як людина, яка робить підрахунок. Іноді підіймала лице й дивилась на вогонь лихтарів. В очах іскрилась насмішувата посмішка, а під ними темні смуги побільшилися.

Проходячи повз будинок, в якого жив Мирон, вона раптом спинилась, подивилась на його вікна, — в них світилось, — і нерішуче стала переходити вулицю. Але на-пів дорозі зупинилась, повернула назад і швидко пішла додому.

Було годин десять. В ідальні вечеряли. Віра сиділа жовта, закутана в велику хустку й, випроставши з неї праву руку, мляво колупала виделкою в тарілі.

Дара якось чудно оглянула усіх, сіла й з апетитом почала їсти. Часом підводила голову, знову оглядала всіх, неначе хотіла щось сказати й, ледве посміхнувшись, знову нахилилась до тарілки.

— Я тільки що узнала одну тяжку історію, — раптом голосно почала вона з хмарним відтінком і обвела всіх очима. — Навіть бачила кінець... Тільки що.

Всі повернулись в її бік. Вона уважно різала м'ясо.

— З сестрою подруги моєї одної... по гімназії. Сьогодні застрілилась, тільки що. Есерка. Чоловік сидів у тюрмі, а вона була на волі. Ви слухаєте?

Всі слухали дуже уважно. Катерина Андріївна навіть лице до неї витягла.

— Застрілилась чи отруїлась? — раптом мляво запитала Віра й поклала виделку.

— Застрілилась! Чоловік її...

— Це краще... — скорцюбилась Віра й щільніше закуталась.

— І невідомо чому? — з зланою співчуваючою цікавістю спитала Катерина Андріївна.

— Ні. Відомо. Цеж і є цікаве. Ви слухайте. Вона лишила листа.

— Ти читала його? — кинула Віра.

— Так.

— Страшенно цікаво, який почерк у самогубців.

— Не заважай, Віро, — тихо кинув Сергій.

— Так, вона залишила листа, — нахилилась знову, дара до тарілки. — Викладає причини... Чоловік у тюрмі. Невідомо коли вийде, сидить вже рік. Вона — молода, здорова й як сама про себе написала, „подло-почутлива.“ Палка, мабуть. Чоловіка свого, яко людину та й як мужчину, раніше любила, хоч в останній час... Ну, це не важно. Словом, факт тільки той, що з чоловіком вона не жила. А тут був товариш, якому вона подобалась... Подай мені сіль, Віро... Так... Дякую. Він їй також подобався. І, здається, дуже, судячи по листі. Чоловік також знав про це, се — б — то швидче догадувався, хоч мовчав... Сама ж вона сумнівалася... Не знала. Думала, просто потреба в мужчині. У неї тут плутано. Один раз неначе для того, щоб перевірити себе, другий раз виходить, неначе б то для того, щоб задовольнити себе зробила. Зробила ж вона таке. Пішла кудись, в якийсь готель і звеліла, щоб їй привели мужчину. Звичайно, знайшлись... Вона міркувала так, що зла, мовляв, від цього нікому не буде, а себе вона заспокоїть... І взагалі... Ну, словом, зробила от-це. В цей час несподівано випустили чоловіка. І якось стало йому відомо й навіть не якось, а просто той самий, який був з нею в готелі, з досади, що вона більше не хотіла бачитись з ним, написав про все чоловікові. От тут і вийшла ціла історія. Її всі осудили, навіть сестра, чоловік же з зневагою одштовхнув від себе. Вона й застрілилась.

Всі деякий час мовчали.

— Та-ак... — з протягом вимовив Семен Васильович, пускаючи вгору дим і слідкуючи за ним. — Таких життя повинно виштовхувати.

— Чому? — спитала Дара й обвела всіх очима. Сергій задумливо чертив щось виделкою по скатертині; Катерина Андріївна дивилась поперед себе небачучими очима, а Віра знову витягла руку й нервово мняла баньку з хліба на столі.

— Тому, що воно виштовхує всіх, хто порушує його закони, — помалу й неохоче відповів Семен Васильович.

— Хіба вона порушила, а не виправила? — посміхнулась Дара.

— Мм... це так багато виправниць знайдеться. Катерина Андріївна прислухалась.

— А мужчини не виправляють? — кинула вона, встаючи й збираючи тарілки.

— Мужчина — одне, а жінка — друге. Мужчина виправить і від цього нічого не буде. Жінка ж... дитину родить...

Дара пильно подивилась на його, прижмуривши очі.

— Родять і мужчини... Але коли вона вжила всіх заходів, щоб цього не було?

Семен Васильович скривився.

— То все ж таки це... гидота. Жінка, що ходить по готелях і розпустничає, — гидка.

— Неправда! — спалахнула Дара. — Вона не для розпусти, а через необхідність.

— Ха! Миронове вчення, однак, до лісу не йде...

— Миронове вчення тут не при чому! Це — вчення життя і... просте нерозуміння слів. Розпустник от! — раптом тикнула вона пальцем в Сергія. Той здивовано підняв голову. Очі його з якимсь тайним зляканним підозрінням спинились на Дарі.

Всі також здивовано глянули на неї. Вона з викликом усміхнулась.

— Він розпустник інтелектом. Розпустник — ваш Хведір Хведорович, що проїдає другий маєток. Розпустничає черевом. Розпустник ваш родич Петро, який живе тільки половим життям. Розпуста в надмірности, в чому б та надмірність не була, в шкодливости від неї, а коли . . .

Видко, раніще думала це. Але раптом спинилась і спокійно казала далі :

— Я це тому, що досадно, що мотиви не вірно пояснюєте. А до того вона — мертва й оборонити себе не може . . . Я сама її не хвалю. Не тому, що вона так зробила, але тому, що застрілилась. Значить, сама не вірила, що робила так, як слід . . . Вона повинна була в'яснити все чоловікові . . . Правда, вона в'ясняла . . . Ну, він не згодився. Добре. Значить, нема ніякого духовного розуміння, ріжно дивляться на речі . . . Коли ж так, то й любови духовної бути не може . . . Розійшлися й кінець. А стрілялись — не розумно.

— Злочинство завжди знайде свою кару . . . — глухо сказав Сергій.

— Злочинство? — наливаючи води в шклянку, скосилась в його бік Дара. — Ти вважавш це . . . злочинством?

— Безумовно . . . Злочинство проти родини, проти своїх обіцянь, чистоти . . . Ну, навіть моральности, коли хочеш . . .

Дара випила води й усміхнулась.

— Чудно . . . Що ж, вона повинна була чекати на чоловіка?

— Безумовно. Або раніще розійтися з ним. Але не обманювати.

Дара пильно подивилась на його.

— Так. Коли ж вона любила його, коли духовно вона почувала його тоді близьким собі? Хотіла жити з ним, робити, взагалі бути другом? . . .

— Ну, яка вже там любов, коли йде до другого та ще так брудно!

Сергій сказав це затремтілим різким голосом.

Дара трохи зблідла. Уста так само усміхались.

— Але ж вона того, . . . в готелю, не любила, вона навіть не знала його . . . Тілом тільки знала один момент . . . Важна ж духовна любов. І любов ця лишилась, припустимо . . . А, може, це тільки в теорії, на ділі ж в цьому самому тілі, яке всі так зневажають, і міститься все? Га? Поки вона душею зражувала його з товаришем, він знав і не одштовхував . . . Це, мовляв, терпіти можна, а ледве торкнулись до тіла, тут вже й кінець? Злочинство й зневага.

Віра нервово зімняла баньку.

— В кожному разі, — раптом різко сказала, — далеко порядніше та гарніше було б зійтися з цим самим товаришем, коли вже . . . Але не гидоту таку!

Дара з усміхом подивилась на неї.

— Так? Очевидно, вона думала инакше.

— Бо їй хотілось тільки розпустити! — зірвала руку з столу Віра й рвучко закуталась.

— Вибачте! — втрутився Семен Васильович, що скосяк слідкував за Дарою. — А ви самі не знаходите нічого неморального в її вчинку?

— А ви знаходите його неморальним?

— Так.

— Значить, вся мораль, властиво, у вас в половим акті? — жорстко кинула Дара. Вона вже не посміхалась.

— Ні, чому ж . . .

— Ні, вибачте, не „чому ж“, а власно так. Чоловік знав, розумієте, знав про її духовний потяг до товариша. Знав! Але не одштовхував. Не було неморально. Коча вся, мовляв, суть в духовних відносинах, тіло це дурниця... Але ледве торкнувся инший мужчина цієї дурниці, всі духовні відносини летять к бісу. В чому ж моральність? В чому ціла суть? Брехня!

— Коли вона, дійсно, любила чоловіка, вона могла б почекати на його, — кинув Сергій.

— А коли не могла?

— Ну!... — посміхнувся він.

— Ти не віриш? Так, тобі, можливо й не зрозуміло...

Сергій швидко глянув на неї. Вона вороже, з злою посмішкою зустріла його погляд.

— Ну, панове, годі! — занадто байдуже й голосно вимовила Катерина Андріївна, починаючи прибирати з столу. Віра знову висмикнула руку з хід хустки й злісно глянула на Дару.

— Значить, ти виправдуєш цю мерзоту: іти в готель, кликати якогось мужчину, не знаючи, хто він, звідки... Ти можеш це виправдати?

Дара встала.

— Так, можу! — гордо, з викликом випросталась вона.

Всі швидко подивились на неї.

— Так, можу! В кожному разі це краще й порядніше за те, що ти пропонуєш.

— Себ—то?

— Себ—то, зійтися з цим товаришем і буцім то почувуючи духовний потяг, просто задовольняти свою фізичну потребу. Коли ж ще взяти та повінчатись, о, тоді зовсім морально й гарно буде! Справді „гарно“...

Це гарно — зійтися через звичайну, несвідому потребу й дурити себе й других, що зійшлися духовно? Це — морально? А те, що вона не хотіла дурити й чесно хотіла перевірити себе, це — злочин? Це — неморально, що вона хотіла душу свою залишити чоловікові, цю саму душу, в котрій для його буцім то складається все? Яка брехня й, дійсно, гидота! Погана, паршивенька брехня! Душу йому треба? Тіло й тільки тіло, — от вся його душа, моральність, чистота, філософія, все! Не ті, що легко дивляться на фізичні відносини, суть неморальні, але ті неморальні, для котрих в них весь жах, мораль і всі родинні відносини. „Падша, неморальна“ це — та, котра фізично віддалася... Погані лицеміри перед самими собою! Власники! Збожеволій, помри, але не смій нарушати право власности чоловіка. Чекай! Або бреши, затуляйся душею... Так, я хвалю цю жінку! Жалію її, що не стало сили в неї з сміхом віднестися до цього призирства. Вона була тільки злочинницею в своїх власних очах. Все це я жалію, але вчинок її вітаю!

Вона повернулася і схвильовано та гордо вийшла.

Всі сиділи пригнічені ніяковістю й якоюсь спільною думкою. Сергій блідий весь, з зморшками на чолі, сидів не рухаючись. Потім раптом помалу встав і, ні на кого не дивлячись, пішов за Дарою.

Вона запалювала у себе лямпку.

Сергій без стуку ввійшов до неї. Дара скоса глянула на його. Очі дивилися на неї з болем, страхом, жадні, боязко-шукаючі.

— Даро!... Як призвице тієї... , котра застрілилась? Голос був тихий, здушений.

— Ти її не знаєш, — кинула Дара надягаючи абажура. Обличчя їх від того вкрилися тінню.

— Але яка її адреса?

— Нащо тобі?

— Так. Мені цікаво...

Видко, на чолі виступив піт. Сергій вийняв хустку й втер лице. Очі, широко розкриті, напружено чекали. Дара закрила якусь книгу, прибрала папер, здмухнула порох з фотографій.

— Даро!...

— Та нащо тобі?

— Мені треба. Хто вона? Де?...

Вона сіла в фотель і стомлено витягла ноги.

— Я не скажу, — холодно, жорстко кинула.

— Чому? — ледве чутно, задихаючись прошепотів Сергій.

— Тому, що не хочу. От і все. І я стомлена, хочу спати...

Сергій ступив до неї кроків на два й спинився.

— Даро! Скажи мені...

Він тремтячою рукою поправив пенсне й замовк, неначе боявся свого питання. Дихав часто, нерівно.

Дара непорушно чекала. Промінь лампи грав в її золотому волоссю, розсипуючись в йому сяйвом. Обличчя було в тіні.

— Скажи... тільки, Даро... Скажи... Ця історія була в дійсності?

— Була, — холодно промовила Дара.

Сергій зробив ще крок.

— Не... з тобою?

Дара не ворохнулась. Мовчала.

— А коли б зо мною? Тобі ж душа моя цінна...

Усміхнулась.

Сергій підійшов ближче й нахилився до її лица. Дара підняла до його великі очі свої. Він криво з страхом посміхався.

— Ти жартуєш, Даро?

Вона оглянула холодним гидливим поглядом усю його постать.

— Ні, не жартую!

— Даро!!

Коліна йому раптом затремтіли дрібно-дрібно, не наче загубили всю силу й от-от підігнуться.

— Це неправда...

Жах, туга, одчай були в його голосі.

— Це — неправда... Даро!

Дара мовчала.

Він раптом упав навколюшки перед нею, схопив холодними пальцями руку її й жадібно зазирнув у лице їй. Губи тремтіли, лице скривилось, на вилицях проступили червоні плями.

— Даро... Ради Бога... Не треба... Даронько! Моя ясна! Ти не могла... Скажи, що це неправда. Це ж жорстоко, це... Даро, це не правда, так? Чому ж ти мовчиш? Господи, Даро, цього не може бути!... Моя чиста, прекрасна, ти не могла... Даро!

Дара усміхнулась.

— Та не було, встань!

— Ні, ти скажи своїм правдивим, сміливим голосом...

— Нудно, Сергію...

— Нащо ти мучиш мене? За що?

— Це тебе так мучить?

— Даро, не треба... Ну, пожартувала, годі... Годі... Я не можу... Це мене...

Дара подивилась у перекривлене змучене лице його й глибоко зітхнула. Усміхнулась і неначе силоміць поглядила його рукою по щоді.

— Ну, заспокойся... Я вигадала все це... Іди до себе... Я не спала ту ніч, стомилась, хочу лягти. Іди, не думай...

— Так це неправда? Це неправда?

Очі його жадно бігали по її лиці.

Вона різко підвелась і визволила свою руку. В кутках уст тінню майнула гидливість.

— Сказала-ж тобі, що неправда. Більше ж тобі нічого не треба. Вигадала все. Іди, я спати хочу.

Сергій помалу підвівсь, поправив пенсне, повернувся, й, не кажучи ні слова, пішов до дверей.

Дара подивилась йому вслід.

— Неправда все це! Чуєш, Сергію! — крикнула йому чи то з жалем, чи то з роздратованням за цей жаль, чи з гнівом за недовірря.

Він не обертаючись, вийшов.

Дара гнівно зробила крок вперед, потім одразу ж повернулась назад, підійшла до ліжка й, похмуривши брови, почала швидко стелити постіль.

XII.

Тарас, як і обіцяв, зайшов на слідуючий день до Мирона. Перед дверима в помешкання він мимоволі зупинився: на дзвінку було наліплено записку такого змісту:

„Коли йдете в важній справі, одчиняйте двері без дзвінка й входьте. Коли без діла, повертайте назад і йдіть собі геть.“

Тарас вагався, але одчинив двері й ввійшов. Обережно постукав до Мирона.

— Вхо-одь-те... — почувся протяжний голос.

Тарас увійшов і здивовано зупинився біля порогу. В кімнаті півтьма. Вікно щільно завішане чимсь темним. На стінах квадратом на сяжінь одна від одної чотирі лям-

падки,— червоного, зеленого, блакитного та жовтого кольорів. Світло від них нерівне, хистке робить на стіні й стелі чудну різнобарвну пляму. Внизу на підлозі на якійсь шкурі напів роздягнений Мирон. Біля його пляшка кумедної круглої форми, шклянка, якийсь паперовий пакет. Подушки, книги, чорнило з пером.

— Вхо-о-дьте... — сказав Мирон, не підводячись.
— Беріть стіль-ця й сідайте... Коли хочете, світла, можете сісти під світильниками.

Тарас нерішучо рушив уперед, знайшов стільця, поставив між двома лямпадками й сів.

— Хочете вина-а? — спитав Мирон.

— Ні, дякую... Що це ви... так?..

— Що?.. Сві-тильни-ки? Я їх люблю-ю... Це краще ніж сірий до-ощ...

— Дощу нема...

— Все одно-о... Сонця нема... Ну, виклада-а-йте...

Я слу-у-хаю...

Мирон узяв шклянку, налив у неї густої, що здавалась темною, плинності й, спершися на лікоть, помалу почав пити. Темне волосся його було чепурно пригладжено, вуса акуратно закручені, очі одсвічували барвами лямпадок і в півтьмі здавались виблискуючими.

Тарас скинув кашкета й втер чоло.

— П'ятнадцять карбованців дав і в касу заніс.

— Похва-а-льно... Що О-о-ля?

— Вони не вірять, що будуть гроші... — буркнув Тарас.

— Натурально!...

Тарас помняв кашкета. Мирон мовчки сьорбав з шклянки.

— Я вам ці гроші потім віддам... Через те тільки й узяв... Це ви знайте... — серйозно сказав Тарас.

— Чудо-о-во... Оддава-а-йте... А поки що візьміть на столі шкля—анку й випийте...

— Я не пью!

— Даре-е-мно... Це усолоджує ті-і-ло, яке ви любите... Крім то-ого, я виїздю.

— Виїздите? — жваво запитав Тарас.

— Та-ак... А крім того, дістав волю на заводі. Вільний і не зайнятий... Як це... є вірші?... Проте, вірші... не ва-а-жно...

— „Рощитали“ вас?

— Та-ак, гадають, що мені кори-и-сно змінити хазя-я-їв... Але це не ва-а-жно... Головне... Ну, головне завжди так хова-а-ється, що навіть з світильниками не побачиш. Правда?

Тарас уважно й похмуро поглядав на його.

— Не знаю.

— Це найправильні-і-ща відпо-овідь...

Лямпадки кліпали; рухалось сплетене в плями проміння, неначе мовчки й непокійно боролось над головою Мирона; по кутках злякано тислися тіни, неначе слідкували звідти й боялися вийти.

— Я вас не розумію! -- раптом з усиллям сказав Тарас. — Чому ви це зробили?

Мирон одняв шклянку від уст.

— Що зроби-ив?

— Це... Гроші у Кисельського? Чому?

— Зали-и-ште, Тарасе. Ну-у-дно...

— Я хочу знати! І хочу сказати, що я також... Себ-то... Ну, словом, до кінця думку я можу довести. От. І поверну вам... все.

Мирон ліниво потягнувся рукою до книги, витрусив з неї листа й поставив шклянку. Узяв листа, вийняв папер з конверта й, розгортаючи його, сказав:

— От я вам да-ам дору-у-чення... Коли будете на вулиці, киньте цього листа в скри-и-ньку. Добре?

— Кину.

— Я його прочита-аю...

Мирон підставив листа під червону лямпадку, трохи підняв його й почав читати. Зелена лямпадка вкрила лице його тугою. Чи може туга йшла від листа? Тарас похмуро чекав, бігаючи очима круг себе.

В листі було :

„Даро! Я виїзду. Їдучи, хочу сказати те, чого ніколи не казав вам. Не я кажу, туга говорить моя. Хай вона говорить. Хай, я люблю, коли вона говорить. Люблю, коли сміється, у неї холодні, білі, як сніг, зуби. Вона сміється з мене. Вона знає, що я кохаю Вас. Ах, Даро, але навіть вона не знає, до якої міри я кохаю Вас! І ви смієтесь? Смійтесь і Ви. Скажу ще смішніше: кохаю так, як ніколи ще не кохав. Колись, коли я мав девятнадцять літ і вся земля дихала передчуваннями, коли душа була так вкрита мріями, що найменший вітер здував їх як цвіт дерева, тільки тоді щось подібне до цього кохання виросло одного дня у мене. Це було тільки раз. Але я вже знав, що коли було один раз, то чому не може бути ще раз? Через те я чекав. Багато цвіту спало з душі, а я все ж таки чекав. Багато жінок пройшло повз мене; багато з них зачіпали моє серце, і в йому лишилися сліди від їхніх поцілунків і прокльонів. А я чекав. Були квіти, котрі не здувались. І я думав: „от прийде вона, сильна, свіжа, рідна. Вона не буде плакати і прохати. Вона буде такою сильною, що сміятиметься з контрактів і договорів. Глибоко рідна, зрозумій зіллється, і всмокче мене в себе. Сильна як земля, вона буде творити життя й руйнувати гниле.“

„Ах, Даро, чого я тільки не передумав, чекаючи!
коли прийшли Ви, серце раптом здригнулось і тихенько
прошопотіло: „Це вона“! Розумієте, Даро? Дурне серце,
свідки воно могло знати? Воно ж тільки почував. От-же
дивіться, впізнало ж!

„Так, так, це таки смішно. Правда? Але я скажу
це більш смішне. Коли я думаю про те, що прийшла та,
з якою я хочу мати дитину, — смійтеся Даро, — я по-
чуваю, як у мене крутиться голова. Серце так завмірав,
такий захват наповнює його, що не вміщається він увесь
в серці, розливається в руки, ноги, очі. Тоді хочеться
плакати, тому, що тісно йому в очах. Тоді хочеться тан-
ку, бо й в ногах йому мало місця. І я того часто сміюся
з себе ночами. Тихо так навколо, шелестять хвилини ча-
су, що повзуть у минуле. Знаєте, як іноді тоскно до
муки шелестять вони? Я ж тихенько сміюся... І уявіть
собі: розумна, розсудлива думка каже, що ніщо не сто-
їть у часі, навіть така любов, а серце — що зробиш з
дурним серцем! — ніякої уваги не звертає на це: хоче
Вас, плаче, тягнеться до Вас, вимагає ласки, відповіді.
Ну, де ж я йому їх візьму, Даро? Смішно!..

„Тоді думка приводить Ваш образ і говорить: „Ну
— от тобі твоя Дара.“ Але це зовсім не Дара, це — гу-
ляща дамочка, це — лінивий червячок життя, це — полох-
лива ночна птиця, яка не може бачити себе в день, це —
чужа, далека... Це одна з тих, котрі ніколи з світлом
не ходять в льохи своїх душ з страху задихнутись від
бруду. Але зверху чисті й спокійно-самовпевнені.

„Тоді серце почина тупотіти ногами й кричати: „Це
— не вона!“ — „Ні, вона“ — каже розсудлива, розумна
думка. „Брешеш! Це — не вона. Вона не може жити
в гнилі, вона жива, непокійна!“ — „Ні, вона.“ І почина-
ється сварка. О, як я не люблю цих сварок! Це гірше

за все! Я тоді лежу й слухаю. Коли вони помиряться? Даро! Ви цього не знаєте? Може, прийде од вас ще одна думка й помирить їх?

„Або від старої думки родиться чуття й знищить старе? Так, тоді наступить мир. А поки я лежу й слухаю. Даро, чого я дочекаюсь? Може, напишете мені?

„Тільки про що ж ви напишете? Про те, що я дуже вмілий актор? Але це я й сам знаю. Для чого ж писав Вам? А от цього вже не знаю. Кажу я Вам, не пишу, але туга моя. Вона люта, вона кусає так боляче, й зуби у неї холодні, білі. Нема сил витримати. Я сідаю й пишу. Чи пошлю ж? От цього, дійсно, не знаю. Коли я сам знаю, що Ви вже не маєте жадного сумніву щодо моїх акторських талантів, то нащо більше писати? Правда?..“

На цьому лист кінчався. Мирон усміхався. Потім помалу склав його й так само помалу розірвав, склав половинки й знову розірвав. Клаптики акуратно зібрав біля пляшки.

Тарас, який понуро чекав, здивовано подивився на його.

— Це — лист, в котрому занадто багато граматичних поми-и-лок, — протягнув Мирон. — Я хочу написати друго-ого... Я дуже люблю писати граматичні листи... Ви куди зараз ідете?

Тарас почав вставати.

— Сидіть, я не для то-ого... Як справа з душею у вас? Не піддається, каналія?

— Піддається! — похмуро раптом усміхнувся Тарас.

Мирон з лінивою цікавістю подивився на його. Тарас дивився собі під ноги й мняв кашкета, крутячи в руках.

— Піддається? Це ціка — аво... Коли-и?

— Скоро! В кожному разі, робітників вони вже не витягнуть в свою філософію... Це вже чорта з два! м! Це підждуть...

— Ціка-а-во... Що ж ви „ім“ зробіте?

Тарас мовчав. Пляма беззвучно хилиталась на стіні а стелі. Мирон узяв шклянку з вином.

— Побачуть! — раптом підняв голову Тарас. — Все обачуть. Годі! Досить з нас... Може для цих панків і отрібна філософія, ну, а нам... вибачте. Це вже вибачте... Досить з нас їхніх соціалізмів... Доволі загіпно-изували. До-осить.

Мирон тихо засміявся.

— Досить для робітників і самого ті-і-ла?

— Так! Це певніще.

— Який ви не до-обрий. Все ім, робітникам же тільки ті-і-ло. Робітникам нудно бу-у-де.

— Ні, легко тільки буде... Як баласт викинуть все це... дрантя! Ці душі ваші, цю брехню...

— І полетя-я-ть.

— Так, і полетять! От.

Тараса, очевидно, дратувала вся ця обстановка, ці пямпадки, Миронів тон.

— Не тре-е-ба, Тарасе. Хай на землі. Навпаки, дайте їм і душі, не гнилої, а сві-і-жої. І інтелігентів, і пое-зії, і хлі-і-ба. Хіба вони не заслужи-и-ли? Недо-обрий ви. У них, власне, так ма-а-ло цього... І туги дайте, й моли-итви... Знаєте, молитву? Коли хочеться стати навколюшки й молитись... Не страхом і не проханням, але любо-вію. Не знаєте? Це хоро-о-ша моли-итва... Спробуйте...

Тарас здивовано дивився на Мирона.

— Значить, і ви... Бога шукаєте?

Мирон ліниво розсміявся.

— Ну, на-а-що мені! Я й сам можу ходити по землі. Хто почуває себе цілко-ом сла-бо, той підпоршує. Я ж ще поки сам спро-о-бую... Я не про Бо-о-га а про моли-и-тву...

— Б'огів тільки моляться! — сердито сказав Тарас

— Не та-ак. Може, я не вірно висловлююсь. Але це не ва-ажно... Вам же лікуватись треба швидко. Тоді й з душею упораєтесь...

Тарас устав.

— Встигну лікуватись. До побачення.

— Так собі гадаєте? Можли-и-во... Ну, до побачення... А ви без пальта? Це — не душно. Візьміть моє осіннє... Он висить. Здійміть.

— Не хочу. Мені не холодно. Прощайте.

— Здійміть пальто.

Тарас потиснув плечима й зняв пальто з цвяха.

— Примірьте...

— Та для чого? Не холодно мені...

— Не брешіть... Перестудите єдино-суще тіло, чим тоді лишитесь? Одягніть!

Тарас незграбно одяг. Видко, що він і сам не радив думав про пальто. Сиділо мішкувато, — Мирон був ширший і вищий.

— За-велике трохи...

— Нічого. Не буде холодно... Заходьте. Побачимо ще про душу вашу... Тільки коли не будете світильників. Тоді краще. Двері прищикніть за собою.

— Добре... До побачення...

На порозі Тарас озирнувся й сердито буркнув:

— Спасибі за пальто!

Мирон мовчки хитнув головою й сьорбнув з шклянки.

На вулиці Тарас зупинився, подумав і пішов у напрямі дому Кисельських. Іноді поглядав на пальто, що приємно гріло й пахло Мироном.

До Кисельських не зайшов. Зайшов тільки в двір, остояв під вікном Віриної кімнати й знову вийшов.

Довго блукав по вулицях. Вже давно засвітили лихари. Разів зо два нерішуче починав падати дощик, робючи каміння тротуарів рябими.

І цілком несподівано Тарас спинився перед пивною, якій збиралися іноді партійні. Крізь вікно відко було толик у кутку, за яким сиділи Іона, Рисецький, Кит і Петро.

Тарас похмуро посміхнувся й ввійшов. Привітався з усіма, крім Кита, й сів. Кит сьорбав пиво й холодно дивився в шклянку. Довгі вуса його були в піні.

— Хочете пива? — запропонував Іона. Він був уже на підпитку. Жовто-бура шкура його вкрилась потом і тепер ще більше здавалась відділеною від черепу. Здавалось, коли б взяти його за вуха, то легко можна повернути відтулинами очей на потилицю й назад; або струсити й череп зателіпається в ній, як у торбинці.

Тарас від пива відмовився й скоро впав у похмуру, гупу задуму. Розмов не слухав. Іноді підіймав голову, дивився на всіх злими, насмішкуватими очима й посміхався. Кит скоса слідкував за ним.

Рисецький і Петро сперечалися за борців. Рисецький побивав Петра призвищами. Він навіть був особисто знайомий з славним Курочкиним. Йому не вірили й реготали. Рисецький ображався. Іона підбадьорював. Тоді Рисецький згадав, як колись Петро не вірив, що він, Рисецький, у себе в повіті славиться за модника. Петро не зрозумів звязку з борцями, але все ж таки з сумнівом поставився й до модництва Рисецького.

Тарас нічого цього не чув. На його не звертали уваги й були заняті собою. Раптом Тарас підняв голову й прислухався.

— Хто? Віра? Віра? Ха-ха-ха!

Петро навіть перехилився назад і сильно пацнув по спині Рисицького.

— Так, Віра! — твердо відповів цей, одсуваючись трохи.

— Ну, серденько, це ви співаєте... Та ще й без нот. Без усяких нот, радість моя...

Рисицький не слухав його:

— І запевняю, що це натура ввисока, ччиста...

Петро, стримуючи тремтячий сміх на устах, навіть нахилився до Рисицького й неначе з побільшеною увагою слухав його.

Рисицький трохи заїкувався, особливо, коли хвилювався.

— Б... безумовно!... Звичайно, в... вам не зрозуміти цього... У вас все кккохання тільки в певному акті...

— Звичайно! Не в „звуках же сладких і молитвах...“

— ... А є люди, кккотрі вважають це брудним кккотрі вміють кохати ввисоким кккоханням.

Петро пирснув. Швидко повернувся до Іони й забалакав:

— У мене колись був приятель, котрий завжди казав: „Спостерігай і вибійрай: коли жінка в кохання прагне вгору, це значить дуже низько сидить. Так сміло атакуй.“ Істина абсолютна. Просто останнє слово науки.

Рисицький зневажливо посміхнувся. Іона засміявся

— Істина абсолютна для приятеля вашого приятеля

— Для Пппетра особливо.

— Він же ще казав, — говорив далі Петро: — „у кожного своє полове питання, але кожен бажає, щоб усі вирішували його так, як він. Той, кому жінщина потрібна раз на місяць, страшенно обурюється, коли другому мало раз на тиждень.“ І знову останнє слово науки. Та ще чеснотністю називається це. От, заслуга, що нікуди не годиться й тому не грішить! Як, наприклад, Іона... Ха-ха-ха! Ех, ви стерво!

Іона зробився серйознішим.

— Ваше пояснення, Петрусю, смішне. Дійсно, ви навіть уявити собі не можете, що людина може зовсім з інших причин не йти до простітутки.

— З яких?

— Ну, хоч би з таких, що тим принижує себе й її. Що половий акт може бути тільки з жінкою, котру любиш духовно... Тільки так!

Петро щиро розсміявся й заспівав:

„Пой, ласточка, пой!...“

Іона розсердився.

— Нерозумно сміятись! Коли з вами балакають... серйозно, то жарти треба залишити.

— Чоловіче добрий! — схопив його за руку Петро. — Йй Богу, смішно. Ну, подумайте самі, що ви сказали: „духовно“... Ха-ха-ха! А коли вам їсти схочеться, то й тоді треба духовно перенятись до ковбаси!

— Людина — не ковбаса! Проте для вас, може, й ковбаса... Але ви не маєте права не вірити...

— Він сердиться! Серце моє, я вірю вам! Йй Богу, вірю. Я всім вірю. Один каже: „це гидота, я відчуваю огиду“, я йому вірю. Другий каже: „це добре, люблю“ — і йому вірю. Кожен говорить, як він відчуває. Не треба тільки брехати. Я мав знайомого, котрий дивувався, як можна, взагалі сходитись з жінкою. Для чого

це? І йому вірю! Це людина хвора й їй шкодливо було. І не ходи. Шкодливо, — почувай огиду; але на що ж інших примушувать почувати огиду? Сам не можеш, то й другим не можна? Неблагородно. Але це ще куди не йшло, любі мої. А от є вв..високі натури, котрі брешуть, — це вже инша річ. Сама тиснеться, але кричить: „фе, фе, іди геть.“ Це вже високість так сказати, пікантенька. Та-к, дорогий товаришу Рисецький...

— Коли ви натякаєте на Віру, то ви брешете! — злісно й брутально сказав Рисецький. Лице його зробилося червоно-сизим, очі — конусо-схожими.

Петро помалу провів пальцем по вусах. Губи йому зробилися тоншими, але усміхались.

— Брешу? Добре. В такому разі от що: Віра мене вважає за „скотинячу“ людину, за самця, за низьку натуру, правда?

— Так!

— Чудово. Тепер хочете об заклад, що за два тижні ця сама ваша вв..висока Віра буде моєю коханкою? Згода?

Іона й Кит зареготали. Рисецький тупо визвірився на Петра.

— Ви бб..брешете!... — нарешті важко вимовив він.

— Це ми побачимо, хто бреше. Ну, хочете? На двадцять п'ять карбованців. Хочете?

— Ні! — закричав Іона. — Хто програє, той ставить грандіозну випивку для всіх, включаючи, звичайно, першим ділом свідків.

— Добре! — згодився Петро. — Згожуетесь, Рисецький?

Рисецький ще не міг прийти до себе.

— Ну, згожуюсь... — криво посміхнувся він.

Кит подивився на Тараса. Той сидів блідий, напружений.

— Добре! — тріпнув головою Петро. — Дивіться ж, не одмовляйтесь потім. Рівно через два тижні в цю саму годину у мене в руках буде доказ високости Віри. Може, це комусь буде й не дуже приємно, ха-ха-ха!.. Але дорогий товаришу Рисецький зволили самі налізати. Тільки, панове, поперажая: ні одного слова нікому про це, поки не скінчиться строк. Чуєте? В противному разі, я не відповідаю на випадок програшу. Слово? Згодні?

— Слово! Згода! — раптом голосно й чудно скрикнув Тарас, одкидаючись назад. Він скинув кашкета й провів тремтячою, непевною рукою по чолі.

Тільки Кит звернув на це увагу.

— Вірно! Згожуємось! — підтвердив Іона. — Нікому ані слова... Але дозвольте, які ж підстави ви маєте для такого закладу? Це ж, власне кажучи, панну... це кидає тінь на панну... Вона — наша товаришка... Тут, знаєте...:

— А вже-е-ж... — протягнув Кит. — Так неможна. Петро озирнув усіх їх з усміхом.

— Вам бажається під цим приводом почути гостренького чи й справді „честь“ обороняєте?

— От сволота! — зареготав Кит. Очі йому були масні, злегка п'яні.

Але Іона образився:

— Ви не маєте права так казати! Коли ви кажете про жінку такі речі, ви повинні мати докази!

Петро засміявся.

— Та я ж через два тижні їх дам. Коли ж не дам, значить чиста вона. От і все. Але... коли ви хочете зараз, я й зараз дам вам з приємністю.

— Зараз! — похмурно кинув Рисецький.

— Можна. Зараз так зараз...

Петро налив пива, сьорбнув і почав:

— Підстави слідуєчі. Ми дуже часто вдвох ходимо вечорами на прохід. Це й Рисецькому відомо. Він іноді з задоволенням зустрічає нас. Я, безумовно, людина низька й погибша, але Віра хоче урятувати мене. За всяку ціну!.. І от з цією метою завжди кличе мене на прохід. Але через те, що я безнадійний, то кожного вечора примушена буває дуже довго переконувати мене. Так що ми дуже пізно вертаємось додому. Дуже пізно, — розумієте? — коли на сходах вже темно й ніхто не ходить. Еге-ж.

— Ну то що з цього? — нетерпляче сказав Іона.

Петро відпив з шклянки, втер вуса й лукаво глянув на Іону.

— З цього, звичайно, ще нічого. А от з того, що відбувається на саменьких сходах, з отого вже дещо можна вивести... Говорити з подробицями, панове?

— З подробицями, з подробицями! — закричали Іона й Кит.

Рисецький похмуро налив собі пива.

Тарас раптом стріпнувся й хрипко сказав:

— Дайте мені пива!

Рисецький налив йому. Він жадно випив.

— Добре. Значить, з подробицями. Отже, буває вже пізно, коли ми приходимо на сходи. До першої площадки ми добіраємось скромно. На площадці я цілую їй руку. Віра лається. На першій площадці вона завжди лається. Після того сходимо на кільки сходців вище й я заявляю, що не можу далі йти. Зауважте: це кожного дня. Навіть мені трохи соромно цю комедію виробляти. Але вона нічого, навіть неначе не помічає... Ач, як слухають! Ну, добре. Зупиняємось. Тоді Віра мовчки тягне мене. Я падаю й обіймаю її ноги... Ноги у неї

нічого, Рисецький. Струнки... Хе-хе-хе! Червонів. Часто думаєте про них? Хе!

— Ну, далі! — підштохнув Іона ліктем.

— Далі? Хм! Далі, любі мої, іде таке, що треба поставити точки й соромливо потупити очі...

І Петро, дійсно, зробив пальцем по мокрому столі точки, нахилив голову на ліве плече й скромно потупив очі.

— А-ну, к бісу! Валяй далі! Нема чого! — піднято сміючись, закричав Іона.

Петро зареготав.

— Ач, каналії! Ач, які жадні пики!

Тарас сам узяв пляшку, налив дуже тремтячою рукою й вижив.

Рисецький важко, незграбно розводив узори по столі.

— Ну, далі, далі! — нетерпляче підморгнув Кит.

— Казать далі, Рисецький? — спитав Петро.

— Ваше діло... — хмарно буркнув Рисецький.

— Добре! Моє, так моє. Ну, так от — на слідуючу площадку, значить, вже вона мене тягне. Весь час, зауважте, мовчимо. Більше вже ані докорів, ані поучень, нічого... І от, панове, я вам скажу — похотливість! От похотливість, так похотливість! Себ-то, така безсоромність, така, я вам скажу, жадна, отверта, просто одчайнна безсоромність, що, вірите, мені навіть іноді ніяково... Йй Богу! Але от що цікаво: вічно з нею якісь випадки трапляються. Чорт їх знає... Вся починає тремтіти, гикать, зуби, як від холоду, стукотять, перешарпуються. І вже кінець. Прощайсь і йди... Чи не того вона з такою щирою злобою й говорить завжди про ці гидоти, шо й справді, завжди з нею така гидота трапляється? Йй Богу!.. Я серйозно про це думав. Це хоч кого може розлютить. Тільки вона на мене даремно лютиться... То-б то чорт її розбере. На другий день

така мука, каяття, сором, що навіть мені шкода. Такі докори, обурення... А ввечері... сходи й все з початку... От тільки ці припадочки!.. Панна трохи з ганчом, але...

Петро клацнув пальцями й-нахабно засміявся в лице Рисецькому. Той важко дихав, дивлячись у стіл і розводячи мокрі визерунки.

Тарас водив рукою по чолі й блукаючими очима дивився на всіх.

— Ну, а все ж таки, що ж на сходах робиться?.. — негарно засміявся Іона. Очі йому вкрились якоюсь прозорою, похотливою каламуттю.

— Ну, це вже занадто багато подробиць, милі мої... — усміхнувся Петро.

— Ну, кажіть вже до кінця! Чого там? — знову підморгнув Кит.

— До якого вам кінця? Кінця ще нема. Буде через два тижні...

— Але там, на сходах! — уперто, з ніяковістю посміхаючись, скрикнув Іона.

Петро потягнувся.

— Не скажу... Та й казати нема чого... І ну вас к чорту, не бажаю більше говорити!

Тарас раптом підвівся, дико подивився на всіх і без шапки помалу пішов до виходу. Всі здивовано слідкували за ним.

— В чому річ? — оглянувся на всіх Петро.

Іона миттю схопився, узяв Тарасового кашкета й побіг за ним. Але зараз же повернувся, зірвав з вішалки своє пальто й капелюха, кинув усім „заплатіть за мене, до побачення“ й вибіг.

Петро з непорозумінням звернувся до Кита:

— Що, власне, тут трапилось?

Кит многозначно посміхнувся й почав розповідати. Петро слухав піднявши брови.

XIII.

Іона привів Тараса до себе. Іона сам не твердо тримався на ногах, але Тараса піддержував під лікоть міцно й не випускав усю дорогу. Тарас покірливо корився.

— Ви будете спати у мене! — безапеляційно вирішив Іона. — Звичайно. Нікуди вам такому йти не можна. Він запалив лямпу й посадив Тараса на ліжку.

— Сидіть... От так... І все буде добре. Спатимете у мене. Покладемо матраса долі, — чорт би його побрав; поділимось подушками й край. А це все дурниця. Ви цьому не вірьте. Їй Богу, голубе, не вірьте, — бреше Петро. Пьяна балаканина й більш нічого. Бреше, собака, я його знаю. Потім сам буде з нас сміятись, що повірили. Їй Богу!

— Хіба він такий?

— Такий, сучий син, такий! Я його знаю. Бреше все, що в голову прийде. І уявіть собі, хлопець не дурний, але чорт його зна, що з ним подіялось! Їй Богу! Хороший був колись партійний робітник, тепер же — от!.. Все одкидає, сволота, сміється й тільки баб самих і знає... От яка каналія! Але все бреше, і ви ні одному слову не вірьте. Я вас розумію... Така справа... Так... Але ми, „одначе й не вважаючи,“ як той казав, почнемо робити постіль, правда? От ви так само собі сидіть... От тільки пересядьте на цього стільця, я візьму матрасіка. От так... І сидіть... Сидіть покірно. А я тим часом... от... ковдронька нехай поки що тут полежить... О... А матрасік сюди, на підлогу... От... Сидіть, сидіть... От... Тепер ми таким родом: вам

одну подушку й мені, а вкриємось один ковдрою, а другий — пальтом... О... І спатимем, як поміщики... Що ж робити? Погано... Але нічого не вдієш... От... Тепер роздягайтесь.

Тарас автоматично слухався. Роздягся й ліг на підлозі, вкрившись пальтом.

Іона не перестаючи балакати, також ліг, запалив цигарку й, виставивши з під ковдри голене червоне від випивки лице, потягнувся.

— От і чудово. Воно, звичайно, краще б на м'ягкому ліжку та поруч з... Ех, дурний Петро, дурний... Ну, та Бог з ним! Все минає... А він просто бреше...

Іона глибоко, самим носом зітхнув, потягнув цигарку й скосився на Тараса. Той лежав непорушно, втупивши в стелю здригуючі каламутні очі.

— Вам не жорстко, любий? Га? — спитав Іона. Тарас очутився.

— Що?

— Не жорстко, кажу, вам?

— Ні.

Іона знову зітхнув.

— Бестія все ж таки цей Петро... Ідеться собаці! Ех... Ну, що ж... Будемо хоч спати... коли... Хочете спати?

— Так... Я той... я буду спать.

— Ну, то спіть. Спіть. На добраніч.

І, погасивши лампу, Іона зарипів ліжком, умотився й затих.

Тарас не ворухився. Спочатку було дуже темно, потім помалу стали помітні стіни й біле простирало на ліжку Іони. З вулиці від лихтарів доходило слабе світло.

Часом дзеренчали по брукові візники; чулися голоси прохожих; грюкали внизу виходні двері. Десь дуже глухо чувся плач дитини.

Іона разів зо два повернувся на другий бік.

— Тарасе! — раптом тихо покликав він.

Тарас мовчав. Йому не хотілось балакати.

— Тарасе! — голосніше гукнув Іона.

Тарас схрапнув, неначе потурбований у сні.

Іона послухав, і чутно було, як перевернувся на спину.

Дитина десь за стіною плакала упертіще, очевидно, закочуючись від власного плачу. Цокав годинник на стільці біля Іони.

І раптом Тарас почув в темноті згуки, котрі сильно штовхнули його в серце. — — — — —

Тарас не витримав і несподівано для самого себе усівся на постелі. Згуки одразу припинились. На ліжку було надзвичайно, мертвяче-тихо, навіть дихання Іони не чулося.

Тарасові було нестерпно соромно. Швидко встав і хапливо в темряві почав одягатись.

На ліжку було тихо.

Тарас стукав стільцями, чобітьми, скинув щось з столу на підлогу, але з ліжка не чулося ніякого шелесту. Іона неначе вмер.

Тільки тоді, коли Тарас вже одяг пальто, Іона раптом завоштузився й, неначе тільки що прокинувшись, сонно спитав:

— Що таке? Хто тут?

— Це я. Я йду... — глухо сказав Тарас.

— Куди? Навіщо? — стурбовано підвівся Іона, а в голосі чулось щось винувате, до муки ніякове.

— Так... Не можу спати... Замкніть за мною двері...

І Тарас в темноті попрямував до дверей. Іона мовчки зашльопав за ним босими ногами.

Опинившись на вулиці, Тарас глибоко зітхнув і по-малу пішов навманя.

Було вже пізно. Прохожі траплялися рідко.

Тарас ішов, нахиливши голову з застиглою на устах хоробливою посмішкою. Довго йшов.

Зупинившись, він помітив, що опинився на якійсь чудній вулиці; будинків майже не було, тільки високі кам'яні паркани, по за якими тоскно шелестіли високі дерева, торкаючись одне одного напівголими гілками. Паркани освітлювались рядом лихтарів, які жовтою, пунктірною смужкою збігали вниз і завертали там далеко праворуч. Посеред вулиці тягнувся бульварчик і видно було порожні лави.

Тарас помалу підійшов до одної з них і вмовстився під лихтарем.

Посидівши хвилини зо три з заплющеними очима він раптом вийняв з бокової кишені свою велику записну книжку й, закусивши губу, почав швидко писати:

„Пишу Вам, Віро. Хочу Вам писати, хочу говорити з Вами, кричати, ридать перед Вами от тут, серед холодної, вохкої, тоскної покинутої вулиці. Як колись в тюрмі (пам'ятаєте, Ви любили листи мої?) хочу зібрати тугу мою в один камінь слів і шпурнути його в Вас. Хочу умочити моє перо в чорну піну страждання мого й встромити його в серце Ваше.“

Тарас зітхнув. Вітер зашелестів над головою його й затих, неначе слідкував за ним звідти. Послинив олівця й писав далі:

„Віро! Тільки що я бачив на власні очі гидоту й брехню, від яких утік на цю вулицю. І сьогодні ж я чув слова, які отрутою запалили кров мою. Жахливі, огидно-болючі слова, від яких повинен був би я ридати безумно... Але я, подлий, гидкий, я не рידаю. Навпаки.

Отруєне, гниле тіло моє горить від усіх цих гидот. І відчуваю, як щось гне мої коліна до землі, й хочеться впасти й молитися Вам, хочеться в дикому, славному, чадному екстазі цілувати стопи Ваших ніг... Ваших ніг, Віро! О, подлий! я не здригаюсь навіть від брехні Вашої. Мені безумно шкода Вас і себе. І більше, ще більше: я почуваю в цю хвилину, як одна думка про Вас священним чимсь наповнює мене, Священим!... Що з мною, я не розумію. Де самолюбство моє, не знаю. Я готовий молитись брехливим очам Вашим. Так, так, молитись, навіть молитись готовий, бо таке моє почуття. І коли тіло, Віро, родило його, о, будь благословене тіло, що породило його. І коли гидота й брехня родили його, будьте благословені гидота й брехня, що породили його!...“

Тарас гарячими очима подивився вгору, на дерева, на лихтарь і ще швидче, гарячковіще почав писати:

„І як боляче разом з тим, як тоскно!... Дерева шумлять. Вдалечині спить чорна велич міста... Вітер заглядає до мене, рве листки з книжки, неначе хоче перечитати їх. Рви їх, вітре, рви! Розірви й рознеси з листям зів'ялим по чорній, заснулій землі!...“

„І як чудно: все мовчить, а в душі моїй і крик, і плач, і дикая пісня. А ніч мовчить, тільки вітер шумить, тільки дикую пісню чутніш і чутніше співає моє серце. Вам співає воно пісню свою. Про віщо? Не знаю. Але хай же співає воно, як колись у тюрмі.“

„Темне, як ніч, панує мовчання. Сіро - сталювою смугою звивається вітер і виє вгорі надо мною.“

„В смузі сталювій проносяться з хмурими лицами образи давні життя.“

„Співає горячково — дикую пісню серце моє, співає і тужить, і рве мою кров.“

„Сон злякано бродить далеко за сірою смугою. О сну мій! О ніжний, о, п'яний, не бійся, прийди! Хоч раз оп'яни мою хворую, стомлену душу. Не бійся!

„Боїться . . .

„З виском холодним звивається в темній ночі стальовая смуга вітру. А в ній лине-пливе убоге минуле моє . . .

„Сплять всі спокійні, сплять безневинні, сплять всі покірні. Покірливо йдуть по темних трудних стежечках вузького життя.

„Стомились тай сплять задоволені, невинні. Спіть, бідні, спіть стомлені; спіть, ті, що втікли від розкритих холодних очей божевільної туги!

„Вітер замовк. Десь стоїть і вражено слуха. Що слухає він? Невже щось знайшлося таке, чого б він не чув за своє мільоново - вікове життя?

„А, він слухає скаргу мого серця, він слухає дику, жагучую пісню серця мого!“

Біля лави раптом з'явилась якась жіноча постать. Звідки вона взялася, Тарас рішуче не помітив. Вона була в капелюсі, з напів-розкритою порасолькою в руці. Підійшла близько до його, мало не торкаючись колін, зупинилась і мовчки почала дивитись на книжку.

Тарас здивовано підняв голову.

— Добрий вечір . . . — тихо й м'якко сказала жінка й видко було, як вона просто й трохи боязко посміхнулась.

Тарас з ніяковістю пробурмотів щось у відповідь і хапливо сховав книжку в кишеню.

— Писали? — спитала тим ж тоном жінка. — Холодно. Руки, мабуть, застигли. Можна біля вас сісти?

І, не чекаючи відповіді, умостилась поруч і злегка зазирнула до його. Лице негарне, червоне, посиніло від

олоду, губи широкі, добродушні; очі тихі, несміливі. Зпід поганенького капелюшка видерлося на чоло брудновато-жовте волосся.

Тарас похмуро скосо оглянув її й сказав :

— Чи не знаєте, яка горина ?

— Не знаю . . . Мабуть, часа два, а то й три буде . . .

Він знову скоса зиркнув.

— Чоло ж ви так пізно . . . гуляете ?

Вона м'ягко, боязко посміхнулась і нічого не сказала. Потім знову зазирнула йому в обличчя, несміливо, вичікуюче. Тарас поворохнувся й устав.

— Вже йдете ? — сумно, покірливо спитала жінка.

— Так . . . Треба. Ідїть і ви . . . Пізно вже . . .

Жінка нерішуче помняла парасоль.

— А з вами можна мені пійти ?

— Куди ? — здивувався Тарас.

— А до вас . . . Спати . . . Нічку б разом провели . . . Га ?

І вона трохи сміливіще заглянула до його, навіть злегка підморгнула й посміхнулась посинілими губами.

Тарас почервонів і пробурмотів :

— Ні, до мене неможна . . . Я не той . . . Я не сам живу . . .

Жінка зітхнула, але так само вичікуюче дивилась на його.

— Ти такий миленький . . . Коли б ночувати у тебе, я пішла б з тобою . . .

Тарас з ніяковости скорцюбився, потім одразу нахмурився й сказав :

— Та кажу ж, не можу . . . Нема в мене помешкання. Зовсім нема. Нігде . . .

Вона знову зітхнула, повела тоскними очима по вохкій землі й прощопотїла :

— Ми б тихесенько пішли б... А раненько я пішла б собі... їй Богу...

Тарас уважно, з якоюсь промайнулою тайною думкою подивився на неї.

— А до дому ж чому не йдете?

— Я далеко живу — боязко, нерішучо прошепотіла вона. І присунулась ближче.

— Ти добренький такий... А номерок можеш узять? Тут є дешеві... за полтиник...

В кишені у Тараса було всього двадцять три копійки.

— Не можу... Грошей нема... Копійок двадцять усього...

— Копійок двадцять? — уважно спитала.

Вітер зашопотів щось деревам, неначе нашвидку переказував їм розмову людей. Дереву сумно хитали головами. В горі над ними нависло каламутно - темне небо.

— Так... От, усі...

І Тарас навіть для чогось хапливо вийняв гроші й на долоні показав їх. Жінка жадно подивилась і нічого не сказала. Тарас сховав гроші й загорнув полі пальта. Ставало холодно.

— І посидіти зо мною не хочеш?

— Холодно сидіти...

— А ти ближче... Сідай, я зогрію... Воно, коли разом сісти, так не так буде холодно. От-так...

І вона сама підсіла близько до його, притиснувшись м'ягким тілом і обняла за плечі рукою, втиснувши пальці в рукав.

Тарас ніяково посміхався.

— От бачиш... От-так... Зараз ще нічого, але потім тепліще стане... Холодно стає тепер... Осінь... Ох, Боже наш, немилостивий ти до нас!

Вона зітхнула й похитала головою.

Тарас раптом трохи одвів голову й повернув до неї обличчя.

— Хто немилостивий?

— Бог... Говориться так.

— А чому ж він не милостивий?

— Ми — немилостиві, й Бог немилостивий...

За гріхи.

— Він завжди такий?

— Хто?

Тарас хмикнув.

— Який ти чудний, ципка. Ну, що, зогрівся?

— Так, трохи...

— От бачиш...

Тарас дивився поперед себе й насмішкувато задумливо посміхався.

Женщина раптом почала його легенько, напівбоязко, напівцинично лоскотати.

Тарас соромливо почервонів, але руки її не одняв.

Жінка зробилась сміливіщою.

— А тепер ще тепліще? Правда? Га?

Тарас підняв голову, подивився на неї и в очах його проступило щось і викликаюче, і винувате, і злісне.

Жінка ловила його погляд.

— Видко тут... Правда? — тихенько, підслесливо прошепотіла.

Тарас силувано засміявся.

— А гріх?

— Що гріх?

— Це ж гріх, га? Душу загубимо...

— Е, душа вже загублена.

— Загублена?

Жінка, не відповідаючи, почала підводитись, тягнучи за собою Тараса.

— Ходім туди... Там темніше... А двугривенничка ти мені даси? Га?

— За душу?

— Хе-хе-хе! Чудний ти, цапка. В якій кишені в цій?... Еге, намацала... Я тільки двугривенничка... А три копійочки тобі лишу. Чи, може, всі взяти?

— Бери.

Вітер знову злякано, швидко зашопотів щось деревам. Деревата тремтіли рідким, мертвим листям і боязко нахилилися до людей.

Коли постать жінки зникла за пунктирною лінією лихтарів, Тарас озирнувся й знову сів на якусь лаву. Лице змарніло, вигляд був стомлений, змучений.

Він довго сидів, мляво спершись на спинку лави, потім помалу витяг з кишені записну книжку, перечитав написане й, посміхнувшись, почав знову писати:

„Пишу це через пів години. Дуже цікаве явище рідуючись нічого вже священного немає. Абсолютно. От уявляю Вас, Ваше лице, крилаті брови. Ну, й що ж лице, як лице, брови, як брови. Нудно. І смішно трохи. Хе!“

Тарас подивився на лихтаря, криво посміхнувся й писав далі:

„І настане ранок. Для чого? Що, власне, в тому що прийде ранок? Нудно... Навіть писати Вам нудно. А все чому? Цікаво. Прийшла з темряви жінка простітутка, брудна, негарна й за двадцять три копійки забрала й занесла з собою мою світову скорботу, мої замахи на поезію, забрала „священне“, і в мене вже нічого нема... От це ловко! От це добрий ляпас „вічній, єдино-головній“ душі! Чудово!“

Рука Тараса стомлено спинилась. Уста скривились болючо. Мляво ворохнувся й знов писав:

„Тільки в спині та плечах відчуваю нерви. От і все. Неначе деревце з стовбуром і вітами: кожна вітка ние й болить... А цікаво, що й простітутка вірить в свою душу. Але, як і всі, продала її за двадцять три копійки за для „ганебного“ тіла...“

Посидів, подивився в далечінь.

„Я зайшов якомсь до собору. Люди молились. Я вслухувався в молитви; перший раз я уважно вслухався, вникнув в їх зміст. Всі вони говорять про те, щоб Бог урятував від гладу, мору, хвороб, щоб дав насущного хліба... Для душі? Ні, для тіла. От комізм! Для тіла! І ніхто не прохає, щоб дав глад, мор і хвороби для цього ганебного тіла. Ніхто. А всі між тим тільки для душі живуть...“

Він зупинився, стомлено потер рукою лоба й знову швидко почав писати:

„А все наше життя? Ці будинки, дороги, крамниці, університет ваш, лікарні — для душі? А соціалістичний програм? Ця вже вища проява душі. Про що вона? Про зоробітну платню, про восьмигодинний робочий день, про розподілення продукції праці... І ще з зневагою говорять про тих, що не живуть духовним життям. „Як скотина...“ О, божевільні! Як би я хотів бути цією здоровою, вільною скотиною! Як би я хотів без цієї вашої душі качатись в траві, пити проміння сонця, з ревінням кидатись на ворога й любовно лизати своїх дитинчат! І рішуче не думати пре те, щоб каліки-люди збиралися для того, щоб видерти у других людей шматок м'яса, що зветься соціальним програмом. Нічого не думати, ні про які ваші душі, культури, моралі, брехливі, божевільні, чадні. Сонце, трава, вода, простір,

вороги, подруга, дитинчата. О, проклята думка! Вона позбавила людину всіх цих благ! Вона зробилася його Богом і тюрмою, вона заволоділа, як підступний льокай, довірчивим паном — тілом...“

Він стомлено, перечитав написане й насмішкувато хмикнувши дописав:

„А смішно, правда? Сидить собі жалюгідна постать і дряпає важні слова, фільозофствує... Ну, і який толк в цьому фільозофуванні? Хіба я можу ці слова, ці думки довести до почуття, довести до того, щоб зробити те, що з них випливає? Нікчемний каліка, тільки й здатний на те, щоб скиглити, та... А, все одно!... І цих думок вже нема... Стомився безумно.“

Він пустив руку й завмер. Вітер обережно шопотівся з деревами.

Тарас помалу, з усиллям підвівся, засунув книжку в кишеню й тихо поплентався вниз. Видко було, не думав, куди йшов. Довго бродив. Вже починало сіріти, коли він прийшов до своїх. Оля, яка одчинила двері, з жахом одсахнулась, побачивши його лице. Але він мовчки пійшов до припічку, де спала Оля, не роздягаючись ліг і зараз же пірнув, як в болото, в густий каламутний сон.

XIV.

Мирон збірався кудись іти, коли це до його прийшла задихана Оля. Вона не дивилася йому в вічі, не звернула уваги на змарнілий вигляд, на вираз якоїсь жорсткості та гіркості в лиці, навіть нічого не відповіла на здивовано-радісне привітання його. Дивлячись кудись у куток, хапливо, стурбовано почала розповідати.

Знову зник Тарас. Чотирі дні, як нема про його ні чутки. Прийшов якимсь рано в ранці, странний такий, проспав години три, злякано схопився, попрохав десять

копійок і кудись побіг. Спочатку конверта прохав для чогось, але конверта в хаті не знайшлось. Побіг він. Потім знов прийшов. Викликав її в сіни, дав якусь книжку ощадної каси й сказав, що у його там лежать п'ятьсот карбованців. Нехай вона порядкує ними, як хоче. Не його, мовляв, діло. Це все, що він може. Страшенно дивно! Що за гроші, звідки, де він їх узяв?

— Гроші добрі, не турбуйтеся, — помалу й задумливо сказав Мирон. — Але поведінка Тарасова, дійсно, чудна. І після того зник?

— Так. Дав мені цю книжку, страшенно роздратовано замахав на мене руками, коли я попрохала пояснить, і заявив, що він уже тепер знає, що йому робити. Не базікати, а робити. Все настоював на тому, що він також може щось, що доведе щось до кінця. Все казав „пора“, „доволі“, посміхався чудно, зо мною прощався, неначе їхав кудись... Все це... Я страшенно боюся, Мироне Антоновичу. Що він затіяв?

— Хм! Погано. Хворий він. Нервується...

— Але що ж це за гроші, Мироне Антоновичу? Де він їх узяв? Де?

— Гроші добрі. Дав йому один добродій... Не турбуйтеся.

Оля зляканими, допитливими очима вдивлялась у Мирона.

— Це не ті..., що у... Кисельських? — тихо, боязно прошепотіла вона.

— Ну, які там Кисельські? — скривився Мирон. — З якої речі? Він же в ту ніч у них ночував... Покиньте. Дав йому один добродій. При мені було. Прохав тільки нікому не казати. Тарас же так по дурному поводить, що, справді, наштовхує на різні підозріння... Необхідно знайти його...

— Він щось казав за анархистів... Сміявся з соціалізму, релігії, все, каже, гипноз, льокаї... Які льокаї, що, до чого, нічого я не зрозуміла...

— Добре, ми його розшукаємо...

— Ради Бога, Мироне Антоновичу!

— Та не тільки ради Бога, але ради самого Тараса. Заперти свиню таку в санаторій і кінець. Йому гроші давалися не для дурниць. Батька ви до лікарні помістите? Гроші ж є тепер...

— Так... Але я не знала, що...

— Обовязково помістить. Самі ж як?

Оля потупилась.

— Ніяк... Що ж я?

— З Салдєєвим... Як?

Оля мовчала й похмуро розглажувала кінці хустини.

— Все чекає? Га, Ольсю?

— Ні, вже не чекає...

— Себ-то, як? — швидко спитав Мирон.

Оля підвела на його очі й ледве посміхнулась.

— Нема чого йому чекати. Одмовила рішуче...

— А!... Ну, звичайно...

— А ви що думали?

— Та подумав було, що вже пішли... Але добре. Тепер вже нічого цього не треба... Гроші є, все піде добре...

— Не знаю... — глибоко, важко зітхнула вона й повернулася йти.

— Ідете вже?

— Так... Піду... візьму грошей... Гаврило погрожував, що в шпиги найметься...

— Хіба?

— А! У нас там таке!... До побачення!

— Почекайте. Як же я вас побачу, щоб сказати за Тараса?

— Не знаю...

— Написати вам можна?

— Можна.

— Ну, добре. Напишу.

Оля мовчки подала йому руку й пішла до виходу.

— Ви й досі сердиті на мене, Олю?

— Я??

Вона зупинилась, повернула до його бліде личко з здивованими, сумними-сумними очима й обвела ними лице його.

— Ні?

Вона мовчки й помалу покрутила головою, подивилась в його очі довгим чудним поглядом і, нічого не сказавши, вийшла.

Мирон похмурився, задумливо постояв біля вікна й вийшов слідом за нею.

Попрямував до анархистів. Анархисти двузначно посміхались, розводили руками й запевняли, що нічого не знають про Тараса. Мирон навіть вилаяв одного з них, але нічого не добився. Ясно було, що вони Тараса десь ховають. А проте, швидко він і сам з'явився.

До Кисельських не заходив, але його бачили на біржі, на вулицях і частіше всього біля заводу. Страйк підходив до кінця, потерпівши повну невдачу. Робітники юрбою йшли до контори. Тараса найчастіше бачили біля заводських воріт. Оповідали, що він мав вигляд божевільного, — запалені очі, чудно блискучі; непорушні, сухі, завжди трохи розкриті уста; постійно як у проповідника піднята рука й хрипкий, піднятий голос. Ні заводська адміністрація, ні поліція не завважають йому проповідувати, бо найбільша частина його промов або повна вигуків про якийсь гіпноз, або направлена проти інтелігенції, соціалізму, релігії й тому подібного. Кличе

всіх до „обурення тіла проти душі“, ізгоняє майбутнє, — словом, близький до божевілля. Його слухають з сміхом і з страхом. Але є й співчуваючі. Одного разу, зустрівши Кита й Рисецького на зібранню агітаторів, прийшов у надзвичайну лютість і, коли б не вдержали робітники, напевно трапилося б нещастя.

— Робити, нікчемники! Робити!! — кричав він, задихуючись. — Представники робочого класу? Я вам покажу! Геть!! Робітника обдираєте, та ще в представники його лізете! Іди сюди, виломай руки на моїй роботі тоді й представництвуй! Вчителі! Я вас навчу, почекайте трохи. Гіпнотизери!!

Рисецький до того був наляканий, що не з'являвся з того часу ані на одному зібранню, Кит же обурено ходив до всіх і агитував за негайне виключення Тараса з організації.

З Вірою він зовсім не бачився. Вона декільки разів заходила до Олі, але ніколи не заставала Тараса вдома. Оля ж приймала її все сухіше та холодніше.

Нарешті, вона отримала такого листа:

„Віро! Я з Вами бачитись не хочу. Чуєте Ви це чи ні?! Чого Вам треба від мене? Нащо Ви турбуєте рідних моїх? Я, як мужчина, Вам не гожуся, значить нема чого Вам і панькатись зо мною. Та й, взагалі, припинили б Ви вже свою „діяльність“ серед робітників. А то може погано скінчитись. Страйк програно, при чому Ви навіть не догадуєтесь, скільки людей занапали. Представники! Займайтесь собі своїми „духовними“ дільцями по темних куточках, толкуйте про „гармонії та рідність душ“ і „отримуйте аренду з мужиків. Це більше пасує до Вас, аніж втручання в життя робітників. Мене ж краще не чіпайте, бо нарветесь. Тарас.“

Віра для чогось показала цього листа Дарі. Дара, перечитавши, здивовано подивилась на неї.

— Що це значить?

Віра чудно посміхалась блідими устами.

— От собі...

— Що „от собі“?

— Цікавий лист, правда?

— Так... Себ-то... Але чому він до тебе тепер... так...

— Як?

Дара уважно подивилась на Віру. Лице жовте, під очима фіолетові синці, погляд горячковий.

— Ти маєш поганий вигляд, — мимохідь зауважила Дара.

— Хіба? А мужчини знаходять, що я тепер власно „чарівна“. Один так і сказав: „ви, — чарівна“. Навіть не „ви“, а „ти — чарівна“. Ха-ха-ха! Чого ти так дивишся? Хіба не вірно? Думаєш, Мирон сказав? Так?

Дара трошки почервоніла.

— При чому тут Мирон?

— Зовсім ні при чому? Хіба?

— Віро, ти — чудна всі ці дні...

— Дуже? Це тому, що Мирон посватався до мене а я не знаю, виходити мені за його чи ні.

Дара не зводила з неї своїх похмурених чистих очей.

Віра злегка засміялась.

— Як ти порадиш?

— Дара усміхнулась.

— Я б порадила тобі краще валеріанових крапель прийняти.

— Так? Сьогодні ввечері прийму! Що ж? Будемо й ми брати від життя... довжне... Правда? Ти, здається, в цьому досвідчена?

— Ти, Віро, хочеш сварки. Прощай.

І Дара спокійно пішла до себе.

В вечері підняття Віри дійшло до найвищої ступені. Кільки разів одягалась і знову роздягалась. Нарешті пішла.

Прийшла години через три; одмовилась від вечері, замкнулась у себе й нікому не сказала ані слова. Вигляд у неї був нерозуміючий, жалюгідний, розбитий.

Катерина Андріївна, як тільки побачила її, так і застигла: такий вигляд у неї бував після жорстоких істеричних припадків. Але сказати нічого не одважилась. Останніми часами в родині Кисельських якимсь само собою склалось, що ніхто нікого ні про що не питав. Балакали тільки про найнезначніші речі та про необхідне. Кожен жив сам по собі.

Семен Васильович майже що вечера виїздив, і всім було відомо, що він їздить до своєї старої коханки, з якою часто й тяжко п'є.

Сергій зовсім не виходив з своєї кімнати. З Дарою бачився тільки підчас їжи, ні про що не балакав і не наче не помічав її. Коля на цілі дні зникав і приходив тільки спати. Але навіть йому ніхто нічого не казав.

На другий день Віра не вийшла ані до чаю, ані до обіду. До себе нікого не впускала.

Ввечері прибіг Костя й усилено почав добиватись до неї. Довго не хотіла пускати, але Костя не одставав і навіть весь почервонів від нетерплячки та роздратування. Жовто-білі кучері його й такі ж самі брови різче відтінялись червоною щок.

— Ви чуєте? Дуже важно! Пустіть!

І він навіть грюкнув кулаком у двері.

Віра впустила. На ній був темний капот. Голова обв'язана мокрою хусткою; все лице стомлене, загострене, западини на щоках темні.

— Що з вами? — злякався Костя.

— Нічого... Хвора трохи. В чому діло?

Костя хапаючись почав розповідати. Завод зовсім одкрито, почалися роботи. Уступок, звичайно, ніяких, навпаки: багатьох не прийняли, платню зменьшили, заводять строгости. Робітники — люті. Його, Костю мало не побили. Біля заводу ще більше проповідує що дня Тарас. Його охоче слухають. Тон зовсім фанатика, високий штиль. А це страшенно впливає на массу. Він, Костя, звертався до Кита, але цей генерал верзе щось про деморалізацію й лається, як звощик. Іони нема, Рисецький боїться, Наталя товче щось про гуртки старовинного типу. Все без ладу, нігде ніякої ініціативи. Кинувся тільки що знову до Кита й знайшов в пивній, в товаристві з Петром і Рисецьким.

— З Петром?! — жваво, злякано перервала Віра.

— Так, з Петром.

— Коли ви його бачили?

— Та кажу ж — тільки що. І уявіть: з ними Тарас.

Після всього... вони з ним. Дикий якийсь... П'є, кричить... І всі також. Регочуться, ревуть... Якась гідота!... Я спробував балакати з Іоною... Е, куди там! Всі в якомусь підняттю... Що з вами, Віро? Що ви?

Віра похитнулась і непевними кроками підійшла до ліжка.

— Нічого, нічого... Голова трохи...

Вона безсило лягла. І раптом швидко підвелась і сіла.

— Ви їх тільки що бачили?

— Так... — здивовано глянув на неї Костя.

— Ви знаєте, де ця пивна?

— Розуміється, знаю.

— Можете мене туди провести?

— Можу.

Віра зірвала мокру перевязку з голови, метнулась по хаті, одягла на капот пальто, на голову накинула хустку й задихаючись сказала:

— Ходімте!

Костя здивований і навіть зляканий, ледве встигав за нею.

Через десять хвилин вони вже під'їздили до пивної. Віра ані слова не вимовила за цілу дорогу.

— Це тут? — хитнула вона на жовті вікна, коли Костя зупинив візника.

— Так. Ви зайдете? — нерішучо запитав він.

— Ні. Ви покличте мені . . . Петра. Ні! Покличте Тараса. Не кажіть, хто. Скажіть, одна панна чекає. Я буду там. Швидче!

Костя слухняно зайшов у пивну, а Віра одійшла убік і почала нервово, швидко ходити по тротуару, плутаючись в подолі капоту.

Хвилини через дві з пивної вийшов Тарас. Озирнувшись, він підійшов до Віри. Вона швидко пішла йому назустріч.

— Я з вами хочу побалакати! — глухо але сильно кинула вона йому просто в лице.

Тарас навіть одсахнувся. Він, видко, зовсім не чекав її.

— Ідіть за мною! Чуєте?

— Куди?

— За мною, кажу вам!

Тарас хвилину постояв непорушно, потім зірвався з місця й майже крикнув:

— Добре, ходім! Ходім, чого ж! Ха!

Віра зупинилась, озирнулась, але зараз же ще швидче пішла. Тарас за нею.

— Що ви тут робили . . . в півній? — раптом грізно зупинилась вона.

— Що? Пили за вашу покійницю-незайманність!
— брутально зразу ж випалив він їй в лице.

Віра швидко піднесла для чогось руку до горла й мовчки широкими очима подивилась на його.

— Що? Не сподівались? Хе! І про душу поговорили... Дуже гарна душа у Петра... Рідна...

Віра так само стояла, вся замертвівши.

— На цій підставі він пішов об заклад, що зробить вас своєю коханкою... І виграв. Правда? Тільки з істеричкою та припадочком... У вас завжди припадочки в таких випадках. Тому то й про духовне кохання ви так гарно співаєте, що фізичне з перешкодами... Хе—хе—хе!... Але це пікантно, каже Петро... Ні? Га? Учора ввечері у Петруся...

— О—о! — раптом застогнала Віра й, повернувшись, побігла від його вниз по вулиці.

Тарас зареготав, злісно, з болем і люттю. І, повернувшись, також майже побіг у протилежний бік.

В пивну він більше не заходив. З кривою посмішкою на лиці, розмахуючи руками, часом зупиняючись і дико регочучи, він робив вражіння божевільного. Прохожі злякано обходили його, зупинялися й дивились услід.

В якомусь глухому провулку він раптом спинився. Надходив звичайний приступ безсилости, втоми й тупости. Останніми часами вони тяглися хвилин по десять. Думка завмірала, руки опускались, ноги підкошувались і здавалися зробленими з вати. В таких випадках він спірався об стіну й чекав, поки пройде, або сідав, коли було на що.

Він озирнувся й недалеко побачив біля воріт лавочку. Кроків за два горів лихтарь. Умощуючись, він біля лави, майже біля самих ніг своїх, помітив якусь купу лахміття. Лахміття щось бурмотіло хрипким, п'я-

ним басом і ворушилось з досадою, очевидячки силкуючись пристосуватись до місця.

Тарас тупо подивився на його й застиг. Лахміття поворушилось, поворушилось тай затихло.

Над парканом в голих вітах деревця, як заплутаний у павутиння комарь, тонко піскотів вітер. Порожньо, вохко й тоскно було навкруги.

Раптом звідкилась збоку поважно й густо загув дзвін, важка хвиля звуків помалу й переливаючись, як довга смуга оксамиту, проплила над головою. За нею друга, третя.

Лахміття раптом ворохнулось, забурмотіло щось, і Тарас помітив, як зпід його випросталось кошлате лице в шапці, яка нагадувала шапки старовинних бояр, після того підвелась рука й лахміття почало хреститись. Одхрестившись, голова знову пірнула в лахміття й лахміття, пововтузившись, знову затихло.

Тарас спочатку байдуже дивився на це, потім раптом, неначе його штовхнуло щось, втер рукою чоло й тупо з усилям гукнув:

— Земляк!

Ніякої відповіді.

— Чуєш, земляк!

Лахміття ворухнулось і зпід його глухо та хрипко почулось:

— Ну, чого?

Тарас знову потер лоба, неначе силувався розтерти під ним туман і вхопити своє бажання.

— Ти... це... Ти нащо хрестився?

Лахміття дужче заворушилось.

— Як кажеш? — далеко ясніше, очевидно, вже з надвору захрипів бас.

— Хрестивсь зараз, кажу, на що?

— Хто ?

— А ти.

Лахміття не рухалось, очевидно згадуючи.

Тарас вже жвавіще слідкував за ним.

— Ну ? — нарешті почулось. — Дак чого нада тібе ?

— Та нащо, кажу хрестився ? По якій причині ?

— Та ти чого ? — почав уже, видко, дратуватись бас. — „Хрестився“. Ну, хрестився... Звон чув ?

— Чув...

— Ну, то якого-ж біса лізеш... Курить є ?

— Ні...

— Ну, й дурень... А чого хрестився... питаєш...

І голова незадоволено знову почала пірнати в лахміття.

— Хм ! А коли дзвін, то треба, значить, хреститись ?

Голова знову вилізла й навіть здивовано витріщилась на Тараса. Очі їй були запухлі, жовті, борода скудовчена з сивими прогалинами. Вираз лиця строгий.

— Ну, а ти думав як ? Танцювать нада ? — нарешті значно й навіть з деякою цікавістю пробасувала вона.

Тарас усміхнувся.

— А хреститись нащо ? Ну, дзвін... То що ж з того ? Ти ж і сам не помітив, як перехрестився. На що ж це ?

Лахміття навіть вирівнялось і сіло. Очевидно йому хотілось ближче роздивитись, з яким це дурнем довелось балакати.

Оглянувши Тараса, голова в боярській шапці рішучо, строго й коротко вимовила :

— Дзвін — з церкви ?

— Ну...

— А ти не нукай. З церкви, питаю тібе ?

— З церкви.

— А церква — Божа?

— Ну...

— Не нукай, кажу, а одвічай.

— Божа.

— Ну, тепер поняв?

— Ні, не поняв.

Голова навіть вилаялась з досади й здивовання.

— Та ти зовсім дурень чи прикидаєшся?! Та ти кому хрестився: Богові чи ні?

Тарас з ще більшою, якоюсь гострою, цікавістю розглядав голову.

— Значить, ти гадаєш, що Бог тебе помітив як ти хрестився?

— Ну, а як же! — без єдиної нотки сумніву й навіть з деякою погрозою прохрипів бас, — хай би тільки спробував Бог не помітити його хреста.

— А коли не помітив? Що тоді?

— Ну, брат, знаєш що: — розсердилась раптом голова, — іди по своєю дорогою, а то я тобі такі жарти тут покажу... Тоже, сволота, жартувать чим знайшов... Хлюст!..

І не маючи більше бажання розмовляти, лахміття знову загорнулось і затихло.

Тарас посміхаючись все дивився в його бік.

— А чому на землі лежиш? Чуєш, земляк?

— А твоє яке собаче діло?

— Лягай тут на лаві. Мокро там.

— Батька свого повчи... „На лаві“...

— Вірно. Я встану, а ти лягай.

Ляхміття не відповідало. Потім з його виринула голова й поважно вимовила:

— Запам'ятай: на землі лежиш, нікуди не впадеш. На лаві ляжеш, на землю впадеш. Нище за землю нічого нема. Поняв?

І вже остаточно, не чекаючи навіть відповіді, голова сховалась, лахміття згорнулось і перевернулось в темну купу, яка злилася з землею.

Тарас довго сидів непорушно. Дзвід давно затих. Тільки вітер так само, як і раніше, жалісно скиглив і бився в голих гильках.

Раптом Тарас устав, нахилився до лахміття й штовхнув його.

— Земляк!

— Ну? — швидко й сердито розгорнулось воно виставивши голову, — Якого ще біса?

— Значить, треба, хреститись? Га? Тобі вже нема куди падать, нижче за землю нічого нема... Ха-ха-ха!

І круто одвернувшись, Тарас швидким кроком пішов униз по проулку.

А голова ще довго дивилась йому вслід нерозуміючими очима. Потім чи то з заздністю чи з незадоволенням захиталась, і пробасивши:

— Здо-о-рово!.. — загорнулась, в лахміття й знову приникла з ними до землі.

XV.

Наталя лежала на канапі, а Мирон ходив по кімнаті й підтягав вуса вгору. Вигляд він мав розпатланий, якийсь кострубатий. Наталя, сміючись, казала йому не один раз, що він подібний тепер до вовка взімі, злого, голодного, самотного, якому скрізь нейдеться, й якого всі женуть і бояться.

Дійсно, роботи нігде не знайходилось; на стару посаду не приймали; вдома не сиділось. І Мирон все частіше

заходив до Наталі. Слухаючи це порівняння, він іноді раптово усміхався, неначе вишкіряв зуби, і щось недобре до Наталі миготіло в цій посмішці.

— Сядьте, Мироне, надокучили... — раптом вєредливо вимовила Наталя, витягуючись і вигинаючи вгору високі груди.

— Мені користо... — потяг він вуса, не перестаючи ходити.

— До того ви сьогодні якийсь... дуже непевний... Не подобається мені ваша усмішечка...

— Мені дуже ве-е-село...

— Напевно... Ач, як щітина наїжилась. Коли б темно, у вас, напевно, фосфором очі свіtilись...

— Погасить лампу й поба-а-чите...

— Еге-ж, з вами в темноті... Красенько дякую...

— Я не вкушу.

— Ну, й гірше може бути...

Вони подивились одне на одного. Сірі напів — приплющені очі Наталі поблискували чудними вогниками. Бліде обличчя, зрізане на чолі темним волоссям, яке лежало як два крила, сьогодні здавалось ще блідішим. Яркі уста трошки розкрилися від гарячого дихання. Щось незвичайне було в ній цього вечора.

— Подайте мені дзеркало! — раптом звеліла вона. Мирон ліниво подав дзеркало й знову заходив.

Наталя подивилась на себе. Нижче очей горіли дві невеличкі плямки, неначе хтось сильно уципнув там.

— Погано... Візьміть, поставте назад... Самі ж одягайтесь та йдіть... Годі на сьогодні.

Мирон мовчки подивився на неї.

— Так, так. Мені ваша присутність шкодить... До побачення.

Мирон усміхнувся.

— Я ж скоро їду. Може останній вечір...

— Все одно... А ви що, справді їдете чи балакаєте тільки?

— Може, й справді... Як обставини покажуть.

— А що ж це за обст-а-вини?

— Рі-і-жні...

— Роботи нема?

Мирон скривився.

— Так, і це-е...

— А ще що?

— Бага-а-то де чого...

Він зупинився й почав чудно дивитись на неї, засунувши руки в кишені. На устах і в очах блукала посмішка.

Наталя повела очима по всій своїй повній постаті, прикрила занадто виставлену ногу й злегка почервоніла.

— Чого дивитесь так?

— Милу-у-юсь... Ви дуже заразливі...

— Ну, немачого... Ви краще скажіть, що це ще за „багато“?

— Бага-а-то...

— А я вхожу в це „бага-а-то“?

— Можливо...

Мирон раптом спокійно сів біля Наталі, взяв її руку й міцно стиснув.

— Мироне! Що ви? Збожеволіли?

— Лежіть і не хвилю-юйтесь. Я не з'їм вас. Мені ж так краще. Та й ва-а-м.

Наталя підвелась і хотіла встати, але Мирон сильно обняв її й поцілунком поклав назад. Завязалась мовчазна боротьба.

Раптом Наталя затихла, одвернула убік голову й, важко дихаючи, тихо сказала:

— Мироне... Лишіть...

Мирон одхилився й, не випускаючи її рук, так само тихо відповів :

— Я дужчий.

— Фізично, так...

— Може, й інакше...

Наталя дивилась на його напів заплющеними очима. Червоні плями під очима зробились яркішими та більшими.

— Що вам, треба? — спитала пошепки.

— Нічого. Хочу, щоб ви були чесною з собою. Ви насилуєте себе.

— Це нудно, Мироне. Скажіть щось новіще...

— Ви насилуєте себе.

— Пустіть руки!

— Ні.

— Буду кричати.

— Не будете.

Наталя потягла руки. Мирон стиснув їх.

— Боляче, дурний!

— Нічого. Я скоро їду. Хочу вам зробити боляче на прощання. Чуєте?

— Ви — самовпевнені.

— Не ду-у-же...

Вона слабо потягла руки.

— Коли їдете?

— Хутко.

— Пустіть руки!

— Ні.

Наталя ще більше приплющила очі. Яркі уста на зблідлому лиці напіврозкрились і манили до себе. Груді високо здіймались. Мирон, нерівно дихаючи, розглядав її з чудною, злісно-мстливою й хижою посмішкою.

— А це сумно, що ви їдете... Серйозно! — раптом тихо сказала вона, розплющуючи очі.

— Хіба? Попрохайте, не поїду...

— Я не вмію прохати. Тільки наказувати.

— Все одно. Ваш наказ буде рівнятись проханню.

— Ач який! Ні, серйозно, чого їдете?

— Треба.

— Брешете... Чого? Га?

Вона лукаво прижмурилась і наблизилась до його голову.

У Мирона блиснули очі, але він не рухнувся.

— Чого? Скажіть.

— Не скажу.

— Я нікому не буду переказувати... І, може, коли скажете, й іха-а-ти не треба буде... Га?

І лукаво-лукаво зазирнула до його вгору.

Мирон сильніше стиснув її руки, але мовчав.

— Не скажете? А догадатись можна?

— Можна...

Наталія прижмурилась, подумала й витягнувши трохи губи, жалібно прошепотіла:

— Я недога-а-длива... Скажіть самі...

Мирон підніс одну руку до уст, поцілував, потім другу, опустив і подивився на Наталю довгим, щось кажучим поглядом.

— Це відповідь? — усмінулась вона, потупивши очі

— Можливо.

— Фе! Ви — занадто обережні... Кажіть же!

— Казать?

— Так.

Мирон з силою притягнув її до себе й хотів поцілувати, але вона ловко й швидко одвернула голову, висунула язика й одкинулась назад.

— Дістав?

Мирон мовчки усміхнувся.

— Кажіть, коли вас питають!

— Я вже забув, про що питають.

— Чого виїздите?

— Треба.

— Я не хочу, щоб ви їхали. Це — нудно. Чуєте?

— Наказуєте не їхати?

— Так. Не смійте їхати!

Наталя напів-серйозно дивилась на його.

— Ні, пої-ї-ду. Тре-ба.

— Зовсім не „тре-ба“... Чуєте: зовсім не треба.

Можна чудово й так жити. Ви милий, і я буду нудитись без вас. Зоставайтесь. Я буду вам гра-ти, будемо читати... Правда?

Вона знову наблизилася, як кішечка, голову й посмінулася йому вгору лукаво й трохи насмішкувато.

Мирон, мовчки посміхаючись, швидко оглядав усю її славно вигнуту постать. Вона зірко слідкувала за його очима.

— Добре? Будемо грати, мріяти... Більше нічого... Але гарно-гарно так буде. Правда?

— Ні.

Наталя неначе здивувалась.

— Ні-і? Але чому ж?

І очі заіскрилися хвилююче, лукаво.

— Мені перестала подобитись музика...

— О, як шкода! Ну, будемо читати. І це ні? Ну, будете проповідувати мені „чесність з собою“, а я буду слухать... І ані разу не засну! Йй Богу! Хотите?

— Ні.

— Ну, ви — дурний... Ой, не душіть же так руки — боляче... Боляче ж!... Кусатись буду... Побачите... А... От. А що? Ага! Ну, годі. А нащо їде, дурнень-

кий? Га? Нащо? Мене боїться? Так? А коли я його попрохаю, лишиться?

— Добре попрохаєте?

— Добре.

— Може, лишуся.

— Тільки я не вмію прохати...

— Я навчу...

Мирон тихо, обережно обняв її лівою рукою. Наталя вся здригнулась, але нічого не сказала. Очі її дивилися вгору й здавалися скорботно-благаючими. В них, дійсно, був прохаючий жах, чекання, надія.

Мирон нахилився до самого її лиця й прошепотів:

— Повторюйте за мною...

Наталя слабо посміхнулась.

— Добре.

— „Мій любий“ ... Ну!

Наталя трохи завагалась.

— Повторюйте ж: „мій любий“!

— „Мій любий“ ...

— „Не їдь“ ...

— „Не їдь“ ...

— „Я нічого не хочу від тебе“ ... Ну!

— „Я нічого не хочу від тебе“ ...

— „Але буду слухняною“ ...

Наталя слабо одсунулась.

— Пустіть.

— Повторюйте ж!..

— Пустіть, у мене голова крутиться... Пусті.

... Ну, пусти ж. — — — — —

Наталя розплющила очі, підняла голову, поспішно поправила сукню й по дорозі ніжно обняла за голову Мирона.

— Ну, тепер не поїдеш, недобрий? Ні?

Мирон помалу повернувся до неї, з чудною поємішкою оглянув її всю, обережно визволив голову й встав.

— Ні, пої-їду, — посміхаючись, ліниво потягнувся.

І почав шукати очима капелюха.

— Ти куди?

— До до-о-му...

— Чому? Нащо?!

— А що ж мені більше?... Ви казали, що без любови душ не мо-о-жете віддатись... Я довів проти-и-вне й іду-у...

Наталя помалу сіла й широкими очима дивилась на його.

Мирон, граючись, перекинув капелюха з одної руки в другу.

— А коли б не виїзди-ив, кохання наших тіл чужо розцвіло-о б у нас. Але, перше я їду, а дру-уге... Ну, це не ва-ажно... Отже, до побачення!..

Наталя закрила лице руками й покрутила головою.

— О, які ж ви гидкі!.. Які гидкі... Як неблаго-родно, мерзостно... О, Боже!

Мирон підкинув капелюха й впустив його додола.

— Хі-і-ба? Це маленький урок... Вас тільки так і треба вчити... Занадто вже надокучили ви мені... всі! Прощайте!

— О, як гидко!.. Як гидко!..

Мирон підняв з підлоги капелюха, недбало накинув на голову й вийшов у передпокій. Там одягся й пішов.

На вулиці під лихтарем зупинився й озирнувся. В вікні другого поверху видно було постать Наталі. Він насмішкувато скинув капелюха, уклонився, засміявся й швидко пішов праворуч.

Вітер радісно, швидко зашопотів йому в вуха, неначе розповідав, що робилося тут на вулиці, поки Мирон був там у кімнаті.

XVI.

При допомозі Хведора та його знайомих Миронови вдалося здобути рекомендації на завод в Одесі, де він міг би дістати роботу. Тільки треба було поспішити. Але Мирон цього як раз і не робив. Він або лежав непорушно на канапі, або не одриваючись, пристрасно працював над картиною цілими днями. Майже нікуди не виходив, коли ж заходив до Хведора, то весь час возився з дітьми, ухиляючись від балачок про від'їзд. Марія Матвіївна, жінка Хведора, дивлячись на оживлене в грі з дітьми лице Мирона, часто казала:

— Ви б собі завели, Мироне Антоновичу, хоч одного. От як любите дівчурі... Чого там? Таку мені треба та таку. Е! Трапилась не противна тай кінець... А то до мудруєте до старости... Давайте я вас оженю!

Марія Матвіївна любила говорити про все рішучо й просто. Мирон посміхався, але після таких розмов швидче йшов від Хведора й довго бродив по вулицях. Дуже часто проходив повз дім Кисельських.

Прийшовши ж до-дому, або лежав довго на канапі, або рішуче сідав до столу й писав листи. Кожного зараз же дер і кожне починалось:

„Даро! Я змучився, стомився“...

Або:

„Даро! Мені дуже часто здавалось, що ми страшенно близькі одне до одного. А, може, я утворив вам душу яку полюбив, як ідіот“...

Або:

„Даро! Це нестерпно, нарешті! Я хочу з Вами побалакати“...

І написавши на листку ці рядки, з злостью дер їх і одкидав. І знову лягав на канапу.

Один раз, коли він лежав так, несподівано прийшла Маруся. Під лівим оком вона мала великого фіолетового синяка. В руках валізка, яку вона з люттю кинула на підлогу в передпокою. Дихала важко. На зраділого Мирона майже не дивилась і зараз же заявила:

— Не радій, не до тебе приїхала. По дорозі зайшла подивитись... Та грошей взяти. Є?

Мирон хапливо вийняв гаманця.

— Потім! Сховай... Ну, як живеш? Получив мого другого листа, де писала, щоб з компанією не являвся?

— Получив.

— Добре... Я зараз до подруги... Поступаємо в другий дім... З того пішла. Сволота проклята! Ну, нічого... Це їй так не минеться. От! Бачиш? — повернула вона до Мирона синяком лице. — Білася. З хозяйкою. Поліцією грозиться. „Політика.“ Почекай, я тобі покажу поліцію. Ми теж знаємо хід до поліції. Як шлюха, то їй не людина?..

Мирон мовчки дивився на неї. Маруся замовкла й грізно дивилась крізь вікно в каламутне небо.

— Експлуататорка проклята! Сама чим була? Забула! Такою ж, не краще...

— Через що ж вийшло? — тихо спитав Мирон.

— Та через те, що одному сволоті-студенту в пику заїхала. Занадто гордий був. Та їй їй не спускала, грабувати себе не дозволяла. „А! Ти, каже, політикою від брата заразилась.“ Ну, я їй і показала політику. Пам'ятатиме.

Вона злісно усміхнулась. Помовчала.

— А ті дурепи! Терплять. Вона з кого наживається? Хіба не з нас? „Боїмось, до поліції заберуть.“ Небійсь, мене не забрали, ще й гроші всі оддала Знає кішка чие м'ясо з'їла! Ну, нічого... Я їм ще покажу!

Вона грізно труснула головою. Знову помовчали.

— Душно у тебе! — раптом сердито, роздратовано сказала.

В кімнаті було навіть холодно, бо Мирон зовсім того дня не топив.

— Так, душно! — поспішно сказав він. — Ти б роздяглась на хвилинку. Натопив я, перестудишся потім... Роздягнись...

Маруся мовчки, не дивлячись на його, скинула капелюха, пальто й поклала на стілець. Сама сіла на другий.

— А ти як? — дивлячись убік, похмуро й навіть з погордою знову забалакала... — Все своїми дурницями займаєшся?

— Якими?

— Та чертежами?

— Ні... Вигнали з заводу.

Вона швидко глянула на його, обвела очима лице й одвернулась.

— Морда у тебе змінилась. Тужиш чи не обідаєш? Гроші є у тебе?

Мирон знову поліз у кишеню.

— Та к чорту ти з своїми грішми! — роздратовано крикнула Маруся. — Зараз же до кишені лізе! Більше за тебе маю... Є гроші, питаю?

— Є...

— А коли нема, у мене візьми...

— Ні, спасибі, є... А може, Марусю, самоварчика поставить? Чайку нап'ємось... Га?

— Куди там самоварчик! Я йду зараз...

— Та спочинь хоч трохи... Я хутко.

І Мирон швидко пішов із хати.

— Не треба! — гукнула Маруся.

Але Мирон уже вийшов. Тоді вона схопилась, вийшла за ним до кухні, одштовхнула його від самовару й сказала:

— Іди, я сама. А то будеш тут вовтузитись три часа, а мені треба йти... Забирайся!

Але й після чаю вона не пішла й ночувати лишилась. Лишилась і на слідуючий день, бо білизна Мирона, виявилось, була вся подерта, її треба було конче позашивати. Потім вияснилось, що Мирон зовсім не мав теплих сорочок. Щоб пошити хоч з пару, також треба було часу. Про подругу й вступ у другий дім розмов більше не заводили. Іноді Маруся йшла кудись і верталась на підпитку, або зовсім п'яна. Тоді починала укладати свою валізу, яка чомусь усе була не справна, за що попадало Миронові. Він мовчав. Днів зо два вона з ним не балакала, але за те Мирон чув, як у себе щось вчила на пам'ять, або голосно читала. Іноді кликала його й сердито говорила:

— Об'ясни, як тут... Дурацька граматика твоя...

Мирон поясняв, спочатку рідко, потім частіше, й нарешті займався з нею кожного дня. Маруся схоплювала й засвоювала все з надзвичайною легкістю, але все так само сердито й похмуро.

— А за який час... цю всю комедію... підготовку цю можна пройти? — питала.

— Рік, два...

— Пройдемо раніше! Чорта з два буду я два роки цю дурницю робить...

І знову зникала на день або два. Мирон ані слова не казав про ці зникання. Сам він або, простоявав ці-

лими днями біля картини, або лежав на канапі. Ще більше посірів, в очах часто застигала насмішкуватосумна посмішка.

Іноді Маруся виходила з своєї кімнати, приходила до його й, вмовстившись на підлозі біля канапи, брала руку Мирона й притискувала її до обличчя свого з конвульсійною, жагучою ніжністю. Найчастіше це бувало присмерком, коли не видно було виразу обличчя.

Рідко рідко балакали про що небудь. Більше мовчали. Мирон другою рукою гладив її голову, вона ж беззвучно цілувала руку його й міцно, поривчасто стискувала її й притуляла до лиця, до шиї, до грудей своїх. І часто гарячі сльози теплими й зараз же холодючими струйками пробігали по руці йому. Він нахилився тоді до голови її й ніжно, довго цілував.

Потім знову, мало не в той же самий вечір, раптом з'являлось роздратовання, погорда, злість і зникання на день-два.

В один з „ніжних“ днів Маруся сиділа у Мирона й читала. Мирон лежав на канапі.

Раптом почувся дзвінок. Мирон пішов до передпокою й зараз же повернувся з Олею. Вона була страшенно бліда, з вимученим, схудлим лицем, очі втомлені, великі, застигли в тузі.

Мирон глянув на неї й зупинився.

— Що з вами, Олею?!

Оля поведла очима по кімнаті, шукаючи де б сісти.

Мирон поспішно підставив їй стільця. Вона сіла, дихаючи так само важко й мовчки дивилась по кімнаті.

Мирон і Маруся перезирнулись.

— Тараса вбито... — раптом тихо сказала Оля, все так само водячи очима по кімнаті.

— Що?! — скрикнув Мирон.

Маруся глянула на Мирона й також широко, злякано розкрила очі до Олі.

— Себ-то не зовсім вбито... Дуже поранений... Помре не сьогодні — завтра... Вас хоче бачити... І Віру... І Дару...

— Позвольте!.. Я його ще позавчора ранком бачив біля...

— Так, а ввечері розірвалась бомба й... розбила його...

— Бомба?!

— Так... Він готував бомбу... У анархистів... Трапився вибух...

— Ех, як це... Дуже ранений?

Оля не дивилась ні на Мирона, ні на Марусю, неначе все їй надокучило до нестями, до огиди. Одповідала тупо наче з примусу.

— Так, дуже... Усю праву половину... Два дні непритомний... Зараз прийшов до пам'яті... Вас хоче бачить... Ідьте... Я піду до Віри...

Вона почала підводитись. Мирон похмуро кусав губи.

— Як же вдалося перевезти його до вас?

— Не знаю!.. Анархисти... Привезли й утікли...

— На батька вашого це вплинуло дуже...

— Батька нема, в лікарні...

— Так? Уже?

Оля байдуже подивилась по кімнаті.

— До побачення... Ідьте... Він жде вас...

— Іду. А для чого йому була потрібна бомба, не знаєте?

— Хотів зірвати студентів і професора в аудиторії...

Мирон широко подивився на неї.

— Звідки знаєте?

— Сам сказав... Лист у його...

Оля рушила до дверей. Маруся хапливо, з глибоким жалем дивлячись на неї, одчинила їй двері. Оля, не попрощавшись, пішла.

— Це той хлопець, що приходив колись з Дарою? — тихо спитала Маруся.

— Так... Ну, я йду...

Маруся допомогла йому одягтись, міцно мовчки поцілувала й випустила.

Коли Мирон підходив до будиночку, в котрому Щербіни займали свою кімнату-кухню, його догнали на візнику Оля, Дара й Віра. У Дари були великі напружені очі, похмурі брови й легкий рум'янець від морозного повітря. Віра — жовта, ще більше вимучена, ніж Оля — злякана, нерозуміюча. Обидві також були в хустках.

З Мироном поздоровкались так, неначе раніше нічого між ними не трапилось. Обмінялись декількома фразами, чомусь пошепки.

Оля ввела всіх у маленькі сіни в пристройці, а потім у хату. На них одразу шугнуло важким духом запахом ліків, людського дихання, горілої соломи й ще чогось кислого й гострого.

Спочатку нічого не можна було розібрати. Кімната — низька, напівтемна. Долівка—земляна. Великий, довгий стіл біля вікна. Біля столу непорушна велика жіноча постать.

Всі нерішуче зупинились біля порогу.

— Сюди... За мною... — тиха сказала Оля й пішла далі.

Всі рушили за нею. Попереду Віра, котру пустили першою, потім Дара й позаду всіх Мирон. Жіноча постать біля столу не ворушилась.

За піччю на широкому ліжкові лежало якесь тіло, замотане в ковдру й з обв'язаною білим головою. Вся

права половина лиця й плече були' заховані під білою пов'язкою, видко було тільки ліве око, кінчик носу й сухі запалі уста; око було напівзаплющене, все лице непорушне, мертво-бліде, з синє - олив'яною смугою під оком.

Оля обережно нахилилась над Тарасом. Всі стояли боязко, не рухаючись, напружено дивлячись на зав'язану голову. Вона лежала непорушно, але око ніби здригнулось, ворухнулися уста й ледве чутко, хрипко з них вихопилось:

— Прийшли... Бачу... Спасибі...

Всі так само стояли, чекаючи чогось, не знаючи що робити. Стояли й дивились.

— Покарав таки Господь! — раптом неголосно але погрозливо й важко почулося ззаду. Всі швидко обернулись.

Оля вмить вся спалахнула.

— Мамо! — ступила вона до столу з обуреним поглядом. — Покиньте хоч тепер! Чуєте? Дайте хоч померти... Я ще лишаюся вам. Мовчіть, інакше я не знаю що зроблю!

Мати стояла все так само непорушно, велика, могоуча, похмура. Слова дочки, видко, сковзнули по ній, не зачепивши її важких, власних думок. Але замовкла.

Оля зараз же одвернулась і знову підійшла до узголов'я Тараса. Він слабо підняв до неї око й питаюче подивився.

— Що там? — з усиллям прохрипів.

— Нічого, Тарику, нічого... — голосно, як до глухого, заспокоююче сказала вона.

Він ще раз подивився на неї, потім опустив повіки й прошепотів:

— Мироне!

— Мироне!.. Мироне!.. — обернулися всі до Мирона, даючи дорогу.

Мирон важко підійшов до самого ліжка.

Тарас зупинив на йому напівзаплющене, тмяне око.

— Я вам... весь час... хотів... мій борг... віддати... Але... не вдалось... Оля оддасть...

Мирон повів плечем.

— Ні... Вона оддасть... Коли собі... не хочете... віддайте... на партію... для гіпнозу... .

Він слабо скривив свої блідо-сині уста в посмішку. І заплющив око. Став подібний до трупу.

Мирон помалу спиною одсунувся й зупинився позаду Віри. Вона трусилась дрібною дрож'ю, механічно згаваючи з лица нервові струйки.

Тарас раптом одкрив око й знайшов Віру. Вдивився й знов усміхнувся своєю страшною посмішкою.

— Які... ви всі... переля-кані... — з важким зусиллям прошепотів. І замовк, болюче повів бровою й застогнав. Затих і знову розплющив око.

Всі чекали.

— Коли... моя душа... розбивалась..., ви не боялись... і спокійні... А тіло... розбито... — і жах...

І знову посміхнувся й закрив око. І, не розплющуючи його, прошепотів:

— Прочитайте.

Оля зараз же обережно вийняла зпід подушки якось папера й подала його Миронові.

— Голосно... — прохрипів Тарас.

— Читайте голосно, йому не чутно... — пошепки додала Оля. — Він цього листа носив при собі, щоб послати в той день... Читайте.

Мирон слухняно взяв великий лист паперу, розгорнув його, прокашлявся й почав читати:

„В університет. Раді професорів і всьому „громадянству“ від того що разом з собою зірвав аудиторію студентів“ ...

— Голосніше... — прохрипів Тарас.

— Голосніше! — повторила Оля.

Мирон підійшов ближче до ліжка й підвищив голос:

„Я зірвав аудиторію для того, щоб струснути вас жахом. Жах примусить вас подумати над тим, що перечитаєте. На смерть та кров ви тільки вважаєте. Отже говорю до вас кровдю й смертю. Слухайте ж!“

„З того часу, як страх породив богів, ви, жерці їхні, ви, всі книжні, мислящі, духовно поневолили насі працюючих.

„І тим сильніше невірництво це, чим більше ви й ми віримо в вашу вищість над нами.

„Метою життя ви оповіщаєте задоволення душі й увільнення від влади тіла; душею й духовним ви тисячеліття гіпнотизуєте людскість і себе самих.

„Тремтячі, покірні, старці й убогі духом, каятлив, і смиренні — прославляються.

„Причетні до культури, прогресу, множуці скарби духу — геніями іменуються. Ім на площах монументи ставляються. І з благословенням вслухаються до слів цих геніїв і побожно шанують пам'ять їхню. Бо душі служать, примножуючи скарбницю духа, визволяючи людскість з під влади тіла.

„О, наївна, страшна брехня! Тим страшніша, що самими брешущими вважається за правду.

„Один з ваших сказав: „будьте чесними з собою“, себ-то не брешіть собі, себ-то, що думаєте, почувайте також. О, коли б ви не брехали собі, коли б тільки брехали нам! Тоді б брехня ваша не була б такою могутньою, такою одурманюючою! О, коли б ви не брехали

собі, ви побачили б, що ваше служення душі тільки тому й є добре, що добре від його вашому тілові.

„Ви побачили б, що вся ваша скарбниця духа — є не більше, як скринька з засобами для задоволення тіла. Всі ж генії ваші — не більше, як слуги, льокаї його.

„Але ви цього не зробите. Для чого б вам це? Хіба служення душі, цивілізації, прогресові не дає вам спокійних палаців, чудових коханок, розкішного вина, автомобілів, аеропланів? Хіба вам часто трапляється жити в халупах і кризти власні пальці з голоду? Хіба ваші тіла не одгодовані, не чисті, хіба ваші самиці виснажені й трухляві як випорожнені мішки? Хіба це професор, що злетів оце в повітря, цей вчитель життя, цей служитель в храмі науки задовольнявся духовною стравою й не з'їдав за один обід на стільки, скільки вистарчило б моїй родині на місяць? І хіба йому гірше від того, що він, який розповідає пташатам своїм про те, як виробляються товари, вважає себе вище за тих, котрі вироблюють ці товари?

„А пташата, ці, що готуються на гіпнотизерів, ці рушії науки, культури, хіба їм зле від того, що вони за це „рушіння“ матимуть автомобілі, аероплани й всі блага великої цивілізації? Вони їх не робитимуть, — ні, це зроблять інші: нищі, темні істоти — напівзвірі, що не читають книжок, не пишуть їх, що, як скоти, кишать там унизу.

„А за це з жалю й милосердя пташата прийдуть до тих, хто бабрається там у низу, й будуть їх вчити, наставляти, будуть просвіщати їхні темні душі й гіпнотизувати ріжними благами, небесними й земними. Вони обіцятимуть при соціалізмі все те, що самі мають тепер. За це будуть називатись представниками тих, що бабраються там унизу. І щиро не помічатимуть, що всі вчителі й преде-

ставники здебільшого чомусь вже зараз мають те, що обіцяють тим, кого вчать, у майбутньому соціалізмі.

„О, ні, вони навіть за це героями назвуться й їм поставлять пам'ятники. Вони не побачуть своєї брехні. Ні, ні, вам це не вигідно, вам тепло й зручно під вашим гіпнозом.

„Але слухайте! Є такі, яким занадто вже незручно стає! Є такі, котрим холодно, котрим тісно під цими тисячолітніми покрывами божевілля. Їхні тіла не одгодовані, шкура їхня не вилискує, й вони сумніваються в душі й цивілізації вашій, вони не мають такої пошани до скарбниці духа й до храмів брехливої науки вашої. Чуєте?

Є такі, що підняли голову й струсили гіпноз, які бачуть світ новорожденними очима. Є чесні з собою й ці брехати собі не можуть. Цим душно й тісно. Цим страшно й моторошно серед вас, як серед божевільних Ці повні люті, як серед лицемірів. Цим соромно, як серед самовдоволених дурнів. Цих душить гарячий жаль, як серед безнадійно хворих.

„Бережіться! Коли вони побачать всю брехню, коли новорожденна думка їхня спалахне пламенем-вогнем почуття, вони не задовольняться піснями про велику культуру й соціалізм. Вони вийдуть на вулиці й битимуться головами об брук. Вони будуть в люті ридать, хапатимуть першого, кого зустрінуть, і гризтимуть йому горло. Вони зруйнують ваші храми цивілізації й, як осликів запряжуть вас до роботи. Представництвуйте, годовані, гладкі! Представництвуйте, братолюбиві й жалосливі!

„О, ці не будуть брехати собі. Їм це не вигідно. І підкупити ви їх не зможете, бо той, хто раз пізнав жар брехні в собі, вже не піде в ряди брехливих. Швидче в смерть, як я! Я йду в смерть. Бо брехати собі більше не можу, як і не можу виносити вашої брехні.

„Але йду, повний ненависги, зневаги й протесту. Смерть двохсот-трьохсот ваших загіпнотизованих, що готуються на вчителів гіпнозу, хай супроводить мій протест!

„Жах нехай іде зо мною!

„Страждання й жах породили богів і гіпноз, страждання й жах повинні зруйнувати їх!

Робітник Тарас Щербина.“

Всі стояли бліді. Тарас широко розплющив своє око й щось гарячкове, дике було в йому.

— Так! Тільки так! — прохрипів він.

Мирон вернув листа Олі. Рука злегка тремтіла.

— Тільки так!.. — повторив Тарас, вичікуюче й піднято водячи оком від одного до другого.

Дара пильно, похмуривши брови, дивилась на його. Віра змахувала струйки й, здавалось, не чула нічого. Оля нахилилась до Тараса, поправила пов'язку й з мукою сказала:

— Тарику, тобі не можна хвилюватись...

Тарас повів бровою, неначе згоняючи муху.

— Хіба я не маю рації? Кажіть, — прохрипів він до Мирона.

— Маєте, ... — тихо сказав Мирон.

— Що? — навіть трохи підвів голову й зараз же застогнав Тарас.

— Маєте рацію! — хапливо й голосно повторив Мирон.

Тарас усміхнувся.

— Так? ... А ви? ...

— І я маю.

— Також?

— Також.

Тарас знову скривив в посмішку посинілі уста.

— Тарику! Рідний, та не можна ж балакати! Ідіть, панове! — благаючи звернулась Оля до гостей.

Тарас нетерпляче зморщив носа.

— Не заважай, Олю... Все одно... помру...
На годину раніше... на годину...

Він застогнав, заплющив око й кілька ментів лежав, як мертвий. Здавалось, він уже вмер.

Всі непокоїно заворушились. Але Тарас розплющив око й тихо, ледве чуто спитав:

— Ви... гадаєте... що маєте рацію й живете?

Мирон мовчав.

— Так?

— Говоріть голосніше! — сердито попередила Оля.

— Так, Тарасе. Можу жити. Ви чесні з собою, але від того й не можете жити.

Тарас лежав без руху. Здавалось, він навіть нічого не чув. Але раптом ворухнув оком і тихо прохрипів:

— Я... продумав... до кінця...

І затих. Ніхто не рухався.

— Ідіть, панове! Ідіть! — з благанням зашопотіла Оля. — Навіть не прощайтесь... Годі... йому це шкодливо... Благаю...

Мирон захитав головою й посунувся назад. Дара також одсунулась, потягнувши за собою Віру. Віра здивовано озирнулась на неї.

— Ходім!... — тихо прошепотіла Дара.

— Вже?... Так, так... Але я хочу попрощатись... Можно це? Можна?

Тарас раптом розплющив око й пошукав поглядом.

— Ідете?... — прохрипів він приглушено.

— Прощайте... Лихом... не згадуйте... Я також... Віро, зостаньтесь... на хвилинку...

Віра з непорозумінням, злякано подивилась на всіх. Вона вся трусилась.

— Лишиться на хвилинку, — невдоволено й сердито пояснила їй Оля. — Тільки зараз же виходьте.

Мирон з Дарою тихенько одійшли до дверей і вийшли. Віра зосталась.

Жіноча постать біля столу весь час не ворушилась, але вже не стояла, а сиділа, рівно й прямо спершись об стінку. Здавалось, вона так само, як син, була вся розбита, й кожен рух давав їй гостру муку. Над нею хмарно й похмуро темніли численні образи святих.

На дворі відчулося, яке важке й густе повітря в кімнаті.

Ішли мовчки. Мирон закурив цигарку, засунув руки в кишені й помуро дивився поперед себе. Дара йшла нахиливши голову, суворо стиснувши брови.

— Ви давно бачили сестру? — раптом не підіймаючи голови, спитала Дара.

— Вона вже вдома, — кинув Мирон.

— Сама прийшла?

— Сама.

XVII.

Більше до самого Миронового помешкання не говорили ні слова.

Перед під'їздом Мирон зупинився й, не дивлячись на Дару, сухо сказав:

— Може, зайдете до нас? Маруся хоче з вами побачитись.

Дара уважно подивилась на його, одвернулась і мовчки, в чудній задумі, дивилась кудись.

Мирон скоса поглядів на неї. Рум'янець вже не було; ніжна свіжа, шкіра на губах вкрилася сірою

смагою; брови тісно присунулись до перенісся, неначе прилипли. І на чистому чолі над ними поробилися горбики з тінями.

— Ходімте... — раптом тихо, рішуче сказала вона й перша пішла в двері.

Але Марусі вдома не було. Мирон стурбовано підійшов до столу й знайшов записку:

„Зараз прийду... Не турбуйся. Тоскно зробилось. Пройдусь Маруся.“

— Зараз прийде. — сказав Мирон. — Почекайте... І коли хочете, роздягніться... Чого ви, здається, ще ні разу не робили у мене...

Дара знову чудно подивилась на його й почала мовчки роздягатись.

— Вона вже не хоче йти... від вас? — спитала, сідаючи на канапі.

— Не знаю... Здається, ні... А проте, все може бути... Треба їхати в інше місто.

— Скоро їдете?

— Так... Думаємо... цими днями...

Настало мовчання.

Мирон сів біля столу й почав дивитись у вікно. Дара закинула голову на спинку канапи, заплющила очі й сиділа, як неспритомна.

Зітхнула. Мирон, не рухаючись, скоса подивився на неї. Одвів очі, знову глянув і дивився вже неодриваючись. Дара не рухалась.

Мирон раптом повів головою, неначе визволяючи її з чогось, рвучко встав і заходив по хаті.

Дара на мент розплющила очі й знову заплющила їх, зітхнувши глибоко, всіма грудьми. І зітхання її було довге, переривчасте, ніби стояло на порозі ридання.

Мирон зупинився. І зараз же знову заходив. І знову сів до столу, схиливши голову на руку й завмер.

Стало тихо-тихо. Десь дуже далеко проривались згуки роялю й то самі тільки високі, а низькі, мабуть, вмірали по дорозі.

Дара одвела голову від спинки, подивилась на Мирона й тихо сказала :

— Мироне! . . .

— Що? — не підводячи голови, глухо відповів він.

Дара приклала кінці пальців до висків, подержала так і раптом встала, підійшла до його й несміло торкнулась рукою голови його.

— Мироне! . . .

Він підвів голову, повернув до неї лице, й дивлячись вгору, неначе молячись їй, мовчки чекав.

— Ви . . . дуже погано . . . думаєте про мене? . . .

Говорила майже пошепки, не одриваючи пильних очей від його лица.

— Я?!

Він раптом устав, чудно посміхнувся й заходив по кімнаті. І, все так само посміхаючись, сів на канапу.

Дара помалу повернулась, підійшла до його, стояла й сіла поруч, ненавмисне торкнувшись рукою до його руки. Мирон весь здригнувся й швидко одсунув руку.

— Сядьте далі . . . — похмуро буркнув він.

Дара мовчки присунулась ближче, зазирнула в очі йому й раптом, схопивши його голову, жагуче, сильно повернула до себе й з мукою, майже з злостью заговорила:

— Та чому ж мовчиш, ти? Чому? Кохаєш? Чому мовчиш? Ти ж вимучив мене! . . . Я не можу більше . . . Не можу! Не любиш, кажи одразу! Кажи!

Вона пустила руки й з мукою, з чеканням дивилась на його. Щоки палали, груди високо й часто здіймались і опадали.

Мирон зблід.

— Даро!... — хрипло, злякано прошепотів він.

— Ні? — скрикнула вона.

— Господи!! — раптом схопив він себе за голову.

Потім з скаженою, дикою радістю одняв руки, подивився на Дару, притиснув до себе, одвів, знову подивився. Вона, одразу вся ослабнувши, безвольна, болюче посміхалась і підлягала кожному його рухові.

І вмить знову одвів її, швидко озирнув з голови до ніг і затулив лице руками.

— Що з тобою? — стурбовано, але з сяючими очима схопила вона його за руки, силкуючись одірвати.

— Нічого, нічого... Почекай... Мені боляче... Голова крутиться... У мене занадто це... Несподівано так... Ти почекай... І лице мені, мабуть, зовсім дурне... Я мушу... Ти не дивись на мене...

І він підвівся, одійшов у куток, сильно, як з холоду, потер лице обома руками, й повернувся, Дара вся ясна й розжевіла, з напівзаплющеними очима й одкинутою головою, ждала на його.

Він тихо, обережно сів біля неї. Побожно, з мукою любови взяв за руку й став дивитись в лице її. Вона в знеможі заплющила очі.

— Моя Дара... — тихо, помалу, здивовано сказав, неначе вслухуючись, впиваючись музикою цих слів.

Дара, не розплющуючи очей, усміхнулась.

— Моя Дара... — ще тихіше сказав.

Високі звуки роялю доносились здалека, як солодкі спогади.

— Безмежно рідна... До болю кохана моя!

Замовк.

— Говори... — ледве чутно прошепотіла Дара.

Але він мовчки підніс її руку до уст і тихо пригорнувся до неї. Дара розлющила очі, стомлені й блискучі, покірні й болюче-щасливі. Вони, здавалось, благали чогось.

— Не можу говорити... Все не те, що скажу...

— Мовчи...

Знову уп'явся в руку. Рука здригувалась неначе від току, покірна, безвольна, ніжна.

— Даро!

Нахилилась ближче. Очі не одривались від очей. І вмить вся запалилась, спалахнула, гаряче обхопила, впила гарячим стогнучим поцілунком в уста й завмерла.

Одвела голову його, одхилила й дивилась також здивовано, ніжно, з щасливим нерозумінням.

— Мироне? Так?... Мій? Як чудно... Господи, як ти дивишся... Таким ніколи не бачила... Ти можеш бути таким ніжним?

Він почервонів і провів рукою по лиці.

— Дурна пика... Я сам почуваю... Але це так несподівано... І...

— Хіба вже так несподівано?

— Даро! Як же я міг думати... після... всього того?... Думав, — кінець...

— І так би й поїхав, коли б не сьогодні?...

— Не знаю... Мучився я...

— А я думала, що прийдеши таки... Ждала... Ох, як ждала! Цілі дні на тебе, бувало, ждала! Дзвінок, а я вся замру, сил немає підвестись, слухаю усім тілом, чи не твій голос... Ні. Кільки разів підходила вже до твого дому й верталась... „Ні, думаю, не піду. Коли любить, — прийде, напише“...

— Я писав... — винувато вставив Мирон.

— Я не одержала нічого! — злякано сказала Дара.

— Тому, що я не посилав...

— Як? А де ж листи?

— Он... — кивнув він на клаптики, що лежали на столі.

Вона встала й, не випускаючи його руки, пошукала очима.

— Де? Я не бачу.

— Клаптики... Я їх дер...

Дара мовчки подивилась на його.

— Негайно скліїти їх! Він дер!

— Тільки від одного клаптики...

— Одного? Добре. Я' тобі принесу свої й за це ти й їх скліїш. Він їх дер!

Вона сіла й, стиснувши його руку, пригрозила:

— Почекай, у мене багато дечого назбиралося! Прийдеться розплачуватись. Ти гадаєш, я про це не думала? Ого! Всі ночі наскрізь обдумувала. Ох, Мироне, скільки я про тебе передумала! Як не вірила тобі, як іноді ненавиділа тебе! Силі твоїй не вірила. А іноді... такий же близький ти мені, рідний без краю, неначе в одній родині вирости... Іноді... в ночі уявляю: от ти мій, от сидиш, а я підхожу до тебе й от-так...

Вона ніжно-ніжно провела рукою по чолі його, по щоках.

— ... глажу... А ти...

Мирон раптом міцно обняв її й сховав лице на грудях у неї.

— Що ти, любий?

— Нічого, ти кажи... Я буду так... Лице у мене дурне... Не хочу...

— Чудний! — притиснула вона його голову.

— Ні, ти зрозумій: я почуваю, як в очах у мене, розумієш, в очах, от-тут... стоїть любов... Гарячі точі... Нічого подібного я ніколи не переживав... Ніяково навіть, соромно... Просто почуваю себе якимсь хлопчиком... Просто дивно... Ніколи не думав... Хочеться раптом дурновато засміятись або крикнути звірячим, ревучим криком... Ну, ти подумай!

Дара щасливо, радісно засміялась, схопила голову його й пригорнула до грудей.

— Дурненький ти мій! Дурний, любий, жорстокий. Так, так, жорстокий. Скільки мучив мене, ображав... Чого дивишся? Неправда?

Мирон підняв голову й дивився на неї.

— А після експропріації? Що ти мені сказав? „Тисячі шкода?“ Ох, як боляче мені було!... Болячийше, образливіше за все... Але нічого, добре навіть... Але як жорстоко ти це сказав. Ти хіба вірив, що мені шкода? Вірив? Так?

Мирон подивився в просторінь.

— Бачиш — помалу й трохи винувато вимовив —, як тобі сказати?... Іноді мені здавалось, що ти не така як вони, чужа їм, що тебе тяготить їхнє життя... А іноді... „Шо ж, думаю, добре їй, люблять її, вона любить, заспокоює себе, що працює в партії“... Ну, і...

— І тоді ти вірив, коли казав?

— Так, тоді вірив. Злість проти тебе була. „Ач, думаю, знає, що... подобається мені й цим хоче випитать... Добро своє захищає“...

— Та яке воно мов?! — з огидою скрикнула вона.

— Знаю, Дарусю — усміхнувся Мирон, — але тоді так думав... Себ-то й не довго, так... трохи. Потім соромно... зробилось...

— Але це ж ти зробив? Так?

— Я.

— А гроші віддав Тарасові?

— Звідки ти знаєш?

— Ах, як це важко узнати! Досить придивитись до цього самого Тараса... Ну, звичайно, я тобі тоді не повірила. Але зате після того... виразно побачила, що... несправедливою... була до тебе... І все ж таки не знала, чи люблю тебе усього чи... може, як мужчину... Тоб то просто потреба... Май на увазі, я... страшенно... нескромна, Роню...

— Я це знаю...

Дара густо почервеніла, зниковіла.

— Звідки? — тихо, здивовано прошепотіла.

— Так... Спостереження... — посміхнувся він.

— Ну, дурниця. Забійрайсь. „Спостереження.“ Ні-яких спостережень у тебе немає. Сміється. Ну добре, почекай-же!

— Почекай і ти... — тихо, здушеним шопотом сказав Мирон, дивлячись просто їй у вічі.

Дара зробилася раптом серйозною, майже зляканою; зблідла.

— Одсунься... — злегка торкнулась до його рукою й заплющила очі.

— Що з тобою? Дарусю! Голубко!...

— Нічого... Голова закрутилась... Не чіпай, не чіпай мене!..,

Мирон також зблід, устав і в підняття заходив по кімнаті.

Дара одкинулась на спинку канапи, заплющила очі й проводила рукою по лиці. Високі груди здіймалися важко.

— Роню! — тихо покликала.

Мирон зараз же підійшов і сів біля неї. Вона обняла його за шию, пригорнулась до його й поклала голову його собі на груди.

— Сиди так... Мовчи... Добре мені так...

І раптом підняла його лице, зазирнула й жадно, палко почала цілувати очі, чоло, ніс, вуса.

— Безумно хороший!... Безумно коханий мій!... Безумно бажаний!... Чистий, сильний, прекрасний мій!... Ні, ні, не треба... Сиди... Так сиди...

— Ти підеш від мене... сьогодні? — задихаючись, спитав Мирон.

— Ні, ні... Нікуди не піду... Нема куди мені більше йти. Нема, любий, нема куди, рідний мій!... З тобою... Тільки виїдемо... Так? Виїдемо, Роню?

— Так, так...

Мирон одсунувся, важко дихаючи.

— Роню, не треба так... — вся бліда, також задихаючись, з благанням прошепотіла Дара.

— Не можу... Не винен. Зараз пройде...

І так здушив свої руки, що навіть легкий тріск почувся.

— Який дикий... Боже, який дикий! Ні!

Вона одразу встала, одійшла до столу, постояла й строго сказала:

— Ну, Мироне! Зараз же встать і прийняти добродійний вигляд! Нема чого!

Він подивився на неї й слабо посміхнувся.

— Ну, ну, нема чого! Покажи свою картину... Вставай!

Сама не підходила до його й була ще бліда.

— Картину?

Він неначе очутився. Провів рукою по чолі й сильно зітхнув.

— Так. Я хочу, нарешті, бачити її.

Мирон благаючи подивився на неї.

— Другим разом, Дарусю... Потім... Другий настрій... Яюсь... Вона ні к чорту не годиться... Їй Богу! А зараз не хочеться псувати... Ну, через годину, дві...

— Ну, тема хоч яка?

— Тема? Та сама побачиш... Ну, рождіння життя з трупа, коли хочеш... Та не варто... Потім...

Дара розсміялась, підійшла до його й любовно погладила по голові.

— Який ти... смішний... Таким ще не знаю тебе... Ну, Бог з тобою...

І раптом зняла руку, одійшла й, похмурившись, зупинилась біля столу лицем до вікна.

Мирон здивовано дивився на неї.

— Що з тобою, Даро?

Вона помалу повернулась до його.

— А Тарас? — тихо сказала.

Мирон також похмарнів і пригладив чомусь волосся.

— От же цілком забула... Неначе й не було нічого...

— Та-ак...

Слабо доносились згуки вулиці. У сусідів хтось читав уголос.

— Ну, що ж? — сильно зітхнула й неначе зтріпнулась Дара. — Мертвим не допоможеш. Давай паперу, конверта, буду Сергієві писати листа.

Вираз лица був жорсткий, суворий.

Мирон підвівся й хотів шукати папер, коли почувся дзвінок.

— Маруся, мабуть... — кинув він і пішов одчинять.

Дійсно, повернулась Маруся. Вона була в великій теплій хустці. Побачивши Дару, зупинилась, швидко розмотала хустину й, розкривши спалахнуле радістю лице, пійшла їй назустріч.

— Добридень!...

— Добридень...

Потисли одна одній руки, зніюковили обидві. Потім Дара обняла Марусю й міцно поцілувала.

— Довго вас не бачила... — ще з ніяковістю сказала Маруся.

— Тепер завжди бачитимете... — почервонівши трохи, посміхнулась Дора. І глянула на Мирона.

— Дуже приємно... Це добре... — гречно відповіла Маруся.

— Кожного дня навіть... — все так само посміхалась, додала Дара.

Маруся уважніше подивилась, спочатку на Дару, потім на Мирона.

— Та не може бути?! — раптом радісно сплеснула руками. — От це... Та чи правда? Ой, боюся, що не так подумала...

— Лишаюся у вас зовсім... — допомгла Дара.

Маруся раптом зробилася страшенно серйозною. Рішуче, не кажучи ні слова, підійшла до Мирона, обняла, міцно поцілувала, потім з тим самим урочистим виглядом попрямувала до Дари й так само розцілувала й її.

— От це я розумію! — тріпнула головою. — От так давно треба було, а то...

Хтось тихо, боязко подзвонив.

Маруся замовчала. Мирон пішов одчинять. Перед дверима стояла Віра. Стояла якось трохи перегнувшись наперед, неначе приглядалась до чогось. Очі широко розкриті, страшно блискучі, ненормальні. Руки пущені вздовж тіла.

Мирон навіть одсунувся на крок.

Вона, не кажучи ні слова, помалу, не міняючи пози, пройшла до передпокою, а звідти до кімнати Мирона.

Ні на Дару, ні на Марусю не звернула уваги. Підійшла до стільця біля столу, сіла й застигла. Лице перешарпувалось струйками, але вона не зганяла їх.

Дара й Маруся мовчки запитуючими зляканими очима звернулись до Мирона. Він потиснув плечима й підійшов до Віри.

— Ну що, Віро? — голосно сказав. — Як Тарасові? Легче?

Віра подивилась на Мирона. Подумала.

— Вмер... — тихо сказала й зараз же встала, підійшла до стінки й уважно почала розглядати якийсь малюнок.

— Це оригінал чи... копія? — раптом звернулась до Мирона. Всі презирнулись.

— Оригінал...

— У вас є талант...

Підійшла до другого. І, не подивившись, одвернулась і пішла до виходу. На порозі зупинилась і сказала:

— Це, панове, смішно думать, що він через мене... Але як хочете... Ти йдеш, Даро?

Дара швидко подивилась на Мирона, Марусю.

— Ні, я... не піду.

Віра неначе свідоміше подивилась на всіх.

— А-а!.. — піднявши брови, ніби догадавшись або щось помітивши тільки що, простягнула вона. — Ну, тоді... — І, чудно засміявшись, швидко вийшла.

— Збожеволіла! — зляканим шопотом скрикнула Маруся, як тільки грюкнули вихідні двері.

Дара стояла, грізно нахмуривши брови.

Мирон швидко почав одягатись.

— Я піду за нею. Послідкую, куди піде. Не можна так... Страшенно схвильована. Папер на столі, Даро.

І поспішно вийшов.

Дара задумливо сіла до столу й довго сиділа не рухаючись. Маруся поралась у кухні.

Мирон вернувся.

— Пішла додому. Провів до кінця. Це її розстроїло. Став самовар, Марусю. Треба лямпу засвітить. Темно вже. Ти писала?

Дара неначе прокинулась. Глибоко зітхнула.

— Ні... Напишу ще... Пагано все це... Ну, та що ж? Давай папер.

Мирон засвітив лямпу, дав їй паперу й пішов у кухню до Марусі. Потім одягся й кудись вийшов. Швидко знов вернувся з пакунками в руках.

Дара все сиділа за листом.

— Не можу писати! — обернулась до Мирона. — Ну, що я йому скажу? Люблю тебе? Та він і сам знає... Та й з якої речі докладати? Іду, та й кінець. Він і сам знає, чому.

І, рішуче розірвавши написане, взяла чистий клаптик паперу й написала:

„Сергію! Прощай. Іду від тебе. Чому — сам знаєш. Ворожости до тебе нема. Завжди згадуватиму з теплою

ніжністю за все твоє хороше. За зле ти не винний, хоч... Ну, в кожному разі змінити не маєш сили.

„Прощай. Нічого не прошу; будеш лихом згадувати — згадуї; добрим згадавш, — тобі ж краще. Бачитись не треба. За речами своїми пришлю Костю. Прощай! Дара.“

— Панове! Чай готовий! — крикнула з передпокою Маруся.

— Зараз! Через дві-три хви...

І не встиг Мирон закінчить, як знову почувся дзвінок, але такий різкий, несамопитий, що Мирон прожогом кинувся з хати. Але його випередила злякана Маруся. Одчинивши двері, вона зараз же одійшла в бік перед блідим, захаканим Колею в ростібнутій шинелі, з одсунутим на потилицю кашкетом.

Мирон мовчки дивився на його.

— Дара... у... вас? — брутально, з трудом видихнув він, шукаючи очима.

Вигляд у його був надзвичайний.

— Я тут, Колю... В чому діло? — відгукнулась з порогу Марусіної хати Дара.

Коля швидко підійшов до неї.

— Ідть... до нас... Сергій... кличе... Віра... застрілилась...

Слова шматками видирались у його з горла. На лобі була червона смуга від кашкету, на ній, як роса, блисків піт.

Всі одразу подалися наперед.

— Що ви кажете?! — злякано скрикнула Дара.

— Господи! — вихопилось у Марусі.

Мирон ступив на крок і завмер.

— Тільки... що... Прийшла й зараз же... Записка... Сергій хоче... Я не... знаю...

Від швидкої ходи, або від чогось иншого він не міг говорити, задихався, плутався. І раптом, повернувшись усім тілом до Мирона, з несподіваною ненавистю закричав:

— Все через... вас, проклятий! Щоб вам... Ненавижу!... Ідете, Даро?

— Іду. Ідїть! Іду зараз.

Коля різко повернувся й вийшов, сильно грюкнувши дверима.

Дара кинулась до кімнати, хапливо одяглась, швидко підійшла до Мирона, який так само мовчки стояв, і міцно обняла.

— Ти прийдеш? — тихо спитав він.

— Звичайно! — голосно й твердо сказала вона.

— До побачення, Марусю!...

Хотїла йти, але, згадивши щось, вернулась, взяла з столу листа й сказала:

— Це замість розмови буде. Прийду швидко.

Мирон і Маруся zostались самі.

Мирон ліг на канапу й мовчки лежав, не рухаючись. Маруся також сіла біля столу й похмуро замислилась. Разів зо два вставала, ходила за чимсь до кухні й до себе, поверталась і знову сідала.

І раптом несподівано кинула:

— Вона кохала тебе?

— Хто?

— Віра.

— Так... Не знаю... Ні...

Прошло години півтори. Мирон не вставав. Разів зо два закурив, але не говорив ні слова. Маруся, не одриваючись, дивилась у вогонь лямпи.

Чути було м'ягкі удари вітру в вікно, неначе велика птиця пухкими грудьми палітала на його й одлітала.

— Може, й Дара не прийде? — раптом вимовила Маруся. Мирон не зразу відповів. Потім коротко кинув:

— Прийде, — неначе догнав Марусине запитання зазирнув в лице йому й упізнав.

Дара не йшла.

Вітер іноді вищав, як змерзлий пес за дверима. Потріскувала лампа. По кутках непорушно тислись тіни. Смуток смерти затаївся в них.

Раптом почувся дзвінок.

І Мирон і Маруся разом схопились і кинулись до передпокою. Дара.

Швидко прийшла в хату, пахнучи морозним повітрям, свіжа, з похмуреними бровима, з рухливими ніздрями.

— Застрілилась... — коротко кинула, скидаючи капелюха.

— Вмерла? — глухо спитав Мирон, беручи капелюха у неї з рук.

— В висок.

Дара стягла з себе пальто й одкинула на канапу.

— Лишила записку. Приблизно так:

„Розсунула покрови й побачила себе, свою негідність, мерзенність і непотрібність. Більше також брехати собі не можу, жити гидко, поміраю...“

Щось про чесність з собою й про тебе, та забула. Навмисно це місце хотіла запам'ятати цілим. І як раз забула. Всю дорогу згадувала й...

— Дуже тужать? — тихо спитала Маруся.

— Так... Себ-то, приголомшені всі. Семена Васильовича привезли п'яним. Але протверезився. Кате-

рина Андріївна обезуміла, кляне тебе, Мироне, щось погрожує донести, викрити. Тяжко. Сергій зомлів... Без мене... Ху, стомилась я!

Вона сіла й поправила волосся.

— На мене всі накинулись... крім Сергія. Але розмова коротка була. Шкода Віри, але коли це був єдиний вихід, то... добре зробила. А втім, здається, кажу дурниці... А ви заждалися?

— Та-ак,— глибоко зітхнув Мирон, неначе прокидаючись, і важко заходив по хаті.

— Я одразу, як тільки вона ввійшла, помітила це в ній, — вимовила Маруся. — Або збожеволіла, або з собою покінчить задумала... В таку хвилину й сам не знаєш, що тобі говорять, що робиш... Може й справді, краще зробила... Змогла хоч, і за те спасибі... Чай будете пити? — різко й похмуро закінчила вона.

— Не знаю... — стомлено, неухважно сказала Дара.

— Підогрію все ж таки...

Маруся вийшла.

Мирон підійшов до Дари, тихо обняв її.

— З трупів наше життя родиться? — неголосно сказав. І в кутках уст і очах не то насмішкувата, не та сумна виступила посмішка.

Дара-подивилась на його, вдумалась і так само неголосно, трохи задумливо відповіла:

— Не ми їх зробили...

І вмить стрепенулась, встала, тріпнула головою.

— А коли б і ми?... Що ж? Сильне живе, слабе гине. Мертвих не воскресити. А деяких і воскрешати не треба... Е, чого там! От дивилась я на них. І горе

їхне якесь... трухляве. Жалувати їх навіть якесь серйозно не можна. Зовсім не те, що у Тараса. Там горе. Тут же... Чужі вони самі собі. Сергія тільки й шкода, дуже... Та й то через инче... Е, годі! Трупи? нехай трупи! З трупів виходить життя? Все одно, нехай звідки хоче виходить, аби життя! Жити хочу! Жити, Мироне, робити, творити й руйнувати. Правда? Годі. Трупів не воскресить. Помогай живушим. Цілуй! На трупах цілуй! Міцно, радісно!

Мирон подивися на неї, радісно спалахнув і міцно жагучо обняв.

— І якò мога швидче їдьмо звідсіля. Так? — трюхи одхилилась. — Яко мога швидче! Нові місця, нові люди, все нове. К чорту старе! Годі. Працювати й жити! А тепер цілуй! Цілуй, мій ясний, цілуй скажено, несамо-вито, на злість всім трупам, всьому гнилому, брехливому, старечому. Цілуй!

К І Н Е Ц Ь.

Т-ВО „ДЗВІН“ У КИЇВІ

випустило в 1919 році такі
твори В. Винниченка:

- Том I. Краса і сила та інші оповідання.
- Том II. Голота й інші оповідання.
- Том III. Боротьба й інші оповідання.
- Том IV. Кузь та Гринцунь і інші оповідання.
- Том V. Історія Якимового будинку й інші оповідання.
- Том VI. Рівновага. (Роман з життя емігрантів.)
- Том VII. По-Свій. (Повість.)
- Том VIII. Божки. (Продовження повісти „По-Свій.)
- Том IX. Босяк і інші оповідання.
- Том X. Чесність з собою.
- Том XI. Хочу й інші оповідання.
- Том XII. Олаф Стефензон і інші оповідання.
- Том XIII. Молода кров і інші пєси.
- Том XIV. Брєхня й інші пєси.
- Том XV. Панна Мара й інші пєси.

Головний склад Товариства „ДЗВІН“ у Київі,
Бесарабська площа ч. 2.

ТОВАРИСТВО „ДЗВІН“

має контору і головний склад видань у Києві,
Бесарабська площа число 2.

Хто хоче замовляти більшу кількість книг і підручників для продажу, шкіл та бібліотек, має звернутись з замовленням по такій адресі:

Київ, Бесарабська площа ч. 2, Товариство „Дзвін“.

Приймаються замовлення на складання бібліотек для урядових інституцій, земств, товариств, початкових і середніх шкіл. Бібліотеки складаються під доглядом педагогів і знавців сеї справи.

Замовлення виконуються по можливості скоро й акуратно.

Книгарням і земствам звичайний опуст (знижка).

Пересилка на рахунок покупця.

Книгарня Т-ва „ДЗВІН“ у Києві

має до продажу всі українські книжки, які вийшли і виходять на Україні і за кордоном. При книгарні постійна вистава новин літератури. Замовлення виконуються негайно.

Адреса книгарні:

Київ, В. Володимирська ул. ч. 48, Книгарня Т-ва „Дзвін“.

Українська Книгарня Т-ва „ДЗВІН“ у Харкові

має на складі всі видання „Дзвону“ і „Української школи“ і є головним складом для Слобідської України.

Книгарня „Дзвін“ у Харкові має в продажу всі українські книжки, які виходять на Україні і за кордоном.

Всі підручники для шкіл нижчих і середніх можна одержувати з Харківської книгарні „Дзвін“.

Замовлення виконуються негайно.

Адреса:

Харків, Петровський пров. 18, Українська книгарня „Дзвін“.